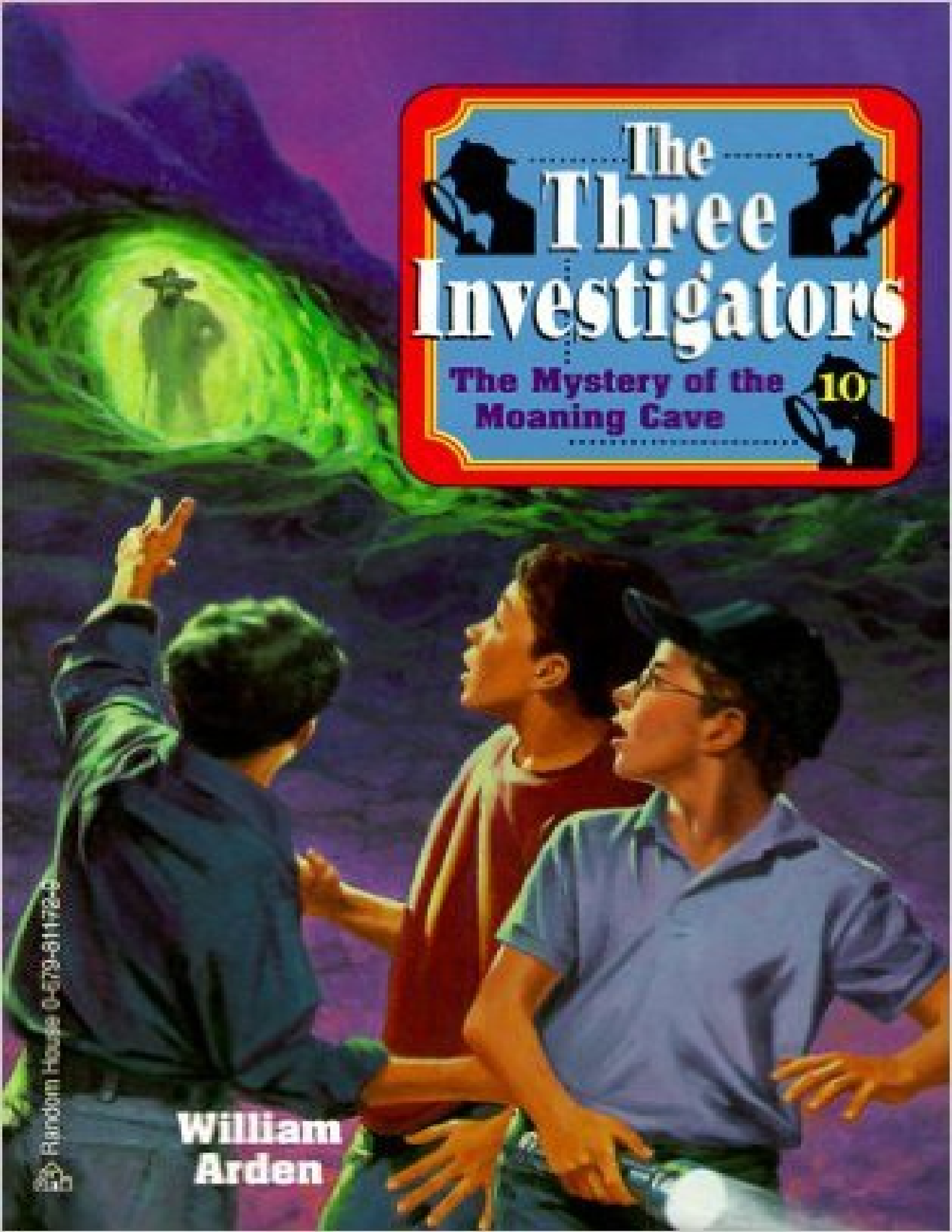

The background of the cover is a dark, rocky cave interior. In the upper left, a bright green, swirling light emanates from a cave opening, with a small figure standing within it. Three boys are in the foreground, looking up at the light. The boy on the left is pointing upwards. The boy in the middle is wearing a red shirt. The boy on the right is wearing a blue shirt and a cap. The title 'The Three Investigators' is in a large, stylized font, with 'The' in a smaller font above 'Three'. The subtitle 'The Mystery of the Moaning Cave' is below the title. The number '10' is in a yellow box. The author's name 'William Arden' is at the bottom left. The publisher's name 'Random House' is at the bottom left.

The Three Investigators

The Mystery of the
Moaning Cave

10

**William
Arden**

Vụ Bí Ẩn Hàng Động Rên Rĩ

Alfred Hitchcock

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

BỨC THÔNG điệp CỦA ALFRED HITCHCOCK

1. THUNG LŨNG RẼN RỈ

2. QUÁ NHIỀU TAI NẠN!

3. CON QUỶ

4. ĐIỀU TRA

5. HANG ĐỘNG EL DIABLO

6. ĐƯỜNG HẦM MẬT

7. TIẾNG ĐỘNG ĐÊM KHUYA

8. EL DIABLO

9. TẤN CÔNG ĐỘT NGỘT

10. KẾ HOẠCH CỦA HANNIBAL

11. HÌNH BÓNG DƯỚI ĐÁY BIỂN

12. BỊNHỐT!

13. BỘ XƯƠNG VÀ... CON QUÁI VẬT

14. SINH THỂ ĐEN VÀ BÓNG

15. ÁNH SÁNG TRONG BÓNG TỐI

16. CÂU CHUYỆN KIM CƯƠNG

17. EL DIABLO TÁI XUẤT GIANG HỒ

18. VẠCH MẮT EL DIABLO

19. MỘT CÂU CHUYỆN CHO ALFRED HITCHCOCK

[1]

[2]

BỨC THÔNG DIỆP CỦA ALFRED HITCHCOCK

Chào các bạn đọc giả! Hôm nay tôi xin hân hạnh tặng cho các bạn một câu chuyện mới về Ba Thám Tử Trẻ. Nếu các bạn vẫn chưa biết Ba Thám Tử Trẻ là ai, thì xin phép cho tôi được giới thiệu... Hannibal Jones, Peter Crentch và Bob Andy, cả ba quê quán ở Rocky, một thành phố nhỏ bang Californie chỉ cách Hollywood có vài cây số.

Vào một ngày đẹp trời, ba nhân vật chính của ta đã nảy ra ý thành lập một nhóm - Ba Thám tử Trẻ - có chức năng giải các vụ bí ẩn gặp phải.

Thủ lĩnh không thể chối cãi của Ba Thám Tử là Hannibal Jones. Hannibal có đầu óc suy luận logic, luôn giữ bình tĩnh và không bao giờ cho phép ai làm cậu quên đi mục đích. Sau đó là Peter Crentch, một anh chàng lực sĩ thực thụ, có cơ bắp rất lợi hại khi rơi vào tình huống gay go.

Số ba của bộ ba là Bob Andy, chủ yếu lo về lưu trữ và nghiên cứu.

Bộ tham mưu của Ba Thám Tử đặt trong một chiếc lán cũ giấu trong lòng Thiên Đường Đồ Cổ, là một kho bãi đồ linh tinh do chú Titus và thím Mathilda của Hannibal quản lý.

“Điều tra các loại”, đó là phương châm của Ba Thám Tử Trẻ. Đó là trường hợp của hôm nay, khi ta sẽ gặp ba bạn ở một trang trại trên miền núi Californie, đang điều tra về một hang động rên rỉ não lòng, một tên cướp truyền thuyết không chịu chết và một vài sự kiện lạ lùng diễn ra trong một thung lũng hoang vắng.

Những gì ba bạn điều tra ra sẽ làm cho các độc giả hồi hộp suốt quyển sách.... Và các bạn sẽ không ngừng cắn móng tay hoặc ngo ngoáy trên ghế nếu các bạn thuộc tít để bị căng thẳng. Cho nên, hãy thận trọng!

Alfred Hitchcock

1. THUNG LŨNG RÊN RỈ

- Aaaaaa! Ôôôôôôô! Ôôôôôôôô!

Tiếng rên rĩ kéo dài lạ lùng, và kết thúc bằng một tiếng thở dài cũng kéo dài lại vang lên nữa trong thung lũng được hoàng hôn nhuộm tím.

- Rồi! Peter Crentch la lên. Lại kêu nữa!

Peter, Hannibal và Bob đang trèo trên một mỏm đá khá cao trong địa phận hẻo lánh nhất của trang trại Hoang dã, chỉ cách Thái Bình Dương có ba mươi mét.

Tiếng than khóc tiếp tục, kéo dài, khủng khiếp:

- Aaaaaa! Ôôôôôôô! Ôôôôôôô!

Peter rùng mình.

- Mình hiểu vì sao mấy người ở trang trại không chịu tiếp tục làm việc ở đây - Peter thì thầm với Bob và Hannibal.

- Có thể tiếng này xuất phát từ ngọn hải đăng đằng kia - Bob gợi ý khẽ. Cũng có thể là một loại tiếng vang do cái còi sương mù.

Hannibal lắc đầu.

- Không phải đâu, Bob à! Theo mình, không mắc mớ gì hải đăng. Còn còi sương mù... thì chính cậu cũng thấy đó, trên biển làm gì có sương mù.

- Nếu vậy... Bob bắt đầu nói.

Nhưng Hannibal không còn nghe nữa. Thám tử trưởng đang bước dọc theo mỏm đá. Peter và Bob vội vàng chạy theo. Mặt trời đã gần như biến mất hẳn. Thung lũng đang nhuộm màu đỏ và vàng.

Hannibal dừng lại ngay. Tiếng rên lại vang lên nữa.

Hannibal lắng tai nghe, bàn tay kê bên lỗ tai.

Peter ngạc nhiên nhìn:

- Cậu làm gì vậy, Babal?

Hannibal không trả lời, quay trở lui đến khoảng một trăm mét mới đứng lại.

- Babal ơi, cậu định cho bọn mình chạy lon ton trên mỏm đá này lâu không?

Bob thắc mắc về thái độ lạ lùng của sếp và hỏi.

Trước khi thám tử trưởng kịp trả lời, một tiếng rên khác lại vang lên trong thung lũng:

- Aaaaaa! Ôôôôôôô! Ôôôôôôô!

Hannibal quay lại nói với hai bạn:

- Không, Bob à, thí nghiệm đã kết thúc.

- Thí nghiệm hả? Thí nghiệm nào? - Peter thắc mắc hỏi lại. Cho đến giờ, cậu chỉ bắt bọn mình đi qua đi lại thôi mà!

- Cậu lầm rồi! Ta đã lắng nghe tiếng rên tại ba địa điểm khác nhau trên mỏm đá - Hannibal giải thích. Trong đầu mình đã vạch ba đường thẳng từ điểm mình đứng cho đến điểm đường như

tiếng kêu xuất phát. Vậy, điểm giao nhau của ba đường bắt buộc phải là điểm xuất phát của âm thanh.

Bob hiểu ngay.

- Tất nhiên! - Bob thốt lên. Phương pháp này gọi là phép đạc tam giác! Được các kỹ sư dùng rất thường!

- Đúng! Hannibal trả lời. Tất nhiên là cách mình tiến hành rất là đơn sơ. Nhưng vẫn có kết quả tốt.

- Kết quả nào hả Babal? Peter hỏi - Cuối cùng thì cậu tìm ra được cái gì?

- Thì ta biết được rằng nguồn xuất phát chính xác của tiếng động nằm trong cái hang bên sườn núi... hang Quỷ! - Hannibal tuyên bố.

- Kìa, Hannibal! Peter phản đối. Điều này thì bọn mình đã biết rồi mà! Ông bà Valton đã nói cho bọn mình rồi mà!

Hannibal gật đầu.

- Thám tử không nên cho là chân lý tất cả những gì người ta kể lại. Phải tự mình kiểm tra. Đừng quên điều bác Hitchcock thường nói với ta: không được tin vào lời người ta một cách mù quáng. Nhân chứng thật lòng vẫn có thể lầm!

Hannibal thường nhắc đến ông Alfred Hitchcock, nhà sản xuất phim lừng danh, đã kết bạn với Ba Thám Tử Trẻ trong một cuộc phiêu lưu trước đây. Nhân dịp đó, ông Hitchcock đã nhờ ba thám tử tìm cho ông một ngôi nhà có ma để ông dùng làm hiện trường quay phim.[1]

- Có lẽ cậu nói đúng - Peter thở dài. Bác Hitchcock đã cho bọn mình thấy rằng không nên quá tin vào lời nhân chứng.

- Lời chứng bằng tai lẫn lời chứng bằng mắt - Hannibal nói rõ. Nhưng bây giờ, khi đã kiểm tra rồi, thì mình chắc chắn tiếng rên xuất phát từ một nơi nào đó trong hang Quỷ. Ta chỉ còn việc tìm ra cái gì gây nên tiếng động ấy và...

Hannibal không kết thúc được câu bởi vì tiếng rên lại vang lên nữa.... Kỳ lạ và rùng rợn trong thung lũng đầy bóng tối:

- Aaaaaa! Ôôôôôôô! Ôôôôôôôô!

Lần này, chính Hannibal cũng rùng mình. Peter khó khăn nuốt nước miếng.

- Cậu biết không, Babal ơi! Ông Valton và cảnh sát trưởng đã khám kỹ hang, ba lần liên tiếp lận, mà không tìm thấy gì cả?

- Hay một con thú nào đó kêu! Bob nói nhưng không tin lắm.

- Nếu vậy thì đó là tiếng của một con thú mà mình chưa bao giờ nghe! Hannibal tuyên bố.

Ngoài ra, nếu giả thiết của cậu đúng, thì có lẽ ông Valton và cảnh sát trưởng đã tìm thấy dấu vết của con thú đó rồi. Cả hai đều là người săn rất giỏi, quen nhìn dấu vết thú săn.

- Nhưng phải là một con thú bình thường! Peter lo sợ nói khẽ.

- Vậy thì có thể là một con thú bí ẩn, mà chưa có ai gặp bao giờ - Thám tử trưởng nói.

Rồi mắt Hannibal sáng lên tinh ranh:

- Cũng có thể là chính El Diablo![2]

- Ồ không! Peter hoảng hốt kêu. Không lẽ bọn mình tin là có ma?

Hannibal nở một nụ cười rộng:

- Ai nói là có ma?

- Nhưng El Diablo đã chết cách đây gần một thế kỷ - Bob nhắc. Nếu không nói về ma, thì cậu nói về gì đây?

Hannibal không kịp trả lời. Đúng giây phút cậu há miệng ra để nói, thì bầu trời đột ngột ửng lên những ngọn lửa đỏ giống như tia chớp. Ba Thám Tử mở to mắt, trong khi nhiều tiếng nổ vang lên ở các núi xung quanh.

- Cái gì vậy? Bob sửng sốt hỏi.

Hannibal có vẻ ngạc nhiên:

- Mình cũng không biết nữa - Hannibal thú nhận.

Tia chớp biến mất rồi tiếng nổ giảm dần ra xa. Ba bạn thắc mắc nhìn nhau. Đột nhiên Bob hiểu ra.

- Biết rồi! Bob nói. Hải quân! Các cậu có nhớ lúc bọn mình đến không... mấy chiếc tàu hải quân mà bọn mình thấy trên biển... hạm đội đang thao diễn... chắc là súng đại bác đang tập bắn vào một mục tiêu nào đó.

Peter nhẹ nhõm cười.

- Thì ra là thế! Chỉ là những buổi thao diễn bình thường thôi! Bây giờ thì mình nhớ là có đọc bài báo về chuyện này. Tàu bắn thử vào những hòn đảo không có người ở.

- Thôi, vậy ta chỉ còn việc trở về trang trại! Hannibal quyết định. Ta sẽ tiếp tục cuộc điều tra tại đó.

Bob và Peter đi theo Hannibal ngay, vì màn đêm đang xuống thung lũng. Ba bạn lấy xe đạp ven con đường đất.

Đột nhiên, từ thung lũng, vang lên tiếng gầm gừ, rồi tiếng rên kéo dài...

2. QUÁ NHIỀU TAI NẠN!

Tiếng rên tắt dần trong Thung lũng Than Khóc.

- Không giống tiếng rên của cái hang! Peter nhận xét bằng một giọng hơi run.

- Không, Hannibal trả lời. Đây là người...

- Người đang bị đau đớn - Bob nói thêm. Đi các cậu ơi! Ta hãy đến cứu người đó!

Tiếng kêu xuất phát từ phía dưới ngọn núi chia cách thung lũng với biển: người ta gọi đó là núi

Sừng, do có hai mũi nhọn đâm lên trên đỉnh.

Ba bạn băng qua thung lũng, chạy xuống chân núi Sừng... Đồng đá mới sụt lở cản đường ba bạn.

Những khối đá to đã trượt bên mạn núi. Không khí vẫn còn đầy bụi.

- Cứu! Một giọng yếu ớt kêu.

Peter ngồi xuống bên cạnh một người đàn ông tóc bạc đang nằm bất động ở đó. Chân phải của

ông bị mắc kẹt dưới đồng đá và nằm cong bất thường. Ông nhăn mặt đau đớn.

- Bác đừng động đây! Peter căn dặn. Tụi cháu sẽ kéo bác ra nhanh mà.

Peter đứng dậy nhìn Hannibal.

- Dường như bác bị gãy chân. Phải đi kêu người đến giúp thật nhanh!

Người bị thương ăn mặc như một cao bồi, ông cố nén tiếng rên và nói khẽ:

- Này các cậu ơi! Các cậu hãy đi đến Trang trại Hoang Dã và báo về tai nạn của tôi. Tôi làm việc ở đó. Hãy nhờ ông Valton cho vài người đến...

Ba thám tử buồn rầu nhìn nhau. Thêm một nhân viên của ông Valton bị tai nạn nữa! Thung lũng Than Khóc thật đúng với tên gọi của nó!

* * *

Tất cả bắt đầu như thế với Ba Thám Tử Trẻ... Peter đến nghỉ hai tuần tại trang trại Hoang Dã, ở nhà ông bà Valton, chủ nhân mới của vùng đất này. Jeff Valton là kỹ sư danh tiếng từng hợp tác với ông Crentch để quay nhiều bộ phim cao bồi. Rồi Jeff đã quyết định nghỉ hưu và dùng tiền tiết kiệm mua một trang trại. Ông bà Valton vừa mới sửa xong trang trại cũ lại, thì bị một loạt rắc rối giáng xuống đầu.

Thung lũng Than Khóc có tên xuất xứ từ các truyền thuyết Da Đỏ cổ xưa và cũng từ thời kỳ bạo lực khi bị Tây Ban Nha chiếm đóng, đã bắt đầu khóc, hay đúng hơn là bắt đầu rên... sau năm mươi năm im lặng.

Vụ tai nạn đầu tiên xảy ra vào một đêm, lúc hoàng hôn, khi hai nhân viên của Jeff đang cưỡi ngựa trong thung lũng. Đột nhiên, hai người nghe thấy một tiếng động lạ lùng, nửa hét nửa rên. Ngựa đã nhảy chồm lên, làm ngã hai cao bồi. Một người bị gãy tay khi té. Cả hai trở về trang trại, kể rằng thung lũng này xui xẻo.

Ít lâu sau, một đàn bò vô cớ hoảng hốt và làm loạn giữa đêm khuya. Rồi một người của trang trại, khi đi qua thung lũng vào lúc xế chiều, đã nhìn thấy một cái bóng to tướng bước ra từ hang Quỷ, ngay bên chân núi Sừng. Cuối cùng hai nhân viên khác của Jeff Valton biến mất ít lâu sau, mà không thông báo giải trình gì. Và mặc dù ông cảnh sát trưởng khẳng định là có gặp cả hai ở thành phố bên cạnh, nhưng nhiều nhân viên trang trại vẫn không chịu tin.

Ngay khi vừa mới đến trang trại, Peter đã để ý thấy ông bà chủ nhà rất lo lắng. Người ta lục soát tìm kiếm trong hang mà không thấy gì. Và tất nhiên là cảnh sát không thể truy lùng ma quỷ hay đấu tranh với truyền thuyết! Ông cảnh sát trưởng đã khẳng định với ông Valton rằng các sự kiện trong thung lũng không có gì là siêu tự nhiên. Chắc chắn là tiếng rên có một nguyên nhân rất dễ hiểu... Nhưng trong khi chờ thì không ai biết cách giải thích hiện tượng này. Thế là Peter gọi ngay Hannibal và Bob đến tiếp viện: đây là một vụ bí ẩn mà có thể Ba Thám Tử Trẻ sẽ giải ra. Bob và Hannibal xin phép được đi trang trại một cách dễ dàng. Và ông bà Valton cũng rất vui được tiếp đón ba cậu bé thay vì một!

Trang trại Hoang dã chỉ nằm cách thành phố Santa Carla hiện đại có mười dặm và cách một trăm dặm về phía bắc so với thành phố Rocky trên bờ biển Califirnie. Quang cảnh - đúng là rất hoang dã - gồm những ngọn núi nham nhở, thung lũng sâu rộng và vực hẻm tối tăm, với đây đó vài cái vũng ven Thái Bình Dương. Ba mẹ của Bob, cũng như chú thím của Hannibal đã không bỏ lỡ cơ hội để cho hai cậu được làm quen với cuộc sống tại một trang trại, được cưỡi ngựa và bơi lội ngoài biển.

Nhưng Ba Thám Tử Trẻ không nghĩ đến chuyện cưỡi ngựa đi chơi, hoặc ra biển bơi lội. Ba bạn muốn làm rõ vụ bí ẩn thung lũng. Ba bạn đang chú tâm làm công việc này thì phát hiện một nhân viên trang trại bị mắc kẹt chân dưới một đồng đá sứt lở.

- Tại cái thung lũng mắc dịch... - người bị thương nói khẽ. Chỉ có thể là tại nó mà thôi... Đáng lẽ tôi không nên đến đây... Tiếng rên trong thung lũng... chính tiếng rên đã gây nên tai nạn này.

- Không, cháu không nghĩ thế - Hannibal trả lời. Đúng hơn là tiếng ồn do hải quân tập dợt đã làm rung mạnh mấy khối đá không cân bằng.. Đá trượt xuống dốc.... Mạn sườn núi Sừng dốc và trụi. Vụ sứt lở có nguyên nhân tự nhiên.

- Tại tiếng rên từ trong hang! - Người bị thương vẫn cứng đầu nói.

- Nhất định phải kêu người đến giúp! - Peter nhắc lại. Bọn mình sẽ không bao giờ đủ sức dịch chuyển mấy khối đá này một mình.

Tiếng ngựa hí ngắt lời Peter. Ba thám tử quay lại và thấy ba kỵ sĩ đang đi về hướng mình.

Người cuối cùng đi bộ cầm dây cương dắt ngựa. Người đi đầu chính là ông Valton.

- Sao! Các cậu làm gì ở đây vậy? Ông chủ trang trại xuống ngựa và hỏi.

Ba thám tử giải thích mình đã tìm thấy người bị thương như thế nào...

Ông Valton là người cao lớn và gầy, mặc áo sơ mi đỏ chói, quần xanh dương bạc màu và mang ủng cao bồi cao gót. gương mặt r ám nắng để lộ sự lo lắng. Ông quỳ xuống bên nhân viên của mình hỏi thăm:

- Sao hả Cardigo, anh cảm thấy thế nào?
 - Tôi bị gãy chân rồi - người đàn ông cầu nhàu. Lỗi tại cái thung lũng mắc dịch kia! Tôi sẽ không ngồi lâu ở đây đâu!
 - Cháu nghĩ tiếng súng bắn của hải quân đã gây nên vụ sứt lở - Hannibal giải thích.
 - Tất nhiên! Không còn lý do nào khác... Cardigo, cố chịu nhé! Chúng tôi sẽ giải thoát cho anh...
- Khi thấy con ngựa của anh chạy một mình, chúng tôi đã đoán anh gặp chuyện... Can đảm lên nhé!

Một hồi sau, người bị thương được kéo ra khỏi đồng đá. Hai người kỵ sĩ vội vàng trở về trang trại và chẳng bao lâu trở ra cùng chiếc xe hòm. Cardigo được nhắc lên thật cẩn thận và cho nằm trong thùng xe, rồi xe chạy về hướng Santa Carla để đưa bệnh nhân vào viện.

Ba thám tử đi lấy xe đạp. Khi ba bạn về đến trang trại và cất xe, thì trời đã tối đen.

Trang trại Hoang dã có năm tòa nhà: phòng ngủ cho nhân viên, một kho thóc rộng lớn, một kho thóc thứ nhì nhỏ hơn, nhà ăn và nhà ở. Đó là một tòa nhà cũ kỹ hai tầng, có dầm bằng gỗ, xung quanh có hành lang để ra hóng mát. Toàn bộ ngôi nhà được phủ bởi một loại cây leo có hoa màu đỏ và cây bông giấy có hoa tím. Xung quanh các tòa nhà, là những bãi quây gia súc với các hàng rào.

Hiện công nhân đang tụ tập thành nhóm nhỏ trước nhà ăn. Họ đang bàn tán về tai nạn xảy ra với bạn đồng nghiệp. Họ nói khẽ, nhưng nét mặt biểu lộ sự tức giận và lo lắng.

Ba Thám Tử trẻ định vào nhà chính thì có một giọng nói vang lên từ trong bóng tối phía sau lưng... Giọng rất xẵng, gần như hách dịch.

- Suốt thời gian đó, các cậu đi đâu vậy?

Có một cái gì đó động đậy trong bóng tối mờ mờ của hành lang. Một người đàn ông xuất hiện, nhỏ, gầy, gương mặt r ám nắng do sống ở ngoài trời nhiều: Luke Hardin, người quản lý trang trại!

- Đất ở đây rộng lắm - Hardin nói tiếp. Sợ các cậu bị lạc mất.

- Ồ! Tụi cháu rất quen với núi và đất rộng, thưa chú Hardin - Hannibal nói. Chú đừng lo!

Người quản lý bước một bước về phía trước:

- Các cậu đã leo lên trên đó, phải không? Phía trên Thung lũng Than khóc ấy? Đó là chỗ không nên đến, hiểu chưa? Đừng hòng trở lại đó nữa!

Trước khi ba thám tử kịp phản đối, cửa trang trại mở ra cho một người phụ nữ tóc bạc nhỏ nhắn và xinh xắn, mắt sáng long lanh, bước vào.

- Bậy bạ nào, anh Luke! Bà la lên. Khách của ta đâu phải là trẻ con. Chắc chắn các cậu ấy ngoan và sáng suốt hơn anh nhiều!
 - Dù sao, Thung lũng Than Khóc không phải là một nơi an toàn! Hardin vẫn nói.
 - Một người tuổi anh mà nói vậy! Bà Valton thốt lên. Lớn rồi, mà lại đi sợ một hang động!
 - Tôi không sợ! Hardin đáp. Dù sao, tôi không sợ phải đối phó với những hiện tượng... ờ... có thật. Tôi sống ở vùng này suốt cả đời rồi. Khi tôi còn bé, người ta đã bàn tán về Thung lũng Than Khóc. Thời đó, tôi không tin một lời nào trong những chuyện đồn về hang. Nhưng ngày nay... tôi bắt đầu nghi ngờ!
 - Tầm bậy! Chỉ là mớ chuyện dị đoan mê tín thôi! Anh cũng biết rõ mà - bà Valton cương quyết nói.
- Bà nói với vẻ tin tưởng tuyệt đối. Nhưng rõ ràng trong thâm tâm bà rất lo.
- Hannibal quay sang ông quản lý.
- Thừa chú Hardin, theo chú, thì cái gì gây nên tiếng rên ấy? Hannibal hỏi.
- Ông quản lý nghiêm trang nhìn thám tử trưởng:
- Tôi không biết, cậu à. Và cũng không có ai biết. Không phải do không tìm kiếm! Nhưng không ai tìm thấy gì cả... Hay ít nhất là tìm thấy một cái gì có thể thấy được!
- Hai con mắt của Luke Hardin sáng lên như than trong bóng tối. Ông nói thêm:
- Người da đỏ đã luôn khẳng định rằng Con Quỷ vô hình.

3. CON QUỶ

- Anh Luke! Bà Valton la lên.

Nhưng ông quản lý không nghe tiếng phản đối này và vẫn nói tiếp:

- Tôi không nói tôi tin mấy chuyện này. Nhưng dù sao ta phải dám nhìn thẳng vào sự việc. Hang động đã bắt đầu rên rĩ trở lại... và cho đến nay không tìm ra được một nguyên nhân giải thích hợp lý. Nếu tiếng động không do Con Quỷ gây ra, thì chị có thể nói cho tôi biết nó xuất phát từ đâu không?

Sau khi nói một tràng như vậy, Luke Hardin rời khỏi hành lang, bước về nhà ngủ. Bà Valton nhìn theo, rất bức bối.

- Tôi e rằng, - cuối cùng bà thở dài nói, các sự kiện xảy ra làm cho mọi người ở đây rất căng

thẳng. Anh Luke là người dũng cảm nhất mà tôi biết. Đây là lần đầu tiên tôi nghe anh ấy nói nhảm như thế này.

- Cháu không hiểu tại sao tự nhiên chú ấy quyết định nói về Con Quỷ! Hannibal dăm chiêu nói khề.

Bà Valton mỉm cười.

- Tôi nghĩ anh Luke tội nghiệp đang mệt mỏi. Khoảng thời gian vừa qua, tất cả chúng tôi đã bị nhiều phiền phức. Ngoài ra, chúng tôi đã làm việc căng thẳng nữa. Thôi nào, các cậu có muốn ăn bánh và uống sữa không?

Đây là một lời đề nghị dễ dàng được cả ba đồng ý...

Một hồi sau, Ba Thám Tử Trẻ đang ngồi trong phòng lớn ở trang trại ăn uống ngon lành. Thảm Da Đỏ màu mè sặc sỡ làm cho gian phòng vui hơn. Một cái lò sưởi to chiếm cả một vách tường. Bộ đồ gỗ làm bằng tay cũng khá độc đáo. Đầu nai và đầu gấu trang trí các vách tường.

Hannibal chụp lấy một miếng bánh to và nói trở lại về chủ đề mình đang quan tâm:

- Cháu rất muốn biết nhiều hơn về con quỷ mà chú Hardin đã nói - Hannibal nói. Thật ra đó là gì?

- Chỉ là một truyền thuyết Da Đỏ cổ thôi, Hannibal à... ngoài ra không có gì - Bà Valton trả lời.

Khi người Tây Ban Nha đến xứ này cách đây lâu lắm rồi, thì dân Da Đỏ kể với họ rằng có một con quỷ đen bóng, chỉ gọi đơn giản là “Con Quỷ”, sống trong một hồ nước ngầm rất sâu trong hang động núi Sừng. Con quỷ đó không thể thấy được!

Peter mở tròn mắt.

- Nếu không thấy con quỷ, thì làm sao người Da Đỏ biết được rằng nó đen bóng? Peter hỏi.

Bà Valton cười.

- Thì tôi đã nói mà! Truyền thuyết này vô nghĩa. Tôi đoán họ nghĩ xưa kia có người đã từng thấy con vật và đi nói lung tung. Nhờ vậy mà truyền thuyết đã được truyền lại ngày nay đến chúng tôi.

- Thế còn người Tây Ban Nha nghĩ sao? Bob hỏi.

- Chuyện xảy ra cũng lâu rồi - bà Valton thở dài. Và người Tây Ban Nha cũng mê tín. Họ bảo họ không tin chuyện này, nhưng họ tránh không bao giờ đến gần thung lũng. Chỉ có những người dũng cảm nhất, như El Diablo là dám mạo hiểm vào hang.

- Cô có thể kể cho tụi cháu nghe về El Diablo không ạ?

Đúng lúc đó ông Valton xuất hiện. Đi cùng ông, có một người đàn ông nhỏ và gầy, đeo cặp kính dày cộm. Ba thám tử trẻ đã gặp ông rồi. Đó là giáo sư Archibald Welch, một khách trọ của ông bà Valton.

- Sao hả các cháu! Ông giáo sư nói. Nghe nói các cháu đi chơi tận thung lũng Than Khóc hả?

Thung lũng bí ẩn quá phải không?

- Không nên đùa! Ông Valton xướng giọng ngắt lời. Chuyện xảy ra ở đây cũng từng xảy ra ở các trang trại khác. Chỉ là tai nạn bình thường. Thế thôi!

- Chắc chắn là anh nói đúng - giáo sư Welch trả lời. Nhưng tôi e rằng người của ông không nghĩ thế. Người không có học thường hay cho những hiện tượng khó hiểu là có nguồn gốc siêu tự nhiên.

- Phải chi ta tìm được cách giải thích và làm cho họ chấp nhận - ông Valton thở dài. Sau vụ tai nạn tối nay, nhiều nhân viên khác đã xin nghỉ việc. Hannibal, Peter và Bob có thể nói rằng vụ sạt lở này chỉ do các cuộc diễn tập hải quân mà thôi.

- Nếu chú cho phép - Hannibal nói - thì tội cháu sẽ vui lòng được giúp. Tội cháu rất quen thuộc với việc giải rối các vụ bí ẩn... Có thể chú Crentch đã nói cho chú biết rồi?

- Quen giải các vụ bí ẩn hả? Ông Valton vừa nói vừa nhìn ba thám tử.

Khi đó, Hannibal rút ra khỏi túi hai danh thiếp đưa cho ông Valton đọc.

Tất cả các đề như sau:

BA THÁM TỬ TRẺ

Điều tra các loại

???

Thám tử trưởng: HANNIBAL JONES

Thám tử phó: PETER CRENTCH

Lưu trữ và nghiên cứu: BOB ANDY

Ông Valton chau mày:

- Thám tử hả? Tôi cũng không biết nói gì nữa. Sở cảnh sát trưởng không thích các cậu nhúng mũi vào chuyện này.

Ông giáo sư Welch cũng ngấm nghĩa tất cả danh thiếp.

- Các dấu chấm hỏi nghĩa là sao vậy? Chẳng lẽ các cậu đặt dấu nghi vấn tài thám tử của chính mình?

Ông giáo sư cười thích thú với câu chọc của mình. Bob và Peter mỉm cười lại, chờ Hannibal giải thích. Người lớn luôn hỏi câu này. Đó chính là điều mà thám tử trưởng mong đợi.

- Dạ không phải, thưa chú - Hannibal trả lời. Ba dấu chấm hỏi này là biểu tượng của tội cháu. Dấu chấm hỏi ký hiệu cho những câu hỏi chưa có trả lời, những bí ẩn chưa làm rõ, các loại bài toán mà tội cháu muốn giải. Cho đến nay tội cháu chưa bị bó tay lần nào.

Lời tuyên bố cuối cùng được nói ra với giọng tự hào.

Ông Valton đang đọc tấm danh thiếp thứ nhì, màu xanh lục, nhỏ hơn danh thiếp đầu tiên một chút. Mỗi thám tử đều có một tấm, nội dung như nhau:

“Chúng tôi xin xác nhận rằng người cầm thẻ này là trợ lý trẻ tình nguyện hợp tác với lực lượng cảnh sát thành phố Rocky. Tất cả những ai giúp đỡ người mang thẻ này sẽ được cảnh sát biết ơn.

Samuel Reynolds

Cảnh sát trưởng”

Giáo sư Welch nghiên cứu tấm các qua lớp kính dày.

- Hay quá, hay quá! Ông nói. Thật đáng nể, lời giới thiệu như vậy là quá tuyệt, các bạn nhỏ à.

- Dù sao ba cháu cũng tỏ ra có suy nghĩ và bản lĩnh hơn những người làm ở trang trại này - ông Valton nói. Và có thể với nhãn quan mới, biết đâu các cháu này sẽ giải được vụ bí ẩn này. Tôi tin rằng lời giải rất đơn giản... Vậy - ông quay qua ba thám tử nói - tôi đồng ý giao vụ này cho các cậu, với điều kiện các cậu phải hứa là sẽ hết sức thận trọng.

- Tụi cháu sẽ thận trọng! Ba thám tử trẻ đồng thanh la lên.

Bà Valton mỉm cười.

- Cũng như ông chồng tôi, tôi nghĩ rằng câu trả lời của vụ bí ẩn này rất đơn giản, nhưng ta không biết tìm ở đâu thôi.

- Theo ý tôi - ông chồng nói - là do gió thổi vào các hành lang cũ, chỉ vậy thôi!

Hannibal ăn thêm miếng bánh cuối cùng.

- Dường như chú và ông cảnh sát trưởng đã thám hiểm hang rất kỹ rồi phải không ạ?

- Từ đầu này sang đầu kia, cậu ạ! Phần khá lớn các hành lang bị đóng do sụt lở, nhưng chúng tôi đã thám hiểm tất cả những hành lang vào được.

- Chú có thấy hành lang bị sửa chữa mới không ạ? Hannibal hỏi.

- Sửa chữa mới à? Ông Valton nhú mày lập lại. Không, tôi không thấy gì mới hết! Tại sao cậu lại hỏi vậy?

- Dạ, thưa chú - Hannibal trả lời - theo cháu hiểu, thì chuyện rên rỉ chỉ bắt đầu cách đây một tháng thôi. Trước đó năm mươi năm đã trôi qua mà không ai nghe tiếng nào. Nếu đúng nguyên nhân là gió, thì phải có một sự thay đổi nào đó xảy ra trong hang mới gây ra tiếng động này. Chứ gió không thể thay đổi được!

- Ừ, có vẻ lôgic - giáo sư Welch nói. Anh Valton à, rất có thể ba cậu bé này sẽ tìm ra lời giải!

Hannibal không để ý đến lời ông Welch.

- Cháu còn biết - Hannibal nói - rằng hang động chỉ kêu rên vào buổi tối, điều này không thể có

được nếu nguyên nhân chỉ là gió thổi. Mà chú có để ý xem khi hang động rên rỉ, thì gió có thổi mạnh không?

- Không... không hề như vậy - ông Valton đột ngột quan tâm hơn trả lời. Tôi hiểu ý cậu rồi. Nếu nguyên nhân chỉ do gió, thì tiếng rên sẽ có lại mỗi buổi tối khi trời gió lớn... Nhưng cũng có thể là sự kết hợp giữa gió với một hiện tượng thời tiết khác nữa.

Giáo sư Welch mỉm cười:

- Trừ phi El Diablo trở lại để tái lập các chiến công thời xưa - ông giáo sư nói.

- Chú đừng nói vậy! Peter kêu. Chú làm cháu nổi da gà.

- Chẳng lẽ anh bạn trẻ này tin là có ma?

Bob vội vàng can thiệp:

- Thừa chú, không ai biết gì chắc chắn về ma. Tuy nhiên, tụi cháu xin cam đoan là tụi cháu chưa bao giờ gặp ma thật.

- Dù sao - ông giáo sư nói tiếp - dân Tân Ban Nha luôn nói rằng El Diablo sẽ trở lại khi người ta cần. Tôi đã nghiên cứu tìm tòi rất nhiều và tôi khẳng định rằng El Diablo không thể nào làm chuyện này nổi.

- Nghiên cứu à? Bob hỏi lại.

- Đúng - bà Valton trả lời. Giáo sư Welch là nhà sử học. Anh ấy đến Santa Carla ở một năm, chỉ để nghiên cứu lịch sử Californie.

- Hiện tôi đang làm việc về tiểu sử của El Diablo - giáo sư nói rõ. Các cậu có muốn nghe tôi kể không?

Ba thám tử chỉ mong có thể. Giáo sư ngồi xuống cho thoải mái rồi bắt đầu kể...

Vào những lúc đầu tiên nhất của bang Californie này, vùng đất trang trại Hoang dã thuộc dòng họ Delgado. Đây là một trong những vùng đất rộng lớn nhất mà nhà vua Tây Ban Nha đã ban cho dân di cư Tây Ban Nha. Dân Tây Ban Nha đến không đông bằng dân Anh ở các miền phía đông Mỹ. Nên vùng đất vẫn được nguyên vẹn suốt nhiều thế hệ. Sau đó, dân di cư mới bắt đầu tràn đến từ miền Tây. Dần dần vùng đất bị phân ra nhiều mảnh. Sau cuộc chiến tranh Mêhicô, vùng Californie trở thành của Hoa Kỳ. Khi đó dân Mỹ tràn vào ồ ạt, nhất là cuộc đổ xô tìm vàng năm 1849. Đến năm 1880, đất nhà rộng mênh mông, Degado hầu như không còn gì: chỉ còn mảnh đất là Trại Trại Hoang dã hiện nay, bao gồm cả thung lũng Than Khóc.

Người cuối cùng của dòng họ Delgado, Gaspar Ortéga Jesus De Delgado Y Cabrillo, là một chàng trai dũng cảm và kiêu hãnh, được dạy dỗ với lòng căm thù dân di cư Mỹ. Anh xem họ như bọn cướp đã tước đoạt mất của cải của dòng họ anh. Anh chàng Gaspar không có nhiều của cải lắm, nhưng vẫn quyết định trả thù cho gia đình mình là chiếm lại đất đai. Thế là anh trở thành vị anh hùng của các dòng họ Tây Ban Nha - Mêhicô, sống ngoài vòng pháp luật và lên núi ẩn

náu. Người Mỹ xem anh như một tên cướp.

Họ đặt cho anh cái tên là El Diablo, tức Con Quỷ, vì anh luôn chạy thoát được. Suốt hai năm liền, anh cướp tiền thuế, đe dọa nhân viên thu thuế, tổ chức đột kích các văn phòng chính phủ để cướp tiền quỹ và giúp đỡ đám di cư Tây Ban Nha.

Nhưng đến năm 1988, cuối cùng El Diablo cũng bị tóm ở vùng Santa Carla. Sau một phiên xử án gây tiếng vang, mà dân di cư nói tiếng Tây Ban Nha cho là giả dối, anh chàng bị xử tử.

Nhưng hai ngày trước khi treo cổ, anh được bạn bè giải thoát ngay giữa thanh thiên bạch nhật! Anh leo lên mái nhà tù, nhảy sang mái nhà khác, rồi nhảy xuống... một con ngựa đen đang chờ sẵn.

Bị thương trong khi đào tẩu và bị cảnh sát đuổi sát gót, El Diablo chỉ còn nước chạy đến chỗ ẩn náu của mình là hang động ở thung lũng Than Khóc. Cảnh sát chặn mọi ngõ ra vào mà họ biết, rồi đứng đó canh, không thềm đuổi theo nữa.

Cảnh sát cho rằng phong tỏa như vậy sẽ làm cho con mồi tự động chui ra... Khi El Diablo bị đói hay bị vết thương hành quá, hẳn sẽ tự bước ra khỏi hang và sẽ bị bắt.

Thế là cảnh sát đóng đô tại chỗ suốt mấy ngày liền. Không thấy bóng dáng El Diablo đâu hết. Nhưng trong suốt cuộc chờ đợi dài ấy, cảnh sát trưởng và người của ông nghe thấy những tiếng rên rỉ vang ra từ bên trong hang. Tất nhiên họ nghĩ là tiếng kêu của El Diablo. Cuối cùng, cảnh sát trưởng không chờ nổi nữa, ông ra lệnh cho người vào hang thám hiểm.

Nhóm cảnh sát không bỏ qua bất cứ chỗ nào, khám xét mọi hành lang trong hang suốt bốn ngày liền. Hoài công! Không thấy dấu vết tên cướp lừng danh đâu hết. Không tìm thấy bất cứ cái gì: không thấy thi hài, không thấy quần áo, súng, ngựa, tiền. Không có một gì cả!

Từ đó, không ai gặp lại El Diablo. Theo lời của một số người, vị hôn thê chung thủy của tên cướp, Dolores de Cabrillo, đã vào được hang bằng một ngõ chỉ mình nàng biết. Nàng đã giúp người yêu thoát ra và cả hai đã chạy trốn thật xa, ở đâu đó bên Nam Mỹ và bắt đầu một cuộc sống mới.

Một số người khác thì nói rằng chính những người bạn giúp El Diablo tẩu thoát ra khỏi nhà tù đã bí mật gặp được anh, rồi đưa anh từ trang trại này trang trại khác, nơi anh sống ẩn suốt mấy năm liền.

Tuy nhiên, phần lớn người ta nghĩ rằng El Diablo đã không bao giờ ra khỏi hang được. Anh chỉ tìm được một xó kẹt nào đó trốn và không bị cảnh sát phát hiện... và có lẽ vẫn còn trong đó.

Suốt một thời gian dài, hẳn có một vụ cướp hay một hành động bạo lực nào không bắt được tội phạm, là người ta quy cho El Diablo. Và người ta kể rằng ban đêm, El Diablo vẫn cưỡi con ngựa đen phi nước đại. Tiếng rên rỉ trong hang vẫn còn và người ta tự nhiên gọi hang là hang El Diablo.

- Rồi vào một ngày đẹp trời - giáo sư Welch kết luận - tiếng rên rĩ đột ngột ngưng. Dân di cư Tây Ban Nha nói rằng El Diablo, mệt mỏi, đã chấm dứt mấy cuộc đột kích... nhưng theo họ, El Diablo vẫn còn bên trong núi, chờ đợi lúc người ta cần đến mình.
- Úi chà! Peter chung hửng thốt lên. Ý chú nói rằng có người nghĩ El Diablo vẫn còn trong hang à?
- Nhưng làm sao có chuyện đó được? Bob hỏi.
- Tất nhiên là khó tin! Giáo sư thở dài. Nhưng, như đã nói, tôi quan tâm đến tiểu sử của El Diablo và tôi đã nghiên cứu tìm kiếm rất nhiều. Nhờ vậy mà tôi đã tìm ra được một số chi tiết về anh... Chẳng hạn như người ta luôn vẽ hình anh với khẩu súng bên đùi phải. Nhưng tôi tin chắc anh thuận tay trái!
- Hannibal dăm chiêu gật đầu.
- Thường thì đủ thứ chuyện khó tin được thêu dệt về các vị anh hùng truyền thuyết.
- Đúng! Giáo sư nói. Nhưng theo tiểu sử chính thức, thì El Diablo chết do bị thương dưới đáy hang ngay vào đêm đầu tiên. Nhưng tôi đã nghiên cứu rất kỹ các báo cáo cảnh sát và tôi tin rằng vết thương không nghiêm trọng đến mức có thể gây tử vong. Và do năm 1888, El Diablo mới mười tám tuổi, rất có thể anh vẫn còn sống!

4. ĐIỀU TRA

Bà Valton kịch liệt phản đối.

- Kìa anh Welch! Thật là buồn cười! Nếu còn sống, thì El Diablo hơn một trăm tuổi! Người tuổi đó không bao giờ chạy rong chơi ngoài thung lũng đâu!
- Chị sẽ rất ngạc nhiên nếu biết được tất cả những gì một người trên trăm tuổi có thể làm được - ông giáo sư thản nhiên trả lời. Ai cũng biết là cụ già trên trăm tuổi ở Caucase vẫn cười ngửa và đi săn bắn. Còn trong trường hợp của ta đây, kẻ được gọi là “ma” chỉ có nằm trong hang kêu rên thôi.
- Điều này đúng, thưa chú - Hannibal đồng tình.
- Còn một khả năng khác nữa - ông giáo sư nói tiếp - rất có thể El Diablo có con cháu. Có thể con trai hoặc cháu của vị anh hùng này quyết định nối nghiệp cha-ông mình.
- Ông Valton tỏ ra bất đa nghi hơn.

- Giả thiết này nghe có lý hơn - ông nói. Chủ nhân trước của trang trại này chưa bao giờ khai thác thung lũng Than Khóc. Nhưng tôi có ý định làm một khu rào rộng lớn để nhốt thú. Điều này ai cũng biết. Có thể con cháu của El Diablo không muốn tôi làm hỏng truyền thuyết khi biến thung lũng bị nguyền rủa thành một nơi hữu ích.

- Jeff! Bà Valton thốt lên. Có lẽ anh đã tìm ra câu trả lời rồi đó! Anh nhớ lại đi... Có vài cao bồi người Mêhicô đã có ý kiến không tán thành dự án của anh, chuyện này xảy ra trước khi có tiếng rên rĩ nữa kìa...

- Cũng chính những người này lại là những người đầu tiên xin thôi việc! Ông Valton hăng say nói. Ngày mai tôi sẽ đi gặp cảnh sát trưởng, hỏi xem ông có biết gì về khả năng có con cháu của El Diablo không.

- Các cậu có muốn biết mặt El Diablo không - giáo sư Welch nói. Xem này!

Ông lấy một tấm hình ra khỏi túi đưa cho mọi người xem. Trên hình là một chàng trai cao ráo mắt sáng rực và đầy kiêu hãnh. Chân dung - là hình chụp lại một tranh vẽ - cho thấy El Diablo còn rất trẻ vào thời đó: vị anh hùng trông như đứa trẻ vị thành niên, vừa mới lớn lên. Anh đội nón vành rộng màu đen, áo jaquette đen, áo sơ mi không cổ đen và quần màu đen bó sát ở trên, rộng ra phía dưới, đi ủng bóng đen.

- Anh ấy luôn mặc đồ đen à? Bob hỏi.

- Luôn luôn! Giáo sư Welch trả lời. Anh chàng bảo mình đeo tang cho đất nước và đồng bào mình.

- Ôi! Ông Valton tức giận thốt lên. Hửn chỉ là tên cướp thôi! Ngày mai tôi sẽ đi gặp cảnh sát trưởng. Ta sẽ cố gắng tìm xem có tên gốc nào âm mưu làm cho truyền thuyết sống dậy hay không.

Rồi ông chủ trang trại bình tĩnh lại và mỉm cười nói thêm:

- Dù El Diablo là một nhân vật hấp dẫn đến mấy đi nữa, nhưng trang trại không thể tự nó quản lý một mình được. Tôi còn phải làm xong việc tối nay nữa. Còn các cậu đi chơi nhiều chắc cũng mệt rồi. Ngày mai các cậu sẽ phải lao động cật lực đấy, vì tôi sẽ thuê các cậu làm việc giúp tôi. Ba của Peter có nói tôi rằng các cậu sẽ thích tìm hiểu hoạt động ở một trang trại. Cách tốt nhất để học hỏi là bắt tay vào việc.

- Tụi cháu không hề thấy mệt - Hannibal tuyên bố. Phải không Peter, Bob?

- Tụi cháu không mệt! Bob nói thêm.

- Hoàn toàn không! Peter nói theo.

- Bây giờ chưa trễ - Hannibal nói tiếp - và trời sáng trắng. Tụi cháu muốn đi thêm một vòng nữa... Buổi tối, bãi cát đặc biệt cho biết nhiều thông tin. Một phần lớn động vật sống ven biển chỉ ra ngoài khi trời tối...

Ông bà Valton có vẻ khâm phục. Thường khi Hannibal dùng từ ngữ có chọn lọc, người lớn hay tỏ ra ngạc nhiên và kính nể. Họ nghĩ Hannibal già hơn vẻ bề ngoài.

Tuy nhiên, Bob và Peter biết rằng Hannibal có ý khác trong đầu, chứ không đơn thuần là cuộc dạo chơi ngoài bãi biển. Nên cả hai cố tỏ ra tỉnh táo và sáng khoái.

- Thì... bà Valton phân vân nói.

- Sao lại không? Chồng bà nói. Đúng là vẫn còn sớm mà! Mà đêm đầu tiên ở trang trại cũng đáng hy sinh một chút giấc ngủ chứ... Nào Martha - ông quay sang nói với vợ - đi chơi khuya thêm một chút cũng không hề gì đâu. Cứ để ba cậu đi một vòng. Ngày mai ba đứa sẽ không còn thời gian nữa vì bận làm việc.

- Thôi! Được! Bà Valton mỉm cười chấp thuận. Các cậu đi chơi đi! Nhưng chú ý! Không được về trễ hơn mười giờ nhé! Ngày mai còn phải dậy sớm!

Ba thám tử trẻ vội vàng hưởng ứng sự cho phép này. Sau khi mang đĩa và ly dơ vào bồn rửa trong nhà bếp, ba bạn đi ra ngoài qua cửa sau.

Ngay khi ra đến ngoài, Hannibal ra chỉ thị rõ ràng cho Bob và Peter:

- Peter, vào kho thóc lấy cuộn dây to mà mình thấy lúc nãy. Bob chạy lên phòng nhanh. Cậu biết chỗ để đèn pin và phấn rồi. Ta sẽ cần... Còn mình sẽ đi lấy xe đạp...

- Bọn mình quay trở lại hang hả? Bob hỏi.

- Đúng! Đó là nơi duy nhất để có thể làm sáng tỏ vụ bí ẩn hang động rên rỉ.

- Hang động? Peter chưng hửng thốt lên. Ngay bây giờ à? Bộ thám hiểm ban ngày không hay hơn sao?

- Tiếng rên chỉ vang lên vào ban đêm thôi - Hannibal nhận xét. Mà khi đang ở bên trong, thì ta có biết trời sáng tối ra sao đâu. Có mặt trời hay không cũng vậy thôi! Cậu nên nhớ không phải tối nào cũng có tiếng rên. Mà tối nay ta đã nghe được. Vậy đi điều tra ngay bây giờ là đúng lúc nhất.

Peter đành phải chịu thua. Bob và Peter vội vàng đi thi hành mệnh lệnh của sếp. Vài phút sau, ba thám tử gặp nhau ngay hàng rào trang trại. Peter cột cuộn dây lên porte bagage xe đạp. Rồi cả ba leo lên yên xe, đạp vào một đường mòn chật hẹp và lầy bùn. Trời đêm khá nóng. Mặt trăng cao trên bầu trời chiếu sáng đường đi vào thung lũng.

Mặc dù trang trại Hoang dã trải dài trên mấy cây số song song với Thái Bình Dương, nhưng các ngọn núi ven biển che mất đại dương. Dưới ánh trăng nhợt nhạt, các ngọn núi hiện rõ nét, cao và im lặng, với những cây sồi xanh đu đưa trong gió như những con ma. Ba thám tử vừa đạp xe vừa lắng nghe các tiếng động của trang trại: bầy gia súc luôn loai choi trong bãi nhốt, tiếng ngựa hí ngay bên đường.

Rồi đột ngột tiếng rên vang lên, được gió mang băng qua thung lũng:

- Aaaaaaa! Ôôôôôôôô! Ôôôôôô!

Mặc dù đã quen rồi, nhưng Bob và Peter vẫn giật mình.

- Hay quá! Hannibal kêu khê. Đúng như mình mong đợi.

Ba bạn bước xuống đất, cất xe đạp rồi leo lên một chỗ đất nhô nhìn về hướng hang El Diablo.

Lối vào hang chỉ là một cái lỗ tối tăm.

- Trời ơi, Babal! Bob nói khê. Dường như mình thấy cái gì đó động đấy.

- Còn mình thì nghe thấy tiếng động - Peter nói.

- Tầm bậy! Hannibal lầm bầm. Các cậu tưởng tượng thôi. Trong không khí lạ lùng như kiểu này, thì tiếng động nào cũng có vẻ dễ sợ cả. Sao... sẵn sàng tiến lên chưa? Bob ơi, hy vọng đèn pin chạy tốt chứ?

Bob kiểm tra pin. Peter khoác cuộn dây lên vai. Mỗi thám tử cầm phần.

- Thám hiểm hang động có thể rất nguy hiểm - Hannibal nói khê - nếu ta không có biện pháp thận trọng. Ta có thể bị rơi xuống hố hoặc bị lạc đường. Dây sẽ giúp ta khi bị té, còn phần thì giúp ta không bị lạc. Nhưng dù gì đi nữa, thì ta vẫn phải ở chung lại với nhau.

- Trên đường đi ta vẽ dấu chấm hỏi hử? Bob hỏi.

- Tất nhiên. Và ta sẽ dùng mũi tên để vẽ hướng đã đi!

Dấu chấm hỏi vẽ bằng phấn là một phát minh của Hannibal. Nhờ đó, có thể biết thám tử nào đã đi qua. Thật vậy, Hannibal dùng phấn trắng, Peter dùng phấn xanh dương, còn Bob dùng phấn xanh lục.

- Sẵn sàng rồi! Peter thông báo. Đi chưa?

- Đi - Hannibal hài lòng trả lời.

Ba thám tử chạy xuống chỗ đất nhô, tiến vào thung lũng. Một lần nữa, tiếng rên vang lên trong đêm khuya:

- Aaaaaaa! Ôôôôôôôô! Ôôôôôô?

Khi đến gần cửa vào hang, một luồng khí lạnh thổi vào mặt ba thám tử. Hannibal đi đầu vừa mới bật đèn lên, thì nghe tiếng gầm gừ khê.

- Cái gì vậy? Bob hoảng hốt kêu.

Âm thanh mạnh lên. Do tiếng vang kỳ lạ mà thung lũng hình chậu gửi trả lại, tiếng gầm gừ như xuất phát từ khắp mọi phía cùng một lúc.

- Nhìn trên kia! Peter đột ngột hét lên, tay đưa lên cao.

Một khối đá to tướng đang lăn xuống sườn dốc của núi Sừng. Một loạt đá nhỏ rơi theo cùng.

- Hannibal cẩn thận! Peter hét lên nữa.

Bob đã nhảy sang một bên để tránh khối đá.

Nhưng Hannibal như bị hóa đá và chỉ biết đứng đó nhìn đá rơi thẳng về mình.

5. HANG ĐỘNG EL DIABLO

Peter lao vào Hannibal, đẩy bạn sang một bên. Hai cậu lăn xuống đất. Khối đá đập thật mạnh đúng vị trí Hannibal đứng cách đó vài giây.

Bob lo lắng hỏi:

- Có sao không... có bị thương không?

Peter ngồi dậy:

- Không sao, không sao... mình thì không bị sao hết. Babal ơi, cậu thế nào rồi?

Hannibal ngồi dậy chậm chạp hơn, rồi phủ bụi quần áo. Mắt cậu nhìn xa xa, như những lúc tập trung suy nghĩ.

- Mình không thể nào động dậy được - Hannibal giải thích. Đây là một phản ứng rất kỳ lạ... giống mấy con thú nhỏ cảm thấy bị tê liệt khi thấy con rắn. Chúng có thể chạy được nhưng đầu óc tê liệt không còn điều khiển được chân nữa.

Bob và Peter ngạc nhiên nhìn sếp, trong khi cậu đang thản nhiên phân tích chuyện đã xảy ra với mình. Rồi Hannibal chuyển hướng nhìn sang sườn núi Sừng sáng trắng.

- Dường như có khá nhiều đá to nhỏ trên kia, ít nhiều được cân bằng - Hannibal nói - và sườn núi khá dốc. Hèn gì lâu lâu có một khối lăn xuống. Vụ tập bắn của hải quân chắc chắn đã làm lung lay khá nhiều.

Ba thám tử bước lại gần xem khối đá. Nó bị lún vào đất, chỉ cách cửa hang có vài mét.

- Nhìn đây! Bob kêu. Có dấu vết trên đá! Này Hannibal, cậu có nghĩ có kẻ nẩy ra ý xô cục đá xuống bọn mình không?

- Đúng là khối đá này có dấu - Hannibal nói sau khi xem xét mặt đá. Nhưng không có gì lạ cả.

- Phải, Peter nói theo. Khi lăn xuống, có lẽ nó va vào những khối đá khác.

- Và bọn mình cũng đâu thấy ai trên đó - Bob nói.

- Nhưng - Hannibal nói tiếp - rất có thể có một kẻ nào đó trốn tránh.

- Hay bọn mình về trang trại đi - Peter lo sợ đề nghị.

- Không, không đến nỗi vậy đâu! Hannibal phản đối, nhưng ta phải thận trọng hơn nữa. Dù sao, khi đã vào bên trong hang, thì không có khối đá nào rơi xuống ta nổi!

Nói xong, Hannibal mạnh dạn bước vào hang, Bob và Peter đi theo, bật đèn pin lên. Bob vẽ dấu

chăm hỏi đầu tiên và mũi tên ngay cửa vào hang.

Mặc dù có đèn pin, nhưng ba thám tử chỉ nhìn thấy được có một đường hầm dài và tối tăm thẳng vào trong núi. Các vách đều phẳng, còn trần thì chỉ đủ cao để cho phép Peter - cao nhất trong ba thám tử trẻ - đứng thẳng. Đường hầm cứ đâm như thế suốt khoảng mười lăm mét. Rồi nó đột ngột dẫn ra một hang động rộng lớn.

Ba nhà thám hiểm trẻ dùng đèn rọi sáng nhìn quanh. Ba bạn đang ở trong một hang dưới lòng đất có trần rất cao. Đầu bên kia của hang xa đến nỗi khó nhìn thấy.

- Úi chà! Peter thất lên. Giống như nhà ga của một thành phố lớn. Mình chưa bao giờ thấy hang nào lớn như thế.

Giọng của Peter vang dội lại, như đến từ rất xa.

- Alô! Peter đùa, kêu.

Ngay lập tức, tiếng lan truyền đi:

- Alô! Alô!... Alôôôôô!

Ba thám tử phá lên cười. Tiếng vang như hồi âm từ khắp mọi phía trong hang.

- Alô Alô!... Alôôôôô! Đến lượt Bob la.

Bỏ hai bạn chơi trò trẻ con, Hannibal tiến hành xem xét hang kỹ hơn bằng đèn pin.

- Nhìn kìa! Hannibal đột ngột kêu.

Phía bên trái, trên vách đá có một cái lỗ tối tăm: một đường hầm mới! Khi đó, ba thám tử khám xét mọi vách hang. Và tìm thấy những đường hầm mới... ít nhất là mười cái, xuất phát từ hang động lớn và đâm vào núi.

- Bọn mình làm gì đây? Peter gãi đầu hỏi. Biết chọn đường nào đây?

Các đường hầm đều giống nhau vừa đủ cao để cho Peter đứng thẳng người, và rộng khoảng một mét hai. Hannibal chau mày.

- Rõ ràng hang động El Diablo chỉ có thể là một mê cung đường hầm và hang nhỏ. Chắc là ngọn núi này đầy lỗ.

- Vì vậy mà những người rượt theo El Diablo không bao giờ tìm được anh ta. Ở đây có nhiều đường hầm để trốn - Bob nhận xét.

Hannibal gật đầu.

- Đây là một cách giải thích rất hợp lý - thám tử trưởng đánh giá.

- Không biết làm cách nào mà hình thành được một mê cung như thế này - Peter nói.

- Nguyên nhân chủ yếu có lẽ là do nước chảy bào mòn - Bob giải thích. Mình mới đọc tài liệu về chủ đề này. Núi như thế này được cấu tạo bởi nhiều loại đá, có một số cứng hơn. Nước chảy đến và làm mòn các loại đá mềm nhất. Điều này có thể mất mấy triệu năm. Thời tiền sử vùng này bị ngập hẳn.

- Đúng Bob à - Hannibal trả lời. Nhưng mình không nghĩ tất cả các đường hầm này đều tự nhiên. Có lẽ một số do con người đào... thậm chí có thể do băng của El Diablo đào.

- Hoặc do thợ mỏ, Babal ơi! Bob ngắt lời. Nghe nói thời đó có dân tìm vàng mà...

Peter chiếu sáng từng đường hầm.

- Bọn mình bắt đầu thám hiểm đường nào đây? Peter hỏi.

- Phải mất mấy tháng mới thám hiểm nổi tất cả - Bob thở dài - chưa kể rằng chắc chắn một số đường còn rẽ nhánh thêm nữa.

- Có lẽ vậy - Hannibal gật đầu. Cũng may là ta có thể loại ngay một số ngõ. Ta đang tìm nguyên nhân rên rỉ. Vậy ta hãy lắng tai ở mỗi đầu đường hầm cho đến khi nghe tiếng rên.

- Úi chà, cậu nói đúng quá! Peter hăng hái reo lên.

- Nhưng Hannibal à... Bob thắc mắc bắt đầu nói. Mình không nghe tiếng rên... Ý mình nói là từ lúc vào trong lòng núi, bọn mình không nghe tiếng rên nữa!

Ba bạn đứng yên lại, lắng tai nghe. Bob nói không sai. Hang động im lặng như nắm mồ.

- Hannibal - Peter hơi lo nói khẽ - như vậy có nghĩa là sao?

Thám tử trưởng lắc đầu.

- Mình cũng không biết nữa... có thể đây chỉ là một sự trùng hợp thôi. Có thể tiếng kêu sẽ bắt đầu trở lại...

Nhưng tiếng rên rỉ không còn vang lên nữa. Sau mười phút, hang động vẫn yên lặng.

- Mình nhớ là có nghe trước khi khối đá rơi xuống - Bob tuyên bố - về sau thú thật là mình không chú ý nữa.

- Ta đang bị sốc nên không để ý nữa! Hannibal thừa nhận. Nên ta không thể nào xác định nổi tiếng rên chấm dứt lúc nào.

- Úi chà! Peter càu nhàu. Bây giờ ta làm gì đây?

- Chờ thêm một chút nữa đi - Hannibal khuyên - ông Valton có nói rằng hang động hay rên rỉ đứt đoạn không đều. Ta hãy lợi dụng thời gian chết này để thám hiểm các hành lang đường hầm.

Bob và Peter gật đầu tán thành. Thà làm cái gì cũng được vẫn hơn là ngồi không trong bóng tối. Bob vẽ thêm một dấu chấm hỏi và một mũi tên trong hang đầu tiên mà ba thám tử đã chọn để vào.

Ba bạn tiến lên thận trọng, vừa đi vừa chiếu sáng xung quanh. Nhưng sau một hồi, đường hầm dừng lại đột ngột... Không phải dừng trước một vách tường mà trước một đồng đá sứt lở chắn lối đi hoàn toàn.

- Ông Valton đã báo trước là có một số đường hầm bị bít đường đi! Bob nhắc. Do các trận động đất cũ!

Peter nhăn mặt:

- Có nguy cơ sạt lở nữa không?

- Mình nghĩ là không - Hannibal trả lời. Trần có vẻ chắc chắn lắm. Phải có những trận rung dữ dội lắm mới gây nổi sạt lở trong lòng núi. Mà chỉ xảy ra ở những nơi đá không cứng lắm. Chỗ ta đang đứng có vẻ kiên cố mà.

Ba bạn quay lui trở ra, rồi vào thêm bốn đường hầm khác, có đánh dấu trước khi vào. Cũng giống như đường hầm đầu tiên, tất cả đều bị đá sạt lở bít kín đường đi...

- Ta đang phí thời gian - Hannibal càu nhàu. Tốt nhất là ta chia nhau ra. Mỗi đứa sẽ thám hiểm một đường hầm khác nhau.

- Đúng! Bob tán thành. Và nếu ai tìm thấy lối đi tiếp, thì sẽ quay ra chờ trong hang lớn.

Mỗi thám tử chui vào một hang, với hy vọng tìm ra một cái gì đó... Hannibal nhanh chóng nhận thấy rằng hành lang mình đang đi rất giống đường hầm mở. Có dầm chống đỡ vách và trần. Rồi Hannibal đột ngột đụng phải một bức tường đá và bùn. Khi quỳ xuống để xem xét vách cho kỹ hơn, Hannibal lượm được một cục đá đen nhỏ lạ lùng. Không giống bất cứ loại đá nào mà Hannibal biết cả. Cậu cho vào túi để sau này nghiên cứu. Đúng lúc đó giọng Peter vang lên:

- Babal, Bob! Lại đây nhanh!

Khi đó Bob đang ở trong một hang mới, rộng gần bằng hang đầu tiên. Đường hầm của Bob đâm thẳng vào đó. Bob đang bức bối nhận thấy rằng có nhiều đường hầm mới xuất phát từ hang này đâm sâu hơn vào núi nữa. Bob vừa mới quyết định là sẽ quay trở ra hang đầu tiên, thì nghe Peter gọi. Bob chạy trở về, chiếu sáng trước mặt để nhìn.

Hannibal cũng đang chạy về hướng đường hầm của Peter. Đột nhiên có một cái gì đó va vào người Hannibal. Cậu ngã lăn xuống đất cùng với sinh thể đã bám chặt vào mình.

- Cứu với! Một giọng nói vang lên bên tai Hannibal.

Đó là giọng của Bob.

- Ê Bob! Mình đây mà! Đến lượt Hannibal kêu lên.

Vòng tay đang ôm chặt Hannibal thả ra. Hai bạn ngồi dậy và lượm đèn lên cùng lúc.

- Mình tưởng có người tấn công mình! Bob nói cà lăm.

- Mình cũng vậy! Mình đang lo vì có tiếng Peter gọi.

- Peter! Bob la lên. Chạy! Nhanh!...

Hai bạn lao đi... hành lang của Peter có vẻ dài hơn các hành lang kia. Cuối cùng, hai bạn thấy ánh sáng phía trước.

- Mình đang ở đây! Peter thông báo.

Peter đang đứng giữa một hang ở cuối đường hầm. Đèn Peter chiếu vào vách bên trái. Mặt mày Peter tái mét.

- Có... có một cái gì đó ở đây! Peter tuyên bố. Mình đã thấy nó. Một vật đen và bóng!

Đến lượt Bob và Hannibal chĩa đèn vào vách, nhưng không thấy gì.

- Mình xin thề là mình không hề bị hoa mắt! Peter nói nữa. Khi vừa mới ra khỏi đường hầm, mình nghe thấy tiếng động. Mình nhìn lên và thấy vật ấy! Chính xác là ở đây, gần tường. To lắm. Mình giật mình và làm rơi đèn pin. Khi lượm lên lại, thì nó đã biến mất!

Bob có vẻ đa nghi.

- Tính cậu hay hoảng hốt, Peter à. Đáng lẽ bọn mình không nên chia nhau đi riêng.

Hannibal không nói gì và bước lại gần vách tường nơi Peter nói là đã thấy một hình thù đen và bóng. Thám tử trưởng quỳ xuống xem.

- Peter không hoảng hốt vô cớ đâu, Bob à - Hannibal nói. Nhìn này...

Bob và Peter lao đến nhìn theo hướng chỉ của Hannibal: có hai vết to và sậm dưới đất. Hai dấu này thấy rõ, nhưng không rõ nét, có hình dạng hơi giống quả trứng to, một bên rõ hơn bên kia. Và chúng phản chiếu lại ánh đèn pin.

- Trời đất! Bob thốt lên. Cái gì vậy Hannibal?

- Một cái gì đó ướt - thám tử trưởng trả lời. Chắc là nước. Nhưng cũng có thể là một chất lỏng khác.

- Hừm! Peter kêu và nuốt nước bọt.

Hannibal tiếp tục khám xét toàn bộ bề mặt nền đất, nhưng không thấy dấu nào khác. Trần cũng hoàn toàn khô ráo.

- Quanh đây không có gì ướt cả! Cuối cùng Hannibal thông báo. Peter nói đúng. Đúng là có một cái gì đó ở đây: bằng chứng là các vết ướt này.

- Và xét độ lớn, có thể nghĩ là một con vật khá lớn!

- To, ướt và bóng - Hannibal đồng ý nói. Nói cách khác, như một loại...

- Quái vật! Peter rùng mình nói hết câu.

- Hay đó chính là con Quỷ? Bob hỏi.

Ba thám tử lo lắng nhìn nhau. Ba bạn không tin là có những con quái vật lạ, nhưng.... Ai đã để lại dấu vết to ướt này?

Đột nhiên chùm sáng mạnh rọi vào Ba thám tử trẻ đang đứng sát tường. Rồi một giọng nói dữ dằn vang lên từ vùng tối:

- Các cậu làm gì ở đây?

Cuối cùng một hình bóng xuất hiện từ trong bóng tối, chậm chạp tiến tới... Hình bóng của một người đàn ông khòm, có bộ râu trắng xồm xoàm... và tay cầm một cây súng đáng sợ.

6. ĐƯỜNG HẦM MẬT

Người đàn ông già chỉ các đường hầm tối om xuất phát từ hang.

- Mấy đường hầm này đâm rất sâu vào lòng núi - ông già tuyên bố. Thanh niên như các cậu rất dễ bị lạc đường.

Tia sáng không mấy thiện ý lóe lên trong đôi mắt viền đỏ của ông già lạ lùng.

- Khi lảng vảng đến đây, phải hết sức thận trọng. Tôi, thì tôi biết rõ vùng này, các cậu à! Tôi sống ở đây được bảy chục năm rồi và chưa hề bị chuyện gì. Không, các cậu à! Vấn đề là phải giữ đầu óc tỉnh táo. Biết rõ nơi mình đặt chân và đối phó với kẻ thù. Bọn da đỏ chưa bao giờ lấy được bộ tóc của tôi!

- Bác... bác từng đánh nhau với bọn da đỏ à? Peter không tin hỏi lại. Tại đây à?

Ông già huơ cây súng.

- Bọn da đỏ. Tôi có thể kể về bọn da đỏ cho đến ngày mai cũng chưa hết. Tôi sống với họ suốt cả đời. Một dân tộc kiêu hãnh, kẻ thù hung dữ. Bọn chúng xém lột da đầu tôi hai lần... nhưng tôi luôn thoát được!

- Cháu nghĩ bây giờ vùng này không còn da đỏ nữa, thưa bác - Hannibal lịch sự giải thích. Bác đừng lo, tụi cháu sẽ không bị lạc đường đâu.

Ánh mắt của ông già lạ dán vào ba thám tử, suốt một hồi ông như quên đi ba bạn để nhớ lại kỷ niệm thời xưa. Ông như nhìn thấy ba thám tử lần đầu tiên.

- Bây giờ hả? Ông hỏi lại. Tất nhiên là bây giờ không còn bọn da đỏ nữa! Bộ các cậu điên rồi sao? Phải điên mới đi dạo trong hang động... Chắc là các cậu không phải người vùng này!

Bây giờ giọng nói ông bình tĩnh hơn, và mắt ông không còn ngơ ngác nữa.

Bob đầu tiên trả lời:

- Dạ không, thưa bác. Tụi cháu từ Rocky đến đây.

- Tụi cháu đang nghỉ hè ở trang trại Hoang dã, chỗ ông bà Valton - đến lượt Hannibal giải thích.

- Tên tôi là Ben Jackson - ông già nói, nhưng cứ gọi ngắn gọn là Ben... Các cậu nói ông bà Valton hả? Hai ông bà rất tốt bụng! Tôi đang đi ngang qua hang này thì nghe tiếng kêu. Chắc là một trong các cậu gọi, phải không?

- Dạ phải, thưa bác - Hannibal thừa nhận. Nhưng tụi cháu không lạc đường. Bác xem này... tụi cháu đã đánh dấu dọc theo đường đi, để luôn tìm lại được hướng đi.

- Các cậu đã để lại dấu phía sau hả? Hay quá! Nếu các cậu sống thời xưa, thế nào các cậu cũng

lừa được bọn da đỏ! Nhưng các cậu vào đây làm gì?

- Tụi cháu muốn tìm ra nguyên nhân gây ra tiếng rên rĩ nghe thấy từ thung lũng - Bob giải thích.

- Nhưng tiếng rên chấm dứt khi tụi cháu vào hang - Peter nói thêm.

Ông già đột nhiên như hóa đá tại chỗ, ánh nhìn ông lại lộ vẻ hung dữ. Trông ông như ở trạng thái báo động. Sự biến hóa hoàn toàn đến nỗi ba thám tử có cảm giác như có một nhân vật khác đứng đối diện mình.

- Tiếng rên! Ben kêu lên bằng giọng ồ ồ. Bà con nói rằng chính El Diablo quay về. Nhưng tôi thì tôi không tin! Không tin, các cậu à! Tôi nói đó là con Quái Vật! Tôi nói thế đấy... Quái vật đã sống ở đây trước khi người da trắng đến vùng đất này, thời gian không có nghĩa lý gì đối với con Quái Vật. Các cậu hãy tránh xa nó ra! Nếu không chắc hẳn nó sẽ bắt cóc cậu. Jeff Valton cũng nên tránh xa! Cảnh sát trưởng và người của ông ấy cũng vậy! Nếu không sẽ bị con Quái Vật nuốt cái một!

Lời nói của ông già vang lên như tiếng roi quất trong hang động tối tăm. Bob và Peter hoảng sợ liếc nhìn Hannibal. Mắt thám tử trưởng không rời Ben Jackson.

- Thưa bác Jackson, bác đã từng thấy nó bao giờ chưa? Thám tử trưởng hỏi. Ý cháu hỏi... con Quái Vật ấy? Bác có bao giờ thấy nó trong hang này chưa?

- Tôi thấy nó bao giờ chưa hả? Ông già hỏi lại. Có, tôi có thấy một cái gì đó, các cậu à! Và thấy nhiều lần nữa kìa!

Hai con mắt đầy cảnh giác của ông khám xét toàn bộ hang động, rồi đột nhiên một sự thay đổi khác nữa lại xảy ra với ông. Người ông giãn ra, ông đứng thẳng lại, ánh nhìn ông hiền lại. Ông nói chuyện bình tĩnh hơn.

- Thôi bây giờ tốt hơn là các cậu đi cùng tôi. Tôi không thể để các cậu ở lại đây la hét, các cậu hiểu không?

Hannibal gật đầu.

- Tụi cháu đã thấy bao nhiêu cũng đủ rồi! Hannibal nói. Như bác nói, tụi cháu có thể bị lạc trong các mê cung đường hầm này.

Ông già lấy đèn pin, ánh sáng mạnh của đèn pin như đẩy lùi đi những hình bóng quỷ quái trong hang động.

Chẳng bao lâu, cả nhóm ra ngoài thung lũng bình yên. Ông già đưa ba thám tử đến chỗ để xe đạp. Hannibal vừa đi vừa lắng tai nghe. Nhưng không thấy tiếng rên nào phát ra từ hang động phía sau lưng. Ba thám tử trẻ cảm ơn Ben Jackson đã vào hang tìm ba bạn, rồi chào ra về.

- Các cậu trẻ, thông minh và dũng cảm - ông già Ben nói. Nhưng con Quái Vật khôn hơn tất cả. Tôi khuyên các cậu nên hết sức thận trọng. Nhờ các cậu nhắc lại Jeff Valton là phải cảnh giác.

Con Quái Vật đang theo dõi ông Valton đấy!

Tiếng cười của ông già Ben vang lên trong đêm khuya trong khi ba thám tử đạp xe đi. Sau một hồi Hannibal đột ngột dừng lại.

- Ê! Có chuyện gì vậy? Peter thắng gắt lại để tránh Hannibal.

- Cậu bị bể bánh xe hả? Bob cũng thắng lại hỏi.

Nhưng Hannibal đã quay đầu xe và chạy ngược lại.

- Ba thám tử trẻ không bao giờ bỏ dở một cuộc điều tra đã bắt đầu - thám tử trưởng đồng dục tuyên bố. Ba thám tử trẻ phải đi đến cùng.

- Mình nghĩ ta nên trở về trang trại! Bob nói.

- Mình cũng nghĩ thế! Peter nói khẽ.

- Tuyệt đại đa số chống lại cậu rồi, Babal ơi! Bob nhận xét.

Nhưng Hannibal vẫn tiếp tục, như thể không nghe gì.

Bob và Peter chờ một hồi rồi khi thấy Hannibal không thềm quay lại, đành phải đạp theo sếp.

Bob và Peter biết rõ là khi Hannibal đã có một ý nghĩ trong đầu, thì không ai, không có gì có thể làm Hannibal đổi ý.

Khi Bob và Peter bắt kịp thám tử trưởng, cậu dừng lại, quan sát xung quanh:

- Đường thoáng rồi! Hannibal thông báo. Đi!

- Babal ơi, nhưng ta sẽ làm gì? Bob vừa bước xuống xe vừa hỏi.

- Cậu dẫn bọn mình đi đâu vậy? Đến lượt Peter hỏi.

- Mình đã để ý rằng con đường này đi vòng quanh núi Sừng và đi về hướng biển - Hannibal giải thích. Mình muốn đi coi thử xem có lối vào khác từ ngả biển hay không.

Bob và Peter đi theo bạn dọc theo con đường tối. Dưới ánh trăng, thung lũng có nhiều chỗ tối.

Những hình thù mờ mờ như sắp nhảy vào những người đi dạo khuya. Mỗi khối đá, mỗi cây đều có vẻ dễ sợ.

- Tối nay, có ba vấn đề đặt ra với ta - Hannibal vừa đi vừa nói khẽ. Trước hết, tại sao tiếng rên chấm dứt khi ta vào bên trong hang? Mình thấy gió vẫn thổi mạnh, lúc ta trở ra bên ngoài. Vậy là tiếng động không có nguồn gốc từ gió...

- Cậu có chắc chắn là tiếng rên có nguyên nhân khác không? Peter hỏi.

- Hiển nhiên rồi.

- Nhưng nguyên nhân nào?

- Có thể một cái gì đó hay một ai đó đã biết được rằng ta sắp đến - Hannibal trả lời. Điểm thứ nhì: mình có cảm giác ông Ben Jackson rất mong ta đi khỏi nơi đó. Mình muốn biết tại sao.

- Cách ông ta thay đổi thái độ làm cho mình kinh ngạc - Bob rùng mình thú nhận.

- Mình cũng vậy - Hannibal thừa nhận. Đúng là một con người kỳ lạ. Mình có cảm tưởng như

ông ta là hai nhân vật khác nhau sống vào hai thời kỳ khác nhau. Mình nghĩ ông ta đóng kịch với ta.

- Có thể ông ấy thật sự lo lắng cho bọn mình - Peter nói. Nghĩa là nếu ông ta đã thật sự... đã nhìn thấy... con Quái Vật...

- Có thể - Hannibal nói. Điều này dẫn đến vấn đề thứ ba... vật đen bóng mà chính mắt cậu đã nhìn thấy, Peter à! Mình chắc chắn những dấu vết ấy là vết nước. Tất nhiên là có thể có hồ nước ngầm trong núi. Nhưng cũng có thể hang có ngõ vào khác từ phía biển. Và ta sẽ tìm ngõ này! Ba thám tử trẻ đi bộ thêm một chút rồi đến một cổng sắt ở phía bên kia, có hai con đường mòn nhỏ chạy xuống, một bên trái và một bên phải, dọc theo vách đá. Xa phía dưới, làn trắng trắng của sóng biển sủi bọt sáng bạc lên dưới ánh trăng.

Ba thám tử trẻ leo qua cổng sắt, nhìn xuống vách đá.

- Ta sẽ đi theo con đường phía bên phải - Hannibal quyết định. Peter đi đầu, mình đi cuối cùng. Ta hãy cột nhau vào dây, giống như người leo núi. Như vậy, khi gặp đoạn khó đi ta sẽ qua lần lượt mà ít bị nguy hiểm nhất.

Ba bạn cột dây vào eo. Rồi Peter đầu tiên bước xuống con đường mòn chật hẹp. Ở phía dưới, sóng biển vỗ vào những tảng đá đen to. Đôi khi bọt biển bắn lên đến tận con đường mòn vắng trũng ba bạn. Có ba đoạn đường thật nguy hiểm: những lúc đó phải vượt qua những chỗ đá nhô vừa đủ rộng để tiến qua. Sau đó, con đường mòn đâm nhanh xuống biển: ba thám tử đến một bãi cát trắng nhỏ. Hiện thì bãi cát vắng người, nhưng có thể dễ dàng thấy rằng thường ngày có rất nhiều khách đến: bãi cát đầy dẫy giấy dính mỡ và hộp không, là những tàn tích đáng buồn của những người đi picnic vất lại.

- Ta hãy đi theo vách đá xem có lối vào nào khác không! Hannibal nói.

Phía bên này, vách đá bị che bởi những lùm cây gai dày rậm, những cây nhỏ và những tảng đá. Ba thám tử dùng đèn pin tìm phía sau bụi cây và đá, nhưng không thấy khe nứt nào cả trong núi.

- Có lẽ bọn mình tìm không đúng chỗ! Peter nói.

- Vậy cậu nghĩ rằng ngõ vào thứ nhì - nếu có thật không nằm hướng bãi biển hả? Bob hỏi. Nhưng ngõ vào phải gần con đường mòn này chứ, vì đó là đường đi được duy nhất.

- Mình cũng nghĩ vậy - Hannibal nói. Bob, theo mình. Hai ta sẽ tìm xa hơn bên phải. Peter, cậu tìm bên trái!

Đá trên bãi biển phủ đầy rêu và rong tảo. Hannibal và Bob gần như bị trượt ở mỗi bước đi và rất khó khăn trong việc tiến lên. Thám tử trưởng thường xuyên dừng lại để rọi sáng vách đá, tìm ngõ vào.

Cuối cùng, Hannibal và Bob đến một nơi không thể tiến xa hơn nữa... trờ phi nhào thẳng xuống

nước! Hai thám tử tuyệt vọng định quay lui thì nghe Peter kêu:

- Tìm thấy rồi!

Hannibal và Bob trèo xuống những tảng đá ướt, rồi chạy trên bãi biển. Ở đầu bên kia bãi biển, Peter đang đứng trên một tảng đá to phẳng chỉ vào vách đá... Giữa hai tảng đá to có một ngõ vào bên sườn núi khá chật hẹp và hơi cao hơn mặt nước biển.

- Đường như đang có tiếng rên - Peter nói khẽ. Nghe đi!

Không thể làm được...

- Aaaaaaa!... Ôôôôôôôô!... Ô ôôôôôôô!...

Tiếng động xuất phát từ khe nứt, khẽ hơn so với sườn phía bên kia, nhưng rất dễ nhận ra.

Tiếng rên rỉ như phát ra từ lòng đất.

Peter chìa chùm sáng đèn pin vào cái lỗ đen tối bí ẩn.

Hannibal và Bob thò cổ tới. Đường hầm như đâm thẳng vào lòng núi.

7. TIẾNG ĐỘNG ĐÊM KHUYA

- Trong đó sao mà tối thế? Peter lầm bầm. Và chật hẹp nữa!

- Có thể nó không dẫn đến đâu cả! Bob nói.

- Mình không nghĩ vậy - Hannibal phản đối. Trái lại mình nghĩ nó dẫn vào hang động. Nếu không ta đã không nghe tiếng rên rỉ.

Thám tử trưởng ngồi chồm hổm xuống, nhìn vào bên trong đường hầm.

- Mình nghĩ chúng ta có thể mạo hiểm vào trong đấy - cuối cùng Hannibal nói. Nhưng phải thận trọng. Bob ơi, trong ba đứa, cậu nhỏ nhất. Cậu hãy cột dây quanh thắt lưng và đi tiên trạm!

- Mình hả? Chui vào trong đấy một mình hả? Mình tưởng là không nên chia nhau ra chứ.

- Xét tình hình, ở chung là chuyện tệ hại nhất - Hannibal khẳng định. Khi ta đến một vùng đất lạ, phái một người duy nhất đi tiên trạm là chuyện bình thường. Nếu được cột dây, thì cậu sẽ không bị sao đâu. Peter và mình ở bên ngoài, tư thế sẵn sàng để lôi cậu ra nếu có tín hiệu báo động.

- Chuyện này đúng - Peter nói thêm. Mình có xem bộ phim về trại tù nhân. Khi đào hầm để trốn, bọn lính luôn cột người đang ở bên trong đường hầm. Nếu người đó kéo dây, thì đám bạn bên ngoài vội vàng lôi người này ra khỏi đường hầm.

- Đúng! Hannibal nói và cố che đậy nỗi bất bình.

Thật vậy, thám tử trưởng không thích bị người ta phát hiện rằng sáng kiến mình không phải do chính mình nghĩ ra.

Hannibal quay sang Bob:

- Nhớ nhé! Hãy kéo một cú thật mạnh khi gặp nguy hiểm. Peter và mình sẽ kéo cậu ra ngay.

Không hăng hái lắm nhưng rất dũng cảm, Bob bò vào đường hầm chật hẹp sau khi đã cột dây quanh eo.

Bên trong tối thui và mát lạnh. Cái vòm thấp không cho phép đứng thẳng người để tiến tới. Các vách bên hông ướt và trơn do có một lớp rêu biển. Bob phải bò bằng hai tay hai chân. Bob cố chiếu sáng đường đi bằng đèn pin. Cua hoảng sợ chạy tẩu trước mắt Bob.

Sau vài mét, đường hầm rộng ra. Bob đứng dậy được. Khi đó, Bob nhận thấy đường hầm vẫn đi tiếp, thẳng về phía trước, nhưng đã khô ráo và dễ đi hơn nhiều.

- Babal! Peter ơi! Ổn cả! Bob là thật to.

Một hồi sau, Peter và Hannibal vào cùng Bob.

- Ủa, ở đây khô ráo mà! Peter thốt lên.

- Có lẽ phần đường hầm này không bị thủy triều lên tới - Hannibal giải thích. Mình sẽ bắt đầu đánh dấu đường đi. Hai cậu nhớ phải lắng tai nghe xem ta tiến có đúng hướng không nhé!

Ba nhà thám hiểm trở lên đường. Hannibal dùng đèn pin để vẽ dấu chấm hỏi lên đá bằng phấn trắng. Sau một hồi, đường hầm đâm ra một hang động rộng lớn, giống như đã thấy nhiều trong núi Sừng. Và cũng như các hang động trước đó, xuất phát từ hang này có những đường hầm khác đâm tứ phía.

Ba thám tử trở thất vọng nhìn nhau.

- Lại gặp phải vấn đề y như cũ! Peter thở dài.

- Núi này toàn là đường hầm không à? Bob tuyệt vọng nhận xét. Làm sao mà định hướng nổi theo tiếng động, trong trường hợp như thế này?

Trong khi đó, Hannibal không quan tâm đến hang động mới và các đường hầm. Hannibal đang chăm chú lắng nghe...

- Có ai nghe thấy tiếng rên rỉ từ khi ta vào trong hang không? Hannibal đột nhiên hỏi.

Bob và Peter mở to mắt.

- Không! Bob trả lời.

- Lần cuối cùng mình nghe, là lúc ở bên ngoài - Peter nói thêm.

- Mình không nghe tiếng nào lúc đang bò - Bob nói rõ.

- Vậy - Hannibal gật đầu kết luận - khi ta vào bên trong núi, thì tiếng rên rỉ chấm dứt, lạ thật. Thậm chí như vậy rất là khả nghi! Một lần, thì có thể là trùng hợp... nhưng sự việc này đã tái

diễn!

Peter thắc mắc hỏi:

- Cậu nghĩ rằng khi vào, bọn mình phát động một cái gì đó hả? Ý mình muốn nói... bọn mình làm thay đổi một cái gì đó mà không hay?

- Có thể! Hannibal thừa nhận.

- Còn giả thiết kia nữa - Bob nhắc. Có thể có kẻ đã nhìn thấy bọn mình... Lúc trên bãi biển trong bóng tối... bọn mình có sử dụng đèn pin...

- Thú thật là chính mình cũng không hiểu gì - Hannibal nói. Có thể chỉ là...

Hannibal dừng đột ngột. Có tiếng chuông leng keng vang từ xa, cùng tiếng gõ của móng ngựa: lóc cóc, lóc cóc...

- Ngựa! Bob khẽ thốt lên.

Hannibal quay đầu lại chăm chú lắng nghe. Âm thanh như chui ra từ vách đá của hang động.

- Xuất phát... từ... bên trong lòng núi! Hannibal phát âm rõ từng từ một.

- Babal ơi, làm sao có thể như vậy được! Bob phản đối. Tiếng động phải đi từ điểm này sang điểm khác trong hang chứ!

Hannibal lắc đầu phản đối.

- Nếu mình định hướng không sai, thì trung tâm núi nằm ngay trước mặt ta... mà đúng chỗ đó, mình không thấy đường hầm nào hết.

- Ta nên chuồn thì hay hơn - Peter khuyên.

- Đúng! Hannibal thốt lên ngay. Cậu nói đúng. Chạy đi!

Ba thám tử trẻ hoảng hốt nhưng cố che giấu nỗi sợ lao nhanh theo ngõ ra của đường hầm.

Peter đi trước. Bob và Hannibal bám sát.

Cuối cùng ba thám tử nhảy ra khỏi hang và lội bập bênh, nước cao đến đầu gối, cho đến tảng đá phẳng. Rồi cả ba nhảy xuống bãi cát, nằm đó nghỉ mệt.

- Không hiểu tiếng động đó từ đâu đến - Bob phá vỡ bầu im lặng trước.

- Mình không biết - Hannibal miễn cưỡng thừa nhận. Dù sao đi nữa, thám hiểm tối nay như vậy là đủ rồi.

Bob và Peter chỉ mong có thể. Cả hai nhanh bước theo sếp lên con đường mòn trên vách đá.

Khi đến gần cổng sắt, thì Hannibal đột ngột dừng lại. Peter xém đụng vào bạn.

- Có chuyện gì vậy, Babal?

Hannibal không trả lời, thám tử trưởng đang nhìn hai cái sừng núi Sừng phía trên cao.

- Mình vừa mới nảy ra ý nghĩ này - cuối cùng Hannibal nói. Mà dường như mình có thấy một cái bóng thoáng qua trên đó!

Đột nhiên, tiếng chuông leng keng và tiếng móng ngựa kêu lóc cóc lại vang lên nữa.

- Ồ không! Bob rên.

- Cũng cái tiếng bọn mình đã nghe trong hang - Peter nói khẽ.

- Đúng, Hannibal nói. Có lẽ nó đi từ đó qua một khe hở trong núi. Đôi khi âm thanh truyền đi rất nhanh. Làm cho ta tưởng âm thanh xuất phát từ trong lòng núi.

Do tiếng lóc cóc tiến lại gần, ba thám tử núp vào lùm cây rậm gần cổng sắt. Đột nhiên một con ngựa đen xuất hiện ở khúc quẹo con đường. Nó đang chạy nước kiệu và đi ngang qua chỗ núp của ba thám tử.

- Không thấy ai cười! Bob thì thầm.

- Thử bắt nó không? Peter đề nghị.

- Không được! Hannibal nhanh nhẹn trả lời. Chờ tiếp xem sao!

Thế là cả ba đứng bất động. Đột nhiên, Peter sững người lại chỉ sườn núi. Một người đàn ông đang bước nhanh đến. Khi ông đến gần sát, ba thám tử nhìn thấy rõ mặt ông dưới ánh trăng. Ông cao lớn, tóc nâu, mũi dài. Má phải của ông có một vết sẹo, còn con mắt phải thì bị che dưới cái băng vải đen.

- Bị chột mắt - Peter thì thầm.

- Bị sẹo nữa! Bob nói thêm.

- Mình quan tâm đến cách ăn mặc của ông ấy - Hannibal nói. Trang phục gì mà lạ quá! Kiểu rất cổ điển... nhưng có khẩu súng to đùng!

- Bây giờ ta đi chưa? Peter cảm thấy lo sợ hỏi.

- Phải, ta về thôi. Nhưng chuyến đi này lý thú quá! Hannibal thở dài.

Peter và Bob vội vàng lên đường. Vừa đi, ba bạn luôn lo lắng liếc nhìn xung quanh mình. Nhưng không thấy gì... Một hồi sau, ba bạn lên xe đạp. Trong khi đạp nhanh về trang trại, tiếng rên rĩ vang lên phía sau lưng, khắp thung lũng:

- Aaaaaaaaa!... Ôôôôôôôô!.... Ôôôôôôôô!...

8. EL DIABLO

Sáng hôm sau, khi Peter thức dậy, trời đã sáng. Peter phải mất một hồi mới nhớ lại rằng mình đang ở trang trại Hoang dã. Peter vừa dụi mắt vừa nhìn sang bên giường Hannibal. Giường không có ai hết!

Peter phóng ra khỏi giường hấp tấp đến nỗi bị đụng đầu vào xà tăng mái nơi Ba Thám Tử Trẻ ngủ.

- Ái da! Peter kêu.

- Sụt! Bob nằm giường khác phía bên kia phòng nhắc nhở.

Rồi Bob chỉ ra cửa sổ. Hannibal đang ngồi ở đó, ngồi theo kiểu Phật, mà trông Hannibal cũng giống giống một ông Phật. Cậu đã trải dưới đất một tờ giấy, ngay chính giữa có chồng bốn quyển sách.

Trên tờ giấy có nhiều đường vẽ bằng bút chì. Khi nhìn thấy tờ giấy vẽ và đồng sách tượng trưng cho núi, Peter hiểu ra rằng Hannibal sơ bộ làm mô hình thung lũng Than Khóc. Hai ngỗ vào được đánh dấu cẩn thận.

- Babal hầu như không nhúc nhích suốt một tiếng rồi! Bob thì thầm.

- Úi chà! Ngồi tư thế này, mình không chịu được mười phút nữa kìa! Peter khâm phục khẳng định.

Đột nhiên Hannibal bắt đầu nói.

- Mình đã lập lại địa hình chính xác của Thung Lũng, Peter à! Mô hình này chứa chìa khóa của vụ bí ẩn!

- A! Peter khâm phục kêu.

- Ý Babal muốn nói - Bob dịch lại - rằng có thể giải ra vụ bí ẩn khi nghiên cứu hiện trường.

- À vậy hả! Peter kêu.

Không thèm để ý đến sự gián đoạn này, Hannibal nói tiếp:

- Điểm cốt yếu như thế này: tại sao tiếng rên chấm dứt ngay khi ta bước vào bên trong núi? Sự việc đã xảy ra hai lần tối hôm qua. Ngược lại, khi ta đi xa, thì tiếng động lập lại.

Hannibal lượm tờ báo đặt bên cạnh mình.

- Đây là bài báo nói về việc tiếng rên rĩ đột ngột xuất hiện ở thung lũng Than khóc... tác giả chính là cảnh sát trưởng. Ông cũng đã đi đến cùng một kết luận như ta: cho đến nay chưa ai tìm ra nguyên nhân tiếng rên, vì tiếng rên ấy chấm dứt ngay khi vào hang.

Hannibal bỏ tờ báo xuống và đồng dục kết luận:

- Nay mình tin chắc tiếng rên không chấm dứt do ngẫu nhiên.

- Có lẽ cậu nói đúng - Bob thở dài. Cách tiếng rên vang lên trở lại ngay khi bọn mình quay lưng đi chứng tỏ có kẻ theo dõi bọn mình.

- Nhưng sơ đồ này giúp ích được gì cho bọn mình? Peter vừa hỏi vừa chỉ tờ giấy và đồng sách.

Hannibal nhìn mô hình thung lũng rồi cầm cây viết chì trong tay giải thích cho Bob và Peter:

- Nhìn đây! Mình đã đánh dấu tất cả những nơi mà ta đã đi tối hôm qua. Mà ta đã biết rằng cả hai lần, khi ta bước vào hang, là tiếng rên rĩ chấm dứt ngay. Điều này xảy ra quá nhanh, để có

thể cho rằng có một người canh gác bên trong hang.

Bob gật đầu.

- Mình cũng nghĩ vậy! Kẻ theo dõi vô hình đã nhìn thấy bọn mình trước khi bọn mình bước vào hang!

- Đúng! Hannibal nói. Chính ở điểm này, mô hình rất có ích... Điểm duy nhất có thể nhìn thấy là bất cứ lúc nào là... đỉnh núi Sừng!

- Nếu vậy - Peter kêu - thì ta chỉ việc báo cho chú Valton biết rằng kẻ tình nghi đứng trên đỉnh núi. Chú ấy sẽ leo lên đó tóm hắn. Thế là xong chuyện!

Hannibal lắc đầu.

- Không đơn giản thế đâu, Peter à! Sẽ không ai tin ta, trừ phi chính tay ta bắt được thủ phạm. Nhưng không thể nào lên đến chỗ hắn mà không bị phát hiện. Hắn sẽ có hàng ngàn cơ hội bỏ trốn.

- Vậy thì... Bob bắt đầu nói.

- Làm thế nào?... Peter hỏi cùng lúc.

- Điều duy nhất phải làm - Hannibal cắt ngang - là quan sát những gì xảy ra bên trong hang, rồi sau đó đi báo cho mọi người biết.

- Nhưng bọn mình đâu biết chuyện gì xảy ra trong đó! Peter kêu.

- Đúng! Nhưng mình đã nghĩ ra một kế hoạch - thám tử trưởng tuyên bố. Ngoài ra, mình có một manh mối có thể giúp ta đi đúng hướng.

- Manh mối hử? Peter hỏi lại. Manh mối nào?

- Tối hôm qua, mình đã tìm thấy cái này trong một hành lang mà ta đã thám hiểm - Hannibal vừa nói vừa đưa cho hai bạn xem viên đá đen đen tìm thấy trong hành lang mỏ.

Bob cầm lấy viên đá nhỏ, tò mò xem xét rồi chuyển cho Peter.

- Cái gì vậy Babal? Peter hỏi. Mình thấy đây là một viên đá nhỏ cứng nhưng mà...

- Cậu thử cà nó vào kính xem! Hannibal chỉ cửa sổ nói.

- Cái gì?... Cậu cũng thừa biết là đá không làm trầy thủy tinh nổi mà.

- Cứ thử xem! Hannibal vẫn nói với ánh nhìn tinh nghịch.

Thế là Peter ra cửa sổ làm động tác cà thử kính cửa sổ bằng viên đá. Peter vô cùng ngạc nhiên thấy đá làm trầy thủy tinh dễ dàng như con dao cắt vào bơ. Peter khẽ huýt sáo.

- Hannibal! Bob kêu. Vậy viên đá này là...

- Viên kim cương! Hannibal nói hết câu. Đúng các cậu à. Không còn gì nghi ngờ nữa hết! Tất nhiên là kim cương thô, chưa được mài, nhưng vẫn là kim cương. Mà lại khá to nữa! Nhưng mình nghĩ nó chỉ có giá trị công nghiệp thôi. Tuy nhiên đó là viên kim cương thật.

- Ý cậu muốn nói hang động của El Diablo là một mỏ kim cương à? Bob đa nghi hỏi. Tại

Californie này à?

- Thì cũng có tin đồn...

Tiếng gõ cửa ngắt lời Hannibal. Giọng bà Valton vang lên ngoài hành lang:

-Dậy đi, các cậu ơi! Bữa ăn sáng đã dọn xong rồi! Nhanh lên!

Quên đi vụ bí ẩn, ba thám tử chỉ còn nghĩ đến bữa ăn sáng chắc chắn là rất ngon lành đang chờ mình dưới nhà...

Cả ba chuẩn bị sẵn sàng trong một thời gian kỷ lục... Khi thấy ba thám tử trẻ xuất hiện, chú Valton và giáo sư Welch mỉm cười.

- Các cháu à, tôi nhận thấy rằng thung lũng và bí ẩn của nó đã không ảnh hưởng đến sức ăn của các cháu! Ông giáo sư nói.

Ba thám tử không trả lời vì quá bận bịu ăn ngón nghiêng jambon và bánh mà bà Valton dọn ra cùng cháo và sữa tươi.

- Sao - ông Valton hỏi - các cậu có sẵn sàng giúp tôi một tay ngày hôm nay không?

- Tất nhiên là các cháu ấy sẵn sàng! Bà Valton trả lời thay cho ba vị khách trẻ. Sao anh không dẫn ba cậu ấy đi làm cỏ ở khu phía bắc?

- Ý kiến hay - chồng bà trả lời. Sau đó ba cậu sẽ giúp đi lùa gia súc lạc đàn ở những khu xa xôi nhất của vùng núi.

- Tối hôm qua các cậu đi dạo ngoài bãi biển có thích không? Giáo sư Welch hỏi. Các cậu có tìm thấy gì không?

- Dạ, tụi cháu đi bộ khá nhiều - Hannibal trả lời. Và tụi cháu có gặp một người lạ lùng. Ông ấy tên là Ben Jackson. Bác có quen ông này không?

Chính ông Valton trả lời:

- Ông già Ben và bạn làm ăn của ông là Waldo Turner là hai nhà tìm vàng. Dường như cả cuộc đời, hai ông đã lùng sục khắp miền Đông để tìm vàng, bạc và đá quý!

- Nếu tin lời đồn đại - bà Valton nói - thì hai ông này đã đến đây cách đây nhiều năm, vào thời kỳ người ta bảo vùng này có vàng. Tất nhiên là người ta không bao giờ tìm thấy mỏ vàng nào trong vùng này, nhưng hình như ông già Ben và Waldo không nản lòng. Cả hai sống trong một nhà chòi trên vùng đất của chúng tôi và vẫn coi mình như là nhà tìm vàng. Họ không thích giao thiệp, nhưng vẫn cố bòn rút những gì có thể lấy của các chủ trang trại trong vùng. Chúng tôi cũng nhắm mắt bỏ qua các vụ trộm vặt của hai ông. Hai ông sẽ thấy xấu hổ nếu phải đi xin của bố thí từ chúng tôi.

- Đó là những nhân vật độc đáo gần như là một phần không thể thiếu của quang cảnh - giáo sư Welch tuyên bố.

- Hai ông có thể kể những câu chuyện hoang đường, mà mình rất muốn tin - ông Valton mỉm

cười nói tiếp. Chẳng hạn như là đã chiến đấu với người Da đỏ. Mà theo tôi thì cả hai chưa bao giờ gặp một người Da đỏ nào!

- Tóm lại hai ông là những tên bịp bợm! Peter thốt lên.

Trước khi ông Valton kịp trả lời, cửa nhà bếp mở ra và Luke Hardin, người quản lý trang trại, chạy nhanh vào.

- Vừa mới tìm thấy thằng Castro ở phía bên kia thung lũng! Ông buồn rầu thông báo.

- Castro hả? Ông Valton lo lắng hỏi.

- Cậu ấy bị té ngựa tối hôm qua, khi đi lừa gia súc lạc đàn - Hardin giải thích. Cậu ấy nằm đó suốt cả đêm.

- Sức khỏe thế nào?

- Bác sĩ nói là không có gì phải lo. Tuy nhiên, để cho chắc ăn, bác sĩ đã cho cậu ấy vào viện ở Santa Clara và bắt nằm một hai ngày để theo dõi.

- Tôi sẽ đi thăm cậu ấy! Ông Valton quyết định ngay.

- Nhân viên của ta đã nghe tin được về vụ mới này - Hardin rầu rĩ thông báo. Có thêm hai người xin thôi việc... Castro kể rằng cậu đã đi khá xa vào thung lũng Than Khóc và thấy cái gì đó động đậy. Cậu có đến gần... nhưng trước khi kịp thấy gì, thì vật đó đã làm cho ngựa sợ, cậu bị té xuống đất, còn ngựa thì bỏ chạy. Cậu ấy bị bầm khắp người và bị trẹo hai cổ chân.

Ông bà Valton buồn rầu nhìn nhau. Hannibal đột ngột hỏi:

- Con ngựa của Castro lớn màu đen phải không chú Hardin?

- Đúng! Ngựa tên là Gổ Mun. Tự nó đã về chuồng sáng nay. Thậm chí do thấy nó, mọi người mới bắt đầu đi tìm chủ của nó.

Ông Valton hỏi ngay:

- Tối hôm qua các cậu có thấy con Gổ Mun à?

- Dạ có thưa chú - Hannibal trả lời. Một con ngựa đen không có người cưỡi.

- Khi gặp một con ngựa đi một mình, thì phải báo ngay, các cậu à! Ông Valton nghiêm khắc nói. Nếu các cậu báo, thì Castro tội nghiệp đã được tìm thấy sớm hơn rồi.

- Đáng lẽ tụi cháu đã báo - Hannibal giải thích - nhưng do có một người đi theo con ngựa đen, nên tụi cháu nghĩ đó là chủ của con ngựa. Một người cao lớn có vết sẹo trên má phải và đeo vải đen trên một con mắt.

Ông Valton lắc đầu:

- Tôi không biết ai như vậy cả.

- Cao lớn hả? Đeo vải che màu đen trên mắt hả? Giáo sư Welch hỏi lại. Vết sẹo trên mặt nữa! Hừm... Không thể là El Diablo được. Ai cũng biết rằng El Diablo không cao.

- Anh Luke - ông Valton nói - nhờ anh thử giúp trấn an tinh thần trong anh em. Tôi hẹn gặp lại

các anh ở cánh đồng phía bắc, sau khi đi thăm Castro về. Rồi tôi sẽ đi gặp cảnh sát trưởng để báo ông ấy về người mà ba cậu bé đã thấy.

Hannibal quay sang ông Valton:

- Nếu chú đi vào thành phố, chú có thể cho cháu đi cùng được không ạ? Cháu cần trở về Rocky trong ngày hôm nay.

- Trời ơi, Hannibal! Bà Valton ngạc nhiên thốt lên. Cháu đã muốn về nhà rồi sao?

- Dạ, không có - Hannibal mỉm cười trả lời. Cháu muốn về lấy bộ đồ lặn. Tối hôm qua lúc đi dạo, tụi cháu có thấy chỗ đá ngầm hấp dẫn cách bờ không xa lắm. Cháu đoán ở đó có nhiều động vật biển tuyệt đẹp.

Bob và Peter nhìn chăm chăm bạn. Hai câu không nhớ là có thấy đá ngầm hấp dẫn. Ngoài ra ba thám tử chưa hề quan tâm đến động vật dưới biển bao giờ. Nhưng Bob và Peter im lặng. Hai bạn đã biết là không nên hỏi han Hannibal, khi cậu ấy có kế hoạch trong đầu.

- Tôi sợ không có thời gian chở cậu về đến Rocky - ông Valton nói. Mà tôi cũng không thể cấp xe và tài xế cho cậu. Cậu phải chờ thêm vài ngày nữa.

- Ô! Cháu chỉ cần chú cho cháu xuống Santa Carla là được rồi - Hannibal nói. Ở đó cháu sẽ đi xe ca tiếp. Và thế nào cháu cũng tìm được cách trở lại đây.

- Vậy thì cậu đi chuẩn bị nhanh đi - ông Valton nói.

Ông Valton đi ra cửa. Bà Valton quay sang Bob và Peter.

- Vậy các cậu hãy tự tìm việc hay chỗ đi chơi nhé. Bị cái chuyện này, chồng tôi sẽ không có thời gian giao việc cho các cậu hôm nay đâu.

- Tụi cháu sẽ tự lo, thưa cô! Cô đừng bận tâm vì tụi cháu - Bob trả lời.

Ba bạn trở lên phòng, nơi Hannibal gom những thứ mình cần để về Rocky. Vừa loay hoay, vừa giải thích cho Bob và Peter biết phải làm những gì trong khi mình đi vắng.

- Các cậu sẽ đi Santa Carla mua khoảng một chục cây đèn cây dài và ba cái nón vành rộng Mêhicô. Do hiện đang có lễ hội “fiesta” ở đó, chắc chắn người ta sẽ bày bán nón nhiều lắm. Báo cho bà Valton biết là các cậu muốn đi xem lễ hội.

- Cậu muốn mua ba cái nón vành rộng hả? Peter hỏi lại.

- Đúng, Hannibal trả lời nhưng không giải thích gì hơn.

Rồi Hannibal quay sang Bob hỏi:

- Còn Bob, cậu hãy đi thư viện, thử tìm mọi thông tin về núi Sừng và thung lũng Than Khóc. Ghi nhận lại các chi tiết chính xác. Đừng quan tâm đến truyền thuyết!

- Mình sẽ cố gắng! Lưu trữ nghiên cứu nói. Nhưng thật ra thì tại sao cậu quay về Rocky vậy Hannibal?

- Mình thực sự muốn lấy thiết bị lặn - thám tử trưởng trả lời. Và nhân tiện mình sẽ đi Los

Angeles để cho thử nghiệm viên kim cương.

Từ dưới nhà, tiếng ông Valton đột ngột vang lên:

- Hannibal ơi! Xong chưa?

Ba thám tử vội vàng xuống nhà. Hannibal leo lên xe ngồi cạnh ông Valton.

Khi nhìn theo xe chở bạn đi mất, Bob và Peter mới nhớ ra rằng mình vẫn chưa biết Hannibal cần đồ lặn để làm gì.

Suốt khoảng một tiếng rưỡi, Bob và Peter giúp bà Valton làm công chuyện nhà. Sau đó Bob lấy tấm bản đồ và cả hai lấy xe đạp đi Santa Carla.

- Đi chơi lễ hội vui nhé! Bà Valton vui vẻ nói.

Thật ra Bob và Peter nóng lòng muốn xem lễ hội “fiesta” ở Santa Carla ra sao. Hai bạn đạp xe như bay. Con đường chạy ngoằn ngoèo qua thung lũng. Trời nóng nực. Sau một hồi, hai bạn băng qua lòng sông Santa Carla rộng lớn... lòng sông hoàn toàn khô ráo. Cây con mọc đâm lên từ lớp đất khô đây đó.

Chẳng bao lâu, con đường leo lên đèo San Mateo. Bob và Peter phải xuống xe dắt bộ. Một bên là vực thẳm. Bên kia là vách đá núi. Khi lên đến đỉnh, Bob và Peter ngắm quang cảnh hùng vĩ: cánh đồng tràn ngập ánh nắng trải dài cho đến tận Thái Bình Dương. Nhìn thấy được những ngôi nhà vuông vức màu trắng của thành phố Santa Carla. Xa hơn nữa là những con thuyền chạy dọc chạy ngang trên biển dưới bầu trời xanh biếc.

Hai thám tử đang ngắm cảnh tượng tuyệt đẹp này, thì đột nhiên có tiếng ngựa phi nước đại phía sau lưng. Hai bạn quay lại thấy một kỵ sĩ đang chạy thẳng về hướng mình. Kẻ lạ cưỡi một con ngựa cao lớn màu đen, có yên và dây cương cẩn bạc.

Bob và Peter chưng hửng không rời mắt khỏi hình tượng kỳ lạ này. Thật vậy, người cưỡi ngựa là một người đàn ông nhỏ, mắt sáng rực như than, đội mũ vành rộng màu đen. Ông mặc áo vét ngắn đen, quần cùng màu... và chiếc khăn đen cột ở sau đầu che hết phần dưới khuôn mặt ông. Trong tay ông có khẩu súng kiểu xưa chĩa vào hai thám tử.

- El Diablo!

9. TẤN CÔNG ĐỘT NGỘT

Con ngựa đen đột ngột chồm lên. Hai chân trước của nó đạp vào không khí ngay phía trên

đầu hai bạn. Hai thám tử như bị hóa đá do hoảng sợ. Ngựa hí lên.

Người kỵ sĩ huơ súng lên và hét:

- Hoan hô Fiesta!

Người kỵ sĩ kéo khăn che mặt xuống để lộ một gương mặt trẻ lạnh lợi và vui tính.

- Nhớ đến hội chợ nhé! Anh la lên vui vẻ.

Rồi anh phóng ngựa phi nước đại đi xuống con đường về Santa Carla. Hai thám tử chung hừng nhìn theo anh một hồi.

- Hóa trang để đi Fiesta! Cuối cùng Peter làm bầm, xấu hổ vì đã hoảng sợ.

Hai bạn nhìn nhau, phá lên cười nhẹ nhõm.

- Chắc là ở Fiesta bọn mình sẽ gặp ít nhất một chục El Diablo! Bob tuyên bố.

- Thà gặp ở đây ngay giữa ban ngày hơn là đụng đầu ngay góc rừng giữa đêm khuya - Peter rừng mình thở dài.

Nói xong, hai bạn leo lên xe, chạy xuống đoạn dốc dài dẫn đến Santa Carla. Chẳng bao lâu, hai bạn đến cửa thành phố, bỏ lại ngọn núi sau lưng. Cả hai chạy qua trước sân gôn, băng qua khu dân cư mới và cửa hàng.

Khi đến thành phố dưới thấp, Bob và Peter gửi xe đạp trong bãi gần thư viện. Rồi hai bạn ra đường Liên Hiệp, là con đường chính của thành phố. Đường có các lực lượng gìn giữ trật tự chặn chờ cuộc diễu hành của các kỵ sĩ. Đám đông đã bu lại đông nghịt phía sau hàng rào ven lề đường. Phần lớn mọi người ăn mặc trang phục độc đáo của thời kỳ xâm chiếm của Tây Ban Nha. Không khí thành phố tưng bừng.

Bob và Peter vội vàng đi mua sắm trong cửa hàng bán đồ lưu niệm, hai bạn mua một chục đèn cầy to màu trắng và ba cái nón rơm. Rồi hai bạn lao ra ngoài đường đúng lúc đoàn kỵ sĩ đang đến, đi trước là dàn nhạc kèn đồng và trống.

Phía sau dàn nhạc là các xe hoa với các cô gái xinh đẹp và các chàng trai hóa trang. Một chiếc xe hoa cho cha Junipero Serra, người đã sáng lập phần lớn các hội truyền giáo dọc theo bờ biển Californie. Một chiếc xe hoa khác nhắc lại ngày mà John Fremont đã kéo lá cờ Mỹ trên thành phố Santa Clara, khi thành phố này được dành khỏi tay Mêhicô. Một chiếc xe hoa khác nữa cho thấy El Diablo đang vượt ngục. Có khoảng một chục El Diablo đang cưỡi ngựa diễu hành quanh xe hoa này. Một trong các chàng kỵ sĩ này chính là người đã chọc Bob và Peter trên đèo.

- Nhìn xem bao nhiêu là ngựa! Bob thốt lên.

- Ước gì mình cũng được ngồi trên yên ngựa giống như vậy! Peter thở dài và khâm phục nhìn các kỵ sĩ.

Ba thám tử trẻ rất thích cưỡi ngựa và quan tâm đến tất cả những gì liên quan đến ngựa. Ba bạn cưỡi ngựa cũng khá, mặc dù không xuất sắc. Các chủ trang trại mặc trang phục Tây Ban Nha,

cảnh sát kỵ binh miền bắc và miền nam cũng đang điều hành. Có một số ngựa biểu diễn những bước nhảy múa phức tạp ngay giữa đường.

Đằng sau có một số xe hoa tượng trưng cho thời khai hoang. Có cả những chiếc xe ngựa kéo thời xưa, thời đồ xô đi tìm vàng. Bob húc cùi chỏ Peter.

- Nhìn kìa!

Bob thì thầm và chỉ hai người đàn ông đang bước bên cạnh xe ngựa kéo “Cuộc đồ xô đi tìm vàng”. Cả hai đều mang cuốc và xẻng. Người đi đầu có một bộ râu trắng: đó là Ben Jackson, ông già mà các bạn đã gặp trong hang động El Diablo.

- Người đi cùng chắc là Waldo, bạn làm ăn với ông Ben! Bob nói.

Hai người tìm vàng có vẻ làm cho khán giả thấy vui. Trông họ quá giống những người tìm vàng thứ thiệt, thật đến cả bộ quần áo dơ dáy dính đầy bùn! Waldo Turner, cao và gầy hơn, đang ngoan ngoãn bước theo. Ông không để râu, nhưng ria ông dài bất tận.

Các xe hoa vẫn chạy tiếp, dàn nhạc vẫn chơi. Tóm lại cuộc diễu hành quá hấp dẫn đến nỗi chắc hẳn hai thám tử sẽ quên mất nhiệm vụ đi thư viện nếu Peter không đột nhiên nhìn thấy một người.

- Bob ơi! Peter kêu khẽ.

Bob ngược mắt lên, nhìn thấy cách đó không xa gã đàn ông chột mắt có vết sẹo trên mặt. Tầm vóc cao lớn làm cho hắn dễ bị nhìn thấy từ xa. Dường như hắn không hề quan tâm đến cuộc diễu hành. Hắn đang rẽ đám đông, đi ngược lại đường Liên Hiệp.

- Đi! Bob gọi Peter. Bọn mình đi theo hắn!

Thế là hai bạn tiến hành theo dõi ông chột mắt đang đi rất nhanh.

Thỉnh thoảng hắn đi chậm lại và dường như đang chăm chú nhìn một người nào đó ở phía trước.

- Hình như chính hắn cũng đang đi theo một ai đó! Bob nói khẽ.

- Cậu có thấy người đó không? Peter hỏi.

- Không thấy. Mình thấp quá. Cậu thử nhìn xem! Cậu cao hơn mà.

Nhưng dù có nhón chân lên, Peter cũng không thấy được người đang bị ông chột theo dõi. Sau một hồi, ông chột quẹo ở góc đường.

- Hắn bước vào một tòa nhà! Peter thông báo.

- Đó là thư viện! Bob thốt lên....

Ông chột đã biến mất sau hai cánh cửa to. Hai thám tử cũng bước vào theo. Khi vào bên trong, hai bạn nhìn xung quanh. Vào ngày lễ, phòng thư viện rộng lớn hầu như vắng vẻ. Nhưng Bob và Peter không thấy nhân vật bí ẩn đâu hết.

Thư viện rộng mênh mông, đầy kệ sách. Trong phòng chính có nhiều cánh cửa dẫn vào các

phòng phụ. Hai thám tử xem xét các hành lang giữa các kệ sách rồi nhìn các cửa vào. Có hai cửa thông ra ngoài, ra hai đường nhỏ bên hông thư viện. Phải chăng gã đàn ông đã trốn ngả đó?

- Hẳn đã biến mất rồi! Peter thất vọng thở dài.

- Đáng lẽ bọn mình phải chia nhau ra! Bob nói. Một đứa phải ra canh ngả sau. Phải chi có Hannibal, là cậu ấy đã không quên rằng các thư viện đều có hai lối ra!

Chính Bob cũng bực mình vì đã quên mất chi tiết này.

- Thôi! Peter nói. Sẵn bọn mình đã ở trong thư viện, thì cứ làm cái việc mà Hannibal giao. Bọn mình đi hỏi thăm xem khu sách lịch sử địa phương để ở đâu?

Một người thủ thư tử tế chỉ cho hai bạn phòng có sách về lịch sử Californie. Hai bạn vừa mới bước qua ngưỡng cửa, thì một bàn tay sà xuống vai Peter.

- A! Mấy thám tử trẻ của ta đây mà!

Ông giáo sư Welch đang mỉm cười, chớp chớp mắt sau lớp kính dày.

- Các cháu đang điều tra à? Ông hỏi.

- Dạ đúng, thưa bác - Peter trả lời. Tụi cháu quan tâm đến lịch sử Thung lũng Than Khóc.

- Tốt lắm, tốt lắm - giáo sư nói bằng một giọng khuyến khích. Bác cũng quan tâm đến, nhưng rất tiếc là thông tin của bác rất nghèo nàn. Không có gì ngoài những truyền thuyết khó tin... Các cháu có thấy cuộc diễu hành ngựa và xe hoa chưa?

- Ồ, thấy rồi - Peter hăng hái reo lên.

- Lễ hội Fiesta luôn hành công. Chắc là tôi sẽ đi xem một vòng... À, mà các cháu về trang trại bằng cách nào?

- Tụi cháu có xe đạp, Bob giải thích.

- Tốt! Hẹn tối nay gặp lại nhé!

- Bác ơi - Bob hỏi sau một giây phân vân - bác có thấy một người đàn ông cao lớn, chột mắt, mặt có sẹo không?

- Không thấy. Có phải là kẻ mà các cháu đã gặp tối hôm qua không?

- Dạ phải.

- Ủa! Vậy là hẳn có trong thành phố à? Không, bác không thấy.

Sau khi giáo sư đi, Bob và Peter bắt tay vào việc. Hai bạn tìm thấy ba bốn quyển sách có đề cập đến thung lũng Than Khóc, nhưng không biết thêm được thông tin gì. Sau đó, khi lục lạo thêm, Bob tìm ra được một cuốn sách nhỏ cũ tường thuật lại lịch sử khá đầy đủ về thung lũng cho đến năm 1941. Quyển sách nằm lạc trên kệ không thuộc mã số của nó. Có lẽ vì vậy mà giáo sư Welch đã không tìm thấy. Hai thám tử vui mừng mang cuốn sách đi, sau khi đã ghi vào phiếu mượn sách của ông bà Valton. Bên ngoài vẫn còn rất nóng. Sau cuộc diễu hành, dân chúng hóa trang chạy đầy đường, cười giỡn. Peter và Bob cột đồ lên xe đạp rồi đi về. Hai bạn cố đạp lên

dốc đèo Santa Mateo... nhưng chẳng bao lâu đành phải dắt bộ. Được một lúc, hai bạn dừng lại thở và nhân tiện ngắm cảnh các hòn đảo ở ngay đường chân trời sương mù.

- Ước gì mình có dịp ra đó chơi - Peter nói.

- Cậu sẽ thấy gia súc có cao bồi canh giữ... nuôi gia súc ngay giữa biển, chắc là lạ lắm.

Tiếng động cơ xe chạy từ Santa Clara đến vang lên nhưng Bob và Peter không chú ý. Nhưng khi xe phóng đến hết tốc độ, hai bạn quay lại nhìn. Khi đó hai cậu hoảng sợ thấy rằng xe chuyển hướng đột ngột đâm thẳng về phía mình.

- Coi chừng! Peter hét lên.

Hai bạn chỉ kịp nhảy sang một bên để né xe. Xe chạy sát qua hai thám tử, quẹo gắt để đi tiếp, rồi biến mất trong tiếng động cơ dữ dội.

Nhưng hai thám tử bị mất thăng bằng đang lăn qua mép đường và do còn trớn, nhào luôn xuống vực thẳm phía dưới...

10. KẾ HOẠCH CỦA HANNIBAL

Peter trượt xuống mà không thể nào níu lại được... Mũi đá nhọn và bụi gai làm xước da và rách quần áo Peter. Cậu hoài công cố bám vào những cây con để làm cho mình rơi chậm lại. Cây cỏ không đủ chắc để chịu nổi trọng lượng Peter. Peter đã lăn đến gần hết dốc sau đó là vực thẳm, thì cậu đụng vào thân to của một cây cong queo.

- Ôi! Peter kêu trong khi theo bản năng hai bàn tay bám chặt vào cành cây gần nhất.

Peter cứ bám như vậy suốt một hồi, không dám nhúc nhích. Rồi Peter nhận ra mình chỉ có một mình.

- Bob ơi! Peter gọi.

Không thấy ai trả lời. Phía dưới là vực thẳm.

- Bob ơi? Peter hét thật lớn.

Khi đó Peter nghe thấy một chuyển động nhẹ bên trái. Rồi khuôn mặt của Bob nhô ra khỏi lùm cây.

- Mình đang ở đây này... Bob thông báo bằng một giọng yếu ớt. Mình rơi trúng vào chỗ đá nhô. Có lẽ mình không bị thương nghiêm trọng... Nhưng mình không động dậy được cái chân nữa.

- Cố làm thử đi, xem có bị gãy không? Peter khuyên.

Peter lo lắng chờ đợi trong khi lùm cây động dậy nhẹ. Chẳng bao lâu Peter nghe Bob nói bằng một giọng vững chắc hơn:

- Peter ơi! Mình không bị gãy chân đâu. Mình cử động chân rồi. Nó chỉ bị cong lại. Mình rút ra được rồi. Cũng đau, nhưng không đau nhiều lắm.

- Cậu nhắm bò trở lên nổi không? Peter hỏi sau một phút.

- Mình cũng không biết nữa! Chỗ này dốc quá!

- Còn nếu bọn mình trượt...

Peter không đủ can đảm nói hết câu.

- Có lẽ nên kêu cứu đi! Bob đề nghị.

- Đồng ý. Bọn mình hãy cố la thật to.

Peter đang há miệng để hét lên, nhưng âm thanh phát ra chỉ là tiếng kêu khẽ... Vì Peter vừa mới thấy một gương mặt đang nhìn xuống mình từ trên cao. Có người đang rình hai thám tử từ phía trên đường. Đó là gã chốt mắt có theo!

Hai thám tử và gã có theo im lặng nhìn nhau suốt khoảng hơn mười giây. Rồi gương mặt của ông chốt biến mất. Hai thám tử nghe tiếng hân chạy trên đường, phía trên cao rồi nghe tiếng xe và tiếng lốp xe kêu rít trên đường.

Tiếng máy xe nhỏ dần xa xa, trong khi có tiếng xe khác đang chạy tới.

- La đi! Peter nói.

Cả hai hét thật to. Nếu không nhờ tiếng vang của núi khuếch âm tiếng la của hai bạn thì có lẽ không ai nghe thấy... Đột nhiên có tiếng xe thắng lại. Rồi gương mặt đầy thiện cảm cúi xuống vực thẳm.

Hai người mới đến nhanh chóng hiểu ra sự việc... Chẳng bao lâu có cái dây thừng to được ném xuống cho Peter. Peter quấn dây quanh eo rồi cầm chắc dây bằng hai tay. Cậu nhanh chóng được đưa lên. Rồi dây được ném xuống cho Bob và một hồi sau, Bob gặp lại Peter trên đường. Bob bước đi thử. Cái chân vẫn đi được: chỉ hơi bị sưng bầm một chút. Chủ của sợi dây là một tài xế xe tải đang chạy về trang trại Hoang Dã. Ông đề nghị ngay cho hai bạn lên xe về trang trại, cùng với xe đạp. Hai bạn cảm ơn và nhận lời... Khoảng mười lăm phút sau, Peter và Bob đã về đến trang trại! Hai bạn cảm ơn bác tài tử tế, rồi lết đến cửa nhà.

Khi thấy hai bạn, bà Valton thốt lên:

- Trời! Các cậu bị làm sao vậy? Quần áo rách hết...

Peter định trả lời thì được Bob ra hiệu.

- Khi chạy xuống dốc núi, tụi cháu đạp nhanh quá và bị té - Bob giải thích. Do cháu bị đau chân một chút, có một bác tài xe tải tử tế chở tụi cháu về đây.

- Bob bị thương à? Bà Valton thốt lên. Cho tôi xem nào...

Như mọi bà vợ của các chủ trang trại, bà Valton có ít kiến thức y tế. Bà có thể làm một y tá giỏi.

Bà tuyên bố Bob chỉ bị trẹo chân thôi. Nhưng Bob phải nằm nghỉ một thời gian. Bà bắt Bob nằm trên ghế dài, ngay dưới cổng, với ly sữa bên cạnh.

- Còn Peter thì vẫn có thể làm việc một chút - bà nói. Chồng tôi chưa về. Cậu có thể bắt đầu mang cỏ khô ra cho ngựa ăn. Đám ngựa nhốt ở bãi phía trước nhé.

- Cháu đi làm ngay! Peter hăng hái nói.

Bob nằm trong bóng mát, cái chân duỗi thẳng, nụ cười sáng khoái trên môi, trong khi Peter đang lao động cật lực ngoài nắng. Peter giả vờ trợn mắt giận dữ nhìn về hướng Bob, nhưng chỉ để giỡn thôi. Peter rất thích để cho cơ bắp hoạt động.

Trước giờ trưa một chút, Hannibal đến trong chiếc xe tải nhẹ của chú Titus. Konrad, anh chàng tóc vàng người Đức lực lưỡng cùng em trai làm phụ tá cho chú Titus đang ngồi sau tay lái. Peter giúp Hannibal lấy thiết bị từ xe xuống và mang cất vào kho thóc, cùng với một gói đồ bí ẩn khác nữa.

Rồi ông Valton về đến và mời Konrad ở lại trang trại ăn tối. Sau khi thấy cơ bắp của Konrad, ông Valton mỉm cười mời:

- Konrad à, anh có muốn làm việc ở trang trại không? Có anh làm ở đây, tôi có thể cho mười người giảm biên chế.

- Nếu ông cần giúp khoảng vài tuần lễ thôi - Konrad nói - thì có thể ông Jones sẽ cho phép em trai Hans của tôi và tôi đến làm việc giúp ông.

Ông Valton cảm ơn:

- Tôi hy vọng là sẽ không có thêm người nghỉ việc và cơn ác mộng này sắp chấm dứt - ông thở dài. Anh bạn Castro có nói với tôi là anh ta không sợ và sẽ nói chuyện với anh em khi xuất viện.

- Anh Jeff ơi, đây là một tin vui! Bà Valton thốt lên.

Ông chủ trang trại đột ngột sậm mặt lại:

- Có thể tôi hơi lạc quan quá - ông nói. Sợ trước khi Castro về, lại có những vụ tai nạn khác xảy ra. Trong trường hợp đó, sợ tất cả đám nhân viên của ta quyết định nghỉ việc cùng một lúc. Tôi có bàn bạc với ông cảnh sát trưởng, ông vẫn không biết làm sao giải thích được hiện tượng thung lũng Than Khóc. Theo ông biết thì El Diablo không có con. Mà ông cũng không nhận dạng được gã đàn ông mà ba cậu bé đã thấy tối hôm qua.

- Nhưng chắc phải có một cách giải thích rất đơn giản về tiếng rên rĩ này - giáo sư Welch nói.

Lý trí luôn chiến thắng mê tín dị đoan khi ta chịu khó động não một chút. Thế nào rồi thời gian cũng sẽ mang lại giải đáp cho ta.

- Phải chi ta chắc chắn được điều này - ông Valton thở dài. Và tôi cũng không muốn chờ lâu quá.

Rồi người lớn bắt đầu nói về chuyện khác... Sau bữa ăn, Konrad chào mọi người và lên đường về Rocky. Phần mình, giáo sư Welch phải phát biểu ở một hội nghị tại thành phố bên cạnh. Ông bà Valton chuẩn bị xem lại sổ sách kế toán của trang trại. Ba bạn chỉ còn một mình và lên phòng.

Khi cửa đã đóng lại, Bob và Peter hỏi Hannibal tới tấp:

- Kế hoạch của cậu là gì vậy? Peter hỏi.

- Viên đá... có phải là kim cương không? Bob hỏi.

Hannibal nở một nụ cười rộng:

- Đúng là kim cương! Y như ta đã nghĩ! Một viên kim cương to, loại kim cương công nghiệp, không có giá trị lớn. Chuyên gia ở Los Angeles xem xét viên kim cương đã tỏ ra rất ngạc nhiên khi mình cho ông biết chỗ mình tìm được kim cương, ông có vẻ khó tin. Theo ông, kim cương to như thế này chỉ có thể xuất xứ từ Nam Phi. Mình để viên đá lại để ông ấy xem, ông sẽ gọi điện thoại ngay cho mình khi có kết quả.

- Úi chà! Peter kêu.

- Còn các cậu? Đến lượt Hannibal hỏi. Các cậu có mua được đèn cây và nón không?

- Tất nhiên! Peter trả lời.

- Bọn mình còn mang về được một quyển sách về thung lũng Than Khóc - Bob nói thêm.

Rồi Bob và Peter kể lại cuộc phiêu lưu trong ngày, kể cả chuyện chiếc xe lao vào mình.

- Có ghi được số xe không? Hannibal hỏi ngay.

- Babal ơi, làm sao mà ghi nổi, Peter nói. Không kịp thời gian đâu. Nhưng mình có để ý bảng số xe... khác với bảng số xe của bang này. Bảng xe đó màu xanh và trắng.

- Hừm! Có lẽ bảng số xe bang Nevada - thám tử trưởng nói khẽ. Tên mặt thẹo đứng trên đường nhìn các cậu à?

- Chắc là hắn định hoàn tất công việc xấu xa của hắn, nhưng có xe khác đến ngăn cản hắn ra tay!

- Có thể! Hannibal thừa nhận. Rồi các cậu còn gặp ông giáo sư trên thành phố à?

- Bọn mình còn gặp ông già Ben và bạn làm ăn của ông là Waldo - Bob nói.

- Tất nhiên, đèo chỉ cách chỗ này có vài cây số - Hannibal nhận xét. Bất cứ ai đi từ trang trại hay từ thung lũng đều có thể đến đó chỉ trong vài phút. Thậm chí có khi không bị ai phát hiện là đi vắng nữa kìa!

- Đúng! Bob thừa nhận.

- Tuy nhiên tấm bảng đăng ký xe bang Nevada là một manh mối - Hannibal nói tiếp. Theo mình biết, tất cả xe ở trang trại đều mang bảng số đăng ký ở bang California.

- Vậy cậu nghĩ tên “cán người” là một người lạ hả? Peter nói.

- Chắc chắn rồi! Bob kêu. Chính tên Mặt Thẹo!

- Có lẽ là thế, Hannibal nói. Nhưng bây giờ ta phải làm việc, nhanh lên! Mình sẽ đọc quyển sách về thung lũng Than Khóc này, còn các cậu đi lấy đồ lặn đi. Phải bọc kín mấy bình oxy rồi cột lên xe đạp, đừng quên đèn cầy và cái gói mà mình đã mang đến nhé!

- Kế hoạch của cậu - Bob và Peter đồng thanh kêu lên - là gì vậy?

- Mình sẽ giải thích trên đường đi - Hannibal vừa trả lời vừa xem đồng hồ. Ta phải làm nhanh, nếu muốn đến thung lũng trước khi mặt trời lặn. Tối nay ta sẽ làm rõ vụ bí ẩn hang động có ma!

Nửa tiếng sau, thám tử trưởng xuống kho thóc tìm Bob và Peter. Hannibal huơ cuốn sách trước mặt Bob và Peter:

- Dường như mình đã tìm ra được một phần giải đáp của vấn đề rồi - Hannibal thông báo. Sách này kể rằng cách đây khoảng năm chục năm các hành lang mở của núi Sừng đều được bịt kín. Do người ta chưa bao giờ tìm thấy miếng kim loại quý nào trong đó, người ta cho rằng nên đóng kín lại mọi đường hầm. Nhớ lại đi! Cách đây khoảng năm chục năm tiếng rên rĩ ban đầu đã đột ngột chấm dứt! Sự trùng hợp cũng khá kỳ lạ!

- Ý cậu muốn nói rằng... người ta đã mở lại một hành lang hả? Bob hỏi. Và gió thổi vào đó gây nên tiếng động rùng rợn ấy hả?

- Đúng, mình nghĩ thế! Hannibal trả lời. Còn phải tìm hiểu thêm hiện tượng đó xảy ra như thế nào và tại sao nó chấm dứt, rồi tái diễn... Các cậu chuẩn bị xong rồi chứ?

- Xong rồi, Babal à - Peter đáp.

- Tốt! Ta hãy đội mũ vành rộng trước khi rời khỏi trang trại! Hannibal ra lệnh.

Ba thám tử trẻ đội mũ lên đầu đến tận tai, leo lên xe đạp. Xe đạp rất khó lái do chở nặng.

- Ái da! Bob rên khi lên yên.

- Chân còn đau hả? Peter hỏi.

- Tại cái đồng nặng trên ba-ga làm cho cậu khó đạp - Hannibal nhận xét.

- Mình nghĩ là không theo các cậu nổi đâu, Bob buồn bã nói. Chắc là mình phải ở lại phía sau thôi.

Hannibal lắc đầu.

- Không, thám tử trưởng nói. Cậu sẽ đi cùng bọn mình, Bob à! Có khi bất lợi này sẽ biến thành lợi thế. Mưu mẹo sẽ hữu hiệu hơn...

- Babal ơi, cậu đừng nói úp mở nữa, Peter yêu cầu. Cậu đang nói đến mưu mẹo nào?

- Mưu kế cổ điển thôi: khúc củi sẽ trông rất giống đại bác khi nhìn dưới ánh lửa trại - thám tử trưởng giải thích. Bob ơi cậu bỏ lại đồ lặn đi! Không có gánh nặng ấy, chắc chắn cậu sẽ đạp được!

Bob làm cho xe đạp nhẹ đi và cảm thấy dễ đạp ngay.

Ba bạn lên đường. Bà Valton nói với từ xa:

- Đi chơi vui nhé! Nhớ đừng về trễ quá, và nhớ thận trọng nhé!

Ba bạn hăng hái đạp xe theo con đường mòn trên núi cho đến cổng sắt. Đến đó, ba bạn xuống xe, tháo đồ từ xe đạp xuống, giấu xe đạp vào bụi cây.

- Bây giờ mình sẽ giải thích kế hoạch cho các cậu nghe! Hannibal nói. Ta sẽ vào hang mà không để bị thấy.

- Hiểu rồi - Peter nói - mình sẽ bắt qua tang tiếng rên!

- Đúng! Hannibal mỉm cười nói. Tất nhiên là nếu giả thiết của mình đúng, thì hiện tên canh gác đang theo dõi ta đấy!

- Trời! Bob thốt lên. Vậy thì làm sao đánh lừa được hần?

- Nhờ thiết bị lặn, ta sẽ xuống biển - Hannibal giải thích. Mình đã kiểm tra giờ thủy triều rồi: tối nay là thủy triều lên. Mình đã tính rằng cửa vào đường hầm từ bãi biển sẽ nằm dưới biển.

Bob phản đối:

- Babal ơi, nhưng làm sao bọn mình có thể lặn xuống biển mà không bị phát hiện, nếu như hiện có người đang theo dõi bọn mình?

Thám tử trưởng đắc thắng mỉm cười:

- Bằng mưu kế... giống như những đội quân đốt lửa trại rồi rời bỏ hiện trường bằng cách lợi dụng bóng tối sau vùng sáng!

- Nhưng mà... Peter bắt đầu nói.

- Khoan đã! Hannibal ngắt lời. Tối hôm qua, mình còn để ý được rằng, trong khi đường bên phải nhìn thấy rất rõ từ đỉnh núi Sừng, thì đường bên trái lại ẩn. Theo mình! Cứ bước đi tự nhiên, đừng trốn tránh.

Ba bạn trèo qua cổng sắt, rồi bước xuống đường mòn bên trái. Khi nghĩ rằng mình đã đi khuất tầm nhìn người canh gác, Hannibal ra lệnh dừng lại. Bob và Peter bỏ túi đựng bình oxy xuống đất rồi nhìn Hannibal mở cái gói bí ẩn.

- Chỉ là đồng quần áo cũ! Peter thốt lên.

- Rất giống quần áo bọn mình đang mặc! Bob nói thêm.

- Đúng! Hannibal nói. Các cậu hãy nhanh tay nhét cỏ vào đi để làm thành hình nộm. Lấy thêm cây để cho cứng!

Bob và Peter vội vàng làm theo. Vài phút sau, có thằng hình nộm trông giống Peter và Hannibal.

- Chụp mũ lên là không thấy mặt nữa... hay đúng hơn là không thấy là không có mặt - Hannibal giải thích. Đặt chỗ nhìn thấy rõ, thì sẽ trông thật hơn nữa nhờ có Bob ngồi lại cùng và thỉnh thoảng sẽ động dậy.

Ba thám tử nhanh tay đặt hai thằng hình nộm ra ngoài bãi trống, Bob ngồi giữa. Như thế, nhìn từ xa Bob cùng hai hình nộm trông rất giống Ba Thám Tử trẻ đang ngồi ngắm biển.

Núp trong bóng tối của vách đá, Hannibal và Peter chạy xuống dốc cho đến bãi biển. Đến đó hai bạn trang bị đồ lặn.

- Tối nay, sóng không lớn lắm - Hannibal nhận xét. Mình nghĩ là bơi đến cửa vào đường hầm sẽ dễ thôi.

Peter gật đầu:

- Có chân vịt là năm phút đủ để bơi đến.

- Đi! Thám tử trưởng nói. Mình có la bàn. Nếu gặp nguy hiểm, ta sẽ trở lên ngay. Hình nộm và Bob sẽ thu hút đối phương và bọn chúng sẽ không cần phải cảnh giác hướng biển.

Hai bạn ngậm đầu ống thở vào miệng, rồi nhào xuống nước.

11. HÌNH BÓNG DƯỚI ĐÁY BIỂN

Peter bơi theo Hannibal đang đạp chân vịt nhịp nhàng phía trước. Hai bạn đã có nhiều kinh nghiệm lặn. Peter cố theo dõi bóng đen của đá, trong khi Hannibal tập trung nhìn la bàn đeo ở tay, chú ý đi đúng hướng.

Các con cá nghe tiếng động bỏ chạy trước mặt hai bạn. Một con cá bơn lưng bò dài hai mét đột ngột xuất hiện từ sau một tảng đá và lặng lẽ bơi qua.

Hai phút sau, Hannibal dừng lại và quay sang Peter. Hannibal dùng tay chỉ la bàn đeo tay, rồi chỉ vào hướng bờ. Peter hiểu. Đã đến lúc chui vào hang El Diablo.

Hannibal vẫn bơi trước và đi về hướng bờ. Nước ở đó trở nên tối tăm hơn và nhiều đá. Peter bơi đến gần Hannibal hơn, cậu đột ngột dừng lại khi đụng vào người Hannibal.

Peter thầm mắng mình đã vụng về. Rồi Peter chú ý hơn khi Hannibal chỉ một cái gì đó phía bên trái. Peter nhìn theo hướng chỉ.

Một hình bóng đen đang lướt nhẹ nhàng giữa hai dòng nước, cách hai bạn không xa lắm. Trông hơi giống một miếng xì gà to tướng màu đen... Có thể là cá mập.

Tim Peter đập mạnh. Nhưng Hannibal và Peter đã biết phải có thái độ như thế nào khi gặp cá mập. Thế là hai thám tử hành động đúng như vậy... Cả hai cố gắng không động đậy nhiều và thả mình chìm xuống đáy biển. Khi đã ở dưới đáy, hai bạn rút dao găm ra và thận trọng rút lui về phía đá.

Peter không rời mắt khỏi hình bóng đen tối. Chẳng bao lâu Peter nhận ra rằng nó di chuyển rất đều đặn, hơn nữa nó quá cứng ngắt và quá dài để có thể là cá mập được.

Hannibal chạm vai Peter và ra dấu “cá mập”, Peter lắc đầu. Hai thám tử nhìn theo hình thù dài kỳ lạ đang tiến nhanh ra ngoài khơi.

Rồi hai thám tử đi tiếp về phía bờ, thận trọng nhô ra khỏi mặt nước.

Hannibal tháo ống thở ra khỏi miệng.

- Lúc này là cái gì vậy? Hannibal hỏi.

- Mình cũng không biết nữa - Peter rùng mình trả lời. Nhưng chắc chắn không phải cá mập và cũng không phải cá voi. Có lẽ bọn mình nên về đi, Babal à, về báo cảnh sát.

- Cả một tiểu đội đổ bộ lên đây cũng sẽ không tìm thấy gì - Hannibal nhận xét. Dù có là gì đi nữa, cái ta đã nhìn thấy đang đi ra ngoài khơi mà. Chắc là bây giờ nó đã xa lắm rồi! Mình không hiểu nổi, nhưng chắc có cách giải thích đơn giản thôi...

- Nhưng... Peter do dự định nói.

- Peter này! Ta đã đến được đây rồi. Bây giờ mà bỏ về không thêm tìm nguyên nhân tiếng rên rĩ thì thật là vô lý.

Thám tử trưởng rất ghét từ bỏ một hướng điều tra đang theo dõi.

- Đi, Peter ơi - Hannibal nói. Mình sẽ xuống đường hầm, còn cậu sẽ giữ dây.

Hannibal biến mất dưới nước. Mặt trời gần như đã lặn hẳn. Peter chờ dưới bầu trời hoàng hôn xanh xanh, hai tay cầm dây. Đột nhiên Peter thấy dây giật hai lần. Đúng tín hiệu! Peter ngậm ống thở, lặn xuống nước, chui vào lối đi nhỏ hẹp.

Biển đã yên sóng không còn dòng nước chảy. Đèn pin không vô nước gắn trên đầu Peter cho một chùm sáng rõ rệt. Trong đường hầm, nước cạn dần nhanh chóng. Nền đất xuất hiện. Chẳng bao lâu, Peter có mặt trong hang cùng Hannibal.

Điều đầu tiên Peter nhận thức được khi cởi chân vệt ra là tiếng rên rĩ:

- Aaaaaaaa!... Ôôôôôôôôô!... Ôôôôôôôôô!

Tiếng động lại có!

Hai thám tử đang ở bên trong lòng núi và tiếng động vẫn vang lên?

- Úi chà, Babal ơi! Cậu nghĩ đúng! Peter nói khẽ. Hang động đang rên rĩ bởi vì không ai thấy bọn mình vào cả.

- Điều này hết sức hiển nhiên - Hannibal mừng rỡ đáp. - Hoàng hôn vừa mới xuống... tối hôm qua ta đến cũng vào giờ này. Đi!

Hai thám tử nhanh nhẹn tháo bỏ đồ lặn... Hannibal bật một diêm quẹt, châm hai đèn cầy đã mang theo trong những cái bao kín nước.

- Ta sẽ đặt đèn cầy trước mỗi hành lang xuất phát từ hang động này - Hannibal giải thích. Nếu ngọn lửa lắc lư, thì có nghĩa là có luồng gió. Còn nếu ngọn lửa vẫn đứng thẳng, thì có lẽ đường hầm đó bị bịt kín rồi. Thử nghiệm này sẽ giúp ta tiết kiệm thời gian và công sức tìm kiếm.

- Sáng kiến hay quá, Babal ơi! Peter tán thành.

Hai thám tử nhanh tay hành động. Trước một cửa đường hầm, ngọn lửa lắc lư nhẹ, nhưng không đủ để làm hài lòng Hannibal. Peter bước sang một hành lang khác. Ngọn lửa đột nhiên như bị hút đi vào đường hầm tối thui.

- Babal ơi? Peter kêu lớn.

- Suyt! Hannibal đưa ngón tay lên miệng... Coi chừng có người gần đây.

Hai bạn nín thở lắng tai nghe suốt nửa phút, không nghe thấy gì. Peter giận mình đã la lớn quá. Rồi tiếng rên rĩ vang lên lại, khẽ nhưng rõ:

- Aaaaaaaaa!... Ôôôôôôôôô!.... Ôôôôôôôôô!...

Tiếng rên như xuất phát từ đáy hành lang thu hút ngọn lửa đèn cầy. Thám tử trưởng lấy phấn ra vẽ dấu chấm hỏi trắng ngay cửa đường hầm. Rồi, hai thám tử cầm đèn bước vào hành lang... Suốt thời gian đó, Bob ngồi cùng hai hình nộm trên vách đá. Bob nhắm mắt trời lặn ngay chân trời vàng đỏ. Hoàng hôn đang dần dần lan rộng trên biển: một cảnh tượng tuyệt vời. Nhưng

Bob bị tê chân và phải duỗi chân ra.

Bob có cảm giác mình đã bỏ hơn nửa tiếng đồng hồ để giả vờ trò chuyện với người bạn câm. Cổ họng Bob bị khô. Thêm vào đó, Bob có cảm giác mình bị những con mắt vô hình theo dõi, từ khi có mặt ở đây. Có thể là chỉ do trí tưởng tượng. Nhưng Bob vẫn cảm thấy khó chịu.

Để cho có chuyện làm và do trời vẫn còn sáng một chút, Bob tiến hành lướt qua quyển sách về thung lũng Than Khóc. Bob đọc chương nói về các hành lang mỏ bị đóng kín... Bob đột nhiên giật mình.

- Trời! Bob thốt lên.

Bob đang đọc đến đoạn nói về ông già Ben Jackson và bạn làm ăn của ông là Waldo Turner.

Theo sách thì nhà hai ông nằm cách núi Sừng có hai bước. Hai ông đã đào một hành lang trong núi, đường hầm này cũng bị bịt lại giống như những đường hầm khác, nhưng hai ông không chịu bỏ đi. Hai ông tuyên bố là sẽ tiếp tục thăm dò vùng này với hy vọng tìm ra vàng... và kim cương?

Bob chau mày. Bob đoán chắc rằng trong cơn hấp tấp áp dụng kế hoạch của mình, Hannibal đã không đọc kỹ đoạn sách này. Thật vậy, nếu thám tử trưởng đã phát hiện rằng ông già Ben nghĩ ông sẽ tìm ra kim cương trong núi Sừng hay xung quanh, thì Hannibal đã nói rồi.

Trời đang tối dần. Bob lo lắng. Hannibal nghĩ rằng tiếng rên rỉ có do hành lang mỏ cũ đã được mở trở lại. Nhưng chính ông già Ben và bạn làm ăn của ông đã đào hành lang. Mà có lẽ hai ông đều biết hang El Diablo rành hơn bất cứ một ai, vì đã sống bên cạnh bao nhiêu năm. Việc mở một hành lang không có gì là khó đối với hai ông! Rồi Bob lại nghĩ đến chuyện khác nữa!... Bob nhớ lại ông già Ben đã bắt gặp ba thám tử như thế nào, khi lần đầu tiên ba bạn mạo hiểm vào núi. Khi đó, ba thám tử đang ở trong một hang động. Mà ông già Ben có nói là do nghe thấy ba thám tử gọi nhau khi chính ông đi ngang qua hang thứ nhất, hang nhìn ra ngoài. Bob nhận ra điều này không thể nào có được. Khoảng cách quá xa. Chắc chắn ông già Ben đang ở bên trong hang khi nghe tiếng ba thám tử. Kết luận: ông đã nói láo!

Bob thật sự hoảng hốt và trượt xuống thêm một chút. Ở đó không ai nhìn thấy cậu được. Bob vội làm thêm một hình nộm thứ ba từ bộ quần áo chưa dùng tới. Rồi Bob cho thẳng hình nộm ngồi chỗ mình, giữa hai thám tử giả. Bây giờ trời đã đủ tối để kẻ quan sát từ xa không thể phân biệt được người thật hay hình nộm.

Bob bò giữa bụi cây, đến một chỗ cậu có thể đứng dậy và đi bình thường. Bob không thể đi lấy xe đạp được, vì sợ bị lộ. Thế là Bob đi bộ, cố bước xa con đường để giữ an toàn cho mình. Bob cảm thấy cần phải khẩn cấp quay về trang trại Hoang Dã để báo cho ông bà Valton hay rằng Hannibal và Peter đang ở trong hang. Nếu đúng là ông già Ben tìm được mỏ kim cương, thì có thể hai bạn đang gặp rắc rối? Bob bước đi hấp tấp. Nhưng bóng tối, cái chân đau và địa hình gồ

ghề làm cho Bob bị chậm lại. Bob mới đi được khoảng ba trăm mét, thì có tiếng động... Một chiếc xe đang chạy chậm trên đường, đèn pha tắt hết. Bob trốn vào bụi cây. Xe dừng lại gần Bob. Một hình bóng chui ra rồi bước nhanh về hướng núi Sừng. Hình bóng, mặc toàn đồ đen, gần như vô hình trong bóng đêm. Rồi biến mất.

Bob rón rén bước lại gần chiếc xe: xe mang bảng số của bang Nevada!

Trong lòng núi Sừng, Peter và Hannibal vẫn còn nghe tiếng rên rĩ kỳ lạ. Đường hầm thứ nhất dẫn vào một cái hang khác. Ở đó, hai bạn cũng đốt đèn cầy để tìm một đường hầm thông khác. Đường hầm này lại dẫn đến một cái hang thứ ba, nhỏ hơn. Trong số các đường hầm xuất phát từ đó, có ba cái có vẻ đi được.

Hai thám tử quyết định không tách nhau và sẽ cùng thám hiểm ba đường hầm này.

Đường hầm đầu tiên đi thẳng một hồi rồi đột ngột quẹo:

- Đường hầm dẫn trở ra biển, Babal ơi! Peter nhận xét.

Hannibal chau mày.

- Phiền quá, mình nghĩ chắc chắn tiếng rên xuất phát từ hướng thung lũng.

Hannibal xem la bàn rồi nói thêm:

- Ta phải đi hướng đông hoặc hướng đông bắc.

- Mà đường hầm này lại đi về hướng tây nam.

Hai thám tử quay lui, rồi bước vào đường hầm thứ nhì. Rất tiếc, cũng giống như đường hầm đầu tiên, chẳng bao lâu nó lại rẽ về hướng biển. Một lần nữa các nhà thám hiểm trở lại quay về hang. Peter bắt đầu thấy nóng lòng.

- Babal ơi, không biết còn lâu không? Mình bắt đầu thấy chán lắm rồi.

- Bình tĩnh lại đi. Chắc là đường thứ ba tốt đấy. Tiếng rên cứ mạnh lên mỗi khi ta đi về hướng đông.

Peter vừa càu nhàu vừa đi theo bạn vào đường hầm thứ ba. Luồng gió thổi mạnh hơn. Tiếng rên nghe lớn hơn. Và đường hầm cứ đi tiếp về hướng đông! Hannibal cố gắng bước thật nhanh.

Hai thám tử đột ngột dừng lại...

Hai bạn vừa mới thấy một cái lỗ to trên vách bên trái: có đường hầm nhánh xuất phát từ đường hầm mà hai thám tử đang đi.

- Đây là đường hầm nhánh đầu tiên mà bọn mình gặp - Peter nhận xét.

- Đúng - Hannibal vừa nói vừa rọi đèn pin xem xét - và do bàn tay con người làm ra... Đây là một đường hầm mỏ cũ đã không bị đóng lại... Peter ơi, nhìn kia!

Ngọn lửa đèn cầy trong tay Hannibal lắc lư mạnh hơn.

- Có nghĩa là phía bên này có một lối ra ngoài khác. Có lẽ một ngõ vào mỏ đã bí mật được mở ra!

- Nếu vậy - Peter bắt bẻ - thì tại sao cảnh sát trưởng không tìm ra?... Hay ông Valton?

- Tất nhiên là mình có thể làm - Hannibal thừa nhận - nhưng....

Hannibal ngưng nói để lắng tai nghe... rồi Peter cũng nghe... tiếng cuốc!

- Đi! Hannibal kêu khẽ rồi bước vào đường hầm.

Lúc định bước theo bạn, thì Peter nghe tiếng chân bước sau lưng mình.

- Hannibal ơi! Peter gọi bằng một giọng run run.

Hai thám tử quay lại và thấy trước mặt mình một người đàn ông nhỏ và mảnh khảnh, có cặp mắt sáng rực như than hồng, thái độ kiêu hãnh. Gương mặt như của thiếu niên. Anh đội mũ vành rộng màu đen, mặc áo vét ngắn đen, áo sơ mi đen và quần bó sát phía trên có ống loe phía dưới và đi ủng cũng màu đen sáng bóng.

Đó là người thanh niên mà giáo sư Welch đã cho coi hình tại trang trại. El Diablo!

Còn trong tay trái của anh là một khẩu súng!

12. BỊ NHỐT!

- Coi chừng! Peter thốt lên.

El Diablo đang chĩa súng về phía Peter và đưa tay phải lên.

- Anh ấy ra hiệu cho ta phải im lặng - Hannibal nói khẽ bằng một giọng cố giữ không bị run.

El Diablo gật đầu để tán thành ý kiến này. Gương mặt non trẻ của anh không để lộ một cảm xúc nào, không thể hiện gì cả... Bằng một động tác tay, El Diablo ra lệnh cho hai thám tử trở ra, tức là đi ngược lại với hướng có tiếng cuốc.

Hai thám tử miễn cưỡng tuân lệnh. Một hồi sau, hai bạn đến một hang động. El Diablo hướng dẫn hai bạn rẽ sang phải.

Cứ nối đuôi nhau đi hàng một như vậy, hai thám tử và người bạn đồng hành lạ lùng bước đi khá lâu qua những hành lang dài bất tận, băng qua những cái hang mới. Hannibal và Peter cảm giác như chuyển đi dạo bắt buộc này kéo gần năm tiếng, thật ra nó chỉ mất có năm phút. Đột nhiên, El Diablo đi sau cùng la lên:

- Đứng lại!

Mệnh lệnh vang lên đúng lúc Hannibal và Peter bước vào một cái hang mới. Đây là tiếng đầu tiên mà El Diablo nói. Nó vang vào tai hai thám tử một cách lạ lùng và nghe đục đục.

Hai bạn dừng lại. Hang này nhỏ hơn các hang khác, mát lạnh và ẩm ướt.

- Ngã này! El Diablo ra lệnh nữa, cũng bằng giọng nói nghe đục đục.

El Diablo hươ tay chỉ một đường hầm rất nhỏ hẹp, xuất phát từ hang. Hannibal và Peter buồn rầu nhìn nhau, nhưng biết làm sao bây giờ? Thế là hai thám tử chui vào đường hầm chật hẹp.

El Diablo theo sát phía sau. Đi được không đầy mười bước, hai bạn lại đụng một đồng đá chắn ngang đường đi. Ngõ cụt! Hannibal và Peter hoảng sợ quay lại.

Vẻ mặt El Diablo vẫn trơ trơ. Anh dùng nòng súng ra hiệu cho hai thám tử tựa lưng vào vách bên trái. El Diablo cúi xuống nhanh và xoay khối đá to nhất đang chắn ngang lối đi.

- Đi! Giọng nói đục ra lệnh.

Hai thám tử bước vào ngõ mới mở. Peter nhìn trước mặt nhưng chỉ thấy một lỗ tối thui. Khi kịp bật đèn pin lên, Peter bị một cú đẩy mạnh vào bóng tối.

Peter ngã khá đau xuống nền đá. Một cái gì đó va mạnh vào sườn rồi cậu nghe tiếng đá xoay về vị trí cũ. Peter đã bị nhốt trong bóng tối?

Đúng lúc đó Peter nghe giọng của Hannibal gần đó:

- Peter ới!

- Mình đang ở đây - Peter trả lời - nhưng mình rất muốn ở chỗ khác.

- E rằng hẳn nhất ta rồi! Hannibal thì thào trong bóng tối.

- Mình cũng nghĩ vậy! Peter thở dài.

* * *

Bob đang đi dọc theo thung lũng Than Khóc, bước nhanh về trang trại Hoang dã. Phía sau lưng Bob, như thể thúc cậu, hang động vẫn tiếp tục rên rĩ:

- Aaaaaaaa!... Ôôôôôôôôôô!... Ôôôôôôôôôô!...

Bob biết như vậy nghĩa là: kế hoạch của Hannibal đã thành công. Hannibal và Peter đã chui vào hang và tiếng

Tiếng rên vẫn còn kêu. Bây giờ khi đã đọc cuốn sách, thì Bob thấy lo hơn mừng. Bởi vì nếu ông già Ben và bạn ông có liên quan đến tiếng rên, thì e rằng Hannibal và Peter bị rắc rối.

Còn một điều nữa làm cho Bob băn khoăn: người đàn ông đi xe mang bằng số bang Nevada là ai? Bob chỉ thoáng thấy một hình bóng đi về hướng núi Sừng. Bob có chờ một hồi gần xe nhưng không thấy người đàn ông đó quay lại. Khi đó Bob hiểu ra rằng rõ ràng hai bạn cần giúp đỡ.

Bob bước nhanh hơn. Bây giờ, Bob đã đi đủ xa núi Sừng và có thể đi ra đường đi. Trên đường phẳng dễ dàng bước nhanh hơn. Đột nhiên, Bob nghe tiếng động phía sau lưng mình. Có xe đang chạy nhanh đến, Bob chỉ kịp nhào vào bụi cây ven đường.

Xe chạy qua. Bob không thấy được khuôn mặt của người lái đang cúi xuống tay lái, nhưng để ý được cái nón vành rộng màu đen. Và Bob cũng nhận ra bảng số xe bang Nevada!

Bob hoảng hốt vội vàng trở ra đường. Xe chạy nhanh quá? Chuyện gì đã xảy ra trong lòng núi Sừng? Bob sốt ruột cố bước thật nhanh với cái chân đau. Nhất định phải đi nhanh về trang trại. Có thể Hannibal đã đi hơi quá xa lần này.

Bob đụng đầu vào một người đàn ông đột ngột xuất hiện trên đường, hai bàn tay khỏe mạnh chụp xuống hai vai của Bob. Bob nhận ra gã mặt thẹo, con mắt độc nhất của lão đang hung dữ nhìn Bob...

* * *

Peter và Hannibal ngồi bất động trong bóng tối, phía sau đồng đá chắn ngang lối ra. Thỉnh thoảng, hai thám tử nghe tiếng rên, yếu và xa.

- Cậu có nhìn thấy được gì không? Cuối cùng Peter hỏi thật khẽ.

- Không thấy gì cả. Tối thui như hũ nút, mà...

Hannibal đột nhiên phá lên cười.

- Này, sao bọn mình dở quá! Hannibal kêu.

- Có gì đâu? Peter hoảng hốt hỏi khẽ.

- Ta cứ nói chuyện thì thầm và ngồi run rẩy trong bóng đêm - Hannibal nói. Thật là buồn cười. Đâu có ai nghe ta đâu và hơn nữa, ta có đèn pin mà!

Hai thám tử bật đèn lên, rồi rụt rè nhìn nhau mỉm cười. Rồi Peter rọi sáng đồng đá chắn.

- Đúng là bọn mình có đèn sáng, nhưng bọn mình sẽ làm thế nào để thoát ra khỏi đây, Peter hỏi.

Như mọi khi, Hannibal không chịu thua.

- Trước hết, Hannibal quyết định, ta hãy thử xoay khối đá này. Trông El Diablo không lực lưỡng gì, vậy mà hẳn xoay khối đá rất dễ dàng.

Rất tiếc hai bạn hoài công thử xê dịch khối đá, từng người một rồi cùng nhau đẩy. Cuối cùng hai bạn hỗn hển bỏ cuộc.

- Chắc là chỉ đẩy được bên ngoài - Hannibal nói. Dường như càng đẩy, nó càng kẹt thêm.

- Xui thật! Peter càu nhàu. Babal ơi, cậu có nghĩ tên hồi nãy là El Diablo thật không? Giáo sư Welch có nói là rất có khả năng El Diablo vẫn còn sống.

- Có thể - Hannibal thừa nhận. Nhưng bề ngoài El Diablo sẽ không như thế. Cậu tính thử đi, nếu còn sống, thì El Diablo được một trăm tuổi rồi! Vậy mà tên El Diablo bắt ta trông y hệt như El Diablo hồi mấy năm 1880.

- Phải!

- Ngoài ra - Hannibal tiếp - cậu có để ý mặt hắc không có hồn không?

- Có, thậm chí đó là điểm làm mình chú ý nhất. Nhưng...

- Mình tin chắc kẻ bắt ta đeo mặt nạ, Peter à! Hannibal đắc thắng khẳng định. Loại mặt nạ màu da thịt dính sát vào da trên toàn bộ diện tích khuôn mặt. Mà hắc nói chuyện rất ít. Tại sao ha? Bởi vì hắc sợ ta nhận ra giọng hắc!

- Mình không hề nhận ra giọng hắc. Thế còn cậu?

- Mình cũng không nhận ra - thám tử trưởng thừa nhận. Nhưng mình tin chắc một điều. Hắc không hề muốn hại ta. Nếu không, hắc không chỉ nhốt ta lại đây!

- Cậu nói hay nhỉ - Peter phản đối. Bộ cậu cho rằng bọn mình vào trong đây là sướng lắm hay sao!

- Mình vẫn nghĩ rằng hắc có thể làm tệ hơn là chỉ đẩy ta vào cái xó này. Khi thấy ta biến mất người ta sẽ tìm ra ta thôi... và El Diablo biết rõ điều này! Ta không sợ bị chết ngộp. Có không khí vào từ mọi phía. Theo mình, hắc chỉ muốn làm cho ta tránh khỏi đường đi của hắc trong một thời gian thôi... có lẽ trong đêm nay.

- Và cậu nghĩ hắc có thành công không? Peter hỏi. Tại sao bọn mình phải chờ người ta đến giải cứu cho, nếu tự bọn mình có thể trốn ra được?

Peter đột nhiên cảm thấy vui hơn và tự tin hơn.

- Theo mình - Hannibal nói - chính vào đêm nay ta phải giải cho ra vụ bí ẩn. Nếu chờ thêm, sẽ trễ quá. Nếu không tìm được chỗ thoát từ ngả ta đã vào, thì ta hãy tìm ở hướng ngược lại. Đi!

Peter đi theo Hannibal đang bước vào lối đi chật hẹp. Đường hầm tiếp tục đi thẳng. Hai thám tử đi suốt một hồi, không gặp đường rẽ nhánh nào. Rồi hai bạn đột ngột đứng lại và hoảng hốt nhìn nhau. Trước mặt một đồng đá khác lại chắn ngang đường đi. Đường hầm bị bít kín từ hai phía!

- Úi chà! Peter thốt lên. Làm sao bây giờ?

- Mình không ngờ ta lại đụng ngõ cụt - Hannibal thú nhận.

Lần đầu tiên, khuôn mặt tròn của thám tử trưởng lộ vẻ lo âu. Hannibal thở dài nói thêm:

- Sự việc này không khớp với suy luận của mình.

- Có lẽ suy luận của El Diablo không giống suy luận của cậu, Babal à.

Hannibal cúi xuống xem xét tường đá mới và đột nhiên thốt lên:

- Peter ơi! Khối đá này từng bị xô dịch! Nhìn này!

Thật vậy, Peter nhìn thấy những vết cào dưới đất... Hai bạn hợp sức cùng thử đẩy khối đá. Hoài công!

- Nhưng mình nghĩ - Hannibal hốt hốt nói - rằng tên đeo mặt nạ El Diablo có dùng ngả này để

ra vào hang mà không bị thấy. Cho nên chắc là phải có cách... À kia! Thanh sắt... bên trái!
Peter đã hiểu ra. Đòn bẫy! Peter cầm thanh sắt lên, nhét một đầu vào khe giữa khối đá và vách.
Rồi hai bạn cùng nhau tì hết sức lực vào. Khối đá to lăn sang một bên để lộ một ngõ vào rộng lớn.

Hannibal chĩa đèn pin vào trong đó.

- Một hang động khác! Hannibal thông báo.

Peter thả thanh sắt xuống, hai bạn cùng bước vào lỗ hở.

- Úi chà! Khi đó Peter chững hững thốt lên.

Hannibal cũng không biết nói gì.

Hai thám tử đang đứng trong một hang động vĩ đại. Ngay giữa có một hồ nước màu đen như mực.

13. BỘ XƯƠNG VÀ... CON QUÁI VẬT

Hồ nước sáng long lanh dưới ánh đèn pin. Peter nuốt nước bọt.

- Hồ... hồ nước ngầm! Peter cà lăm. Sào huyết của... quái vật?

- Không biết phải gọi là hồ hay ao đây - Hannibal lăm bằm - nhưng đúng là nó có thật! Có lẽ đường hầm dẫn đến nó đã bị bịt kín từ lâu rồi, nhưng dân Da đỏ biết là có hồ nước ngầm đâu đó dưới lòng núi.

- Và bây giờ chính mắt bọn mình đang nhìn thấy. Mà khỏi thấy cũng được... Thôi ta về đi - Peter rùng mình nói.

- Việc có cái hồ này không nhất thiết đồng nghĩa với việc có con quái vật! Hannibal bắt bẻ.

- Nhưng cũng không có nghĩa là không có con quái vật! Peter trả lời. Và nếu con quái vật bị nhốt suốt mấy thế kỷ trong cái hang này, chắc nó phải đói bụng lắm! Thật đấy!... Lỡ nó thấy bọn mình... cậu có tưởng tượng không... hai thằng con trai tươi sống trông rất ngon!

Hannibal vẫn không sợ và nhìn xung quanh. Những lỗ đen tối cho biết là có những đường hầm mới.

- Ta hãy tìm lối đi - thám tử trưởng quyết định. Peter, mang đèn cầy lại đây. Ta phải tìm đường ra khỏi đây.

- Mình thích nghe cậu nói vậy đó - Peter đáp.

Peter cầm đèn cầy đi theo Hannibal. Sau hai lần thử không kết quả, hai thám tử dừng trước một đường hầm thứ ba. Ngọn lửa đèn cầy vẫn không tắt lụi. Nhưng Hannibal vô tình đưa tay vào bên trong. Đèn cầy chiếu sáng một khe hở đen trên vách bên hông đường hầm. Hannibal tò mò bước lại gần và ngạc nhiên thấy đó là lối vào nhỏ hẹp của một phòng nhỏ xíu trong đá. Hannibal bước một bước tới và chùng hững thốt lên:

- Peter ơi! Lại đây xem!

Lúc đầu Peter không thấy gì. Rồi đột nhiên Peter mở tròn mắt. Có một người đàn ông nhỏ đang tựa lưng vào vách, mặc đồ đen từ đầu đến chân: nón vành rộng màu đen cho đến đôi ủng da màu đen, tay phải ông cầm khẩu súng cũ. Còn gương mặt nhìn về phía hai thám tử... gương mặt chỉ là cách nói thôi... Thật ra dưới cái mũ vành rộng chỉ là một cái đầu lâu. Còn bàn tay cầm súng chỉ còn là xương!

- Úi chà! Úi chà! Peter thốt lên.

Không ai bảo ai, Hannibal và Peter cùng bỏ chạy. Và trong khoảng thời gian kỷ lục, cả hai cùng một lúc ra đến đường hầm.

- Bọn mình trở lại đây làm gì vậy, Babal? Peter hỏi sau một hồi im lặng. Đâu thể thoát ra bằng ngã đó.

- Tất nhiên! Hannibal trả lời. Nỗi sợ hãi đã làm rối loạn đầu óc ta.

- Vậy bọn mình nên tiếp tục cuộc thám hiểm.

- Đồng ý... Nếu cậu thả chân mình ra.

Hai bạn đang hỗn hển ngồi sụp dưới đất quấn vào nhau một cách hỗn độn đến nỗi khó tách nhau ra được. Cảnh tượng này có thể đưa vào bộ phim hài. Cả hai vẫn ngồi tiếp dưới đất một hồi, rùng mình khiếp sợ. Cuối cùng Peter nói:

- Bọn mình là hai thám tử anh dũng quá!

- Ai mà chẳng có lúc bị hoảng hốt! Hannibal thở dài. Xét tình huống, ta có thể được tha thứ. Ta vừa mới đối mặt với khá nhiều nguy hiểm. Sự căng thẳng thần kinh khiến ta dễ bị tổn thương hơn. Ta đã không dành thời gian suy nghĩ. Thật ra bộ xương đó là vật vô hại nhất mà mình chưa bao giờ gặp.

Peter lầm bầm:

- Tiếc là không có Bob ở đây để dịch cho mình bài diễn văn của cậu... căng thẳng... dễ bị tổn thương...

- Ồ, mình chỉ muốn nói rằng ta đang bị căng thẳng, nên đã hoảng sợ.

- Nói vậy thì mình hiểu. Sao cậu không chịu nói chuyện giống như mọi người?

- Đôi khi phải dùng từ ngữ chọn lọc thì mới diễn đạt được hết ý... Bây giờ ta đã trấn tĩnh lại rồi, đi xem bộ xương nhé?

- Biết thế nào cậu cũng sẽ nói vậy mà - Peter lầm bầm.

Nhưng Peter vẫn đi theo Hannibal... Bộ xương như đang chờ hai thám tử, mỉm cười dưới cái nón vành rộng. Hannibal thận trọng thò tay tới chân vành nón. Cái nón rã thành bụi ngay.

- Ủi chà! Peter thốt lên rồi bắt chước thò tay tới.

Cũng giống như cái nón, áo vét rã ra khi vừa mới chạm tay vào. Do Peter sơ ý chạm vào bàn tay của bộ xương, các ngón tay gãy ra, thả khẩu súng rơi xuống. Peter nhảy thụt lùi. Hannibal cúi xuống lượm khẩu súng:

- Đây là súng cổ... giống như bộ xương nhưng súng vẫn còn tốt... Peter ơ, thật là hiển nhiên! Rõ ràng quá: đây là bộ xương của El Diablo... El Diablo thật ấy - Hannibal khẳng định.

- El Diablo thật hả? Peter chưng hửng hỏi lại. Ý cậu nói là El Diablo ở đây suốt mà không ai tìm ra hả?

- Đúng. Thậm chí mình còn nghĩ El Diablo đã chết vào đêm trốn vào đây. Có lẽ vết thương của anh nghiêm trọng hơn người ta tưởng. Thời xưa, người ta thường chết vì những vết thương nhẹ mà ngày nay chữa được rất dễ. Y học đã có nhiều tiến bộ.

- Nhưng tại sao cậu lại nghĩ El Diablo đã chết vào đúng đêm đó? Peter tò mò hỏi. Dù sao, cũng có thể anh ấy ở đây vài năm rồi mới chết.

Hannibal lắc đầu:

- Không - Hannibal nói. Mình không nghĩ vậy. Trước tiên, cậu thấy là không có dấu vết thức ăn gì bên cạnh bộ xương. Cũng có thể uống nước hồ đằng kia, mặc dù mình rất nghi là hồ nước mặn. Nhưng không thể chỉ sống bằng nước thôi.

- Có thể đi ăn uống chỗ khác! Peter bắt bẻ.

- Có thể, nhưng vậy thì El Diablo chết do cái gì? Nếu đang khỏe mạnh và bị tấn công, thì ta đã thấy vết đạn, xác đạn... hay thậm chí một bộ xương khác... hay hai! Còn nếu có người gặp được và giết El Diablo trong hang, thì chắc chắn sự kiện này đã được ghi lại trong lịch sử địa phương rồi.

- Ừ, có lẽ cậu nói đúng - Peter thừa nhận.

- Thêm nữa - Hannibal nói tiếp - cậu thử để ý tư thế của bộ xương. Chết tựa lưng vào vách hang. El Diablo đang ngồi đó chuẩn bị sẵn sàng để tự vệ nếu có kẻ thù xuất hiện... nhưng không có ai. Xem cây súng này.....

Peter lượm khẩu súng lên:

- Cậu nói đúng, Babal ơ! Không có viên đạn nào được bắn ra!

- Đúng như mình nghĩ, Hannibal đắc thắng kêu. Chỗ ẩn náu của El Diablo chưa hề được phát hiện và anh đã chết tại đây vì vết thương, đúng như bản báo cáo chính thức tường thuật lại. Cuối cùng mọi chuyện đã rõ, El Diablo biết rõ hơn ai hết mê cung đường hầm trong lòng núi.

- Có khi biết ít thì hay hơn, Peter nói khẽ. Ý mình muốn nói... nếu được tìm thấy kịp, thì El Diablo có thể được chữa trị khỏi.

- Cậu quên mất một điều, Peter ơi! El Diablo bị xử treo cổ mà! Mình nghĩ El Diablo thích thà chết trong hang hơn là bị bắt lại. Thậm chí, có thể anh đã nghĩ rằng nếu mình không bao giờ được tìm thấy, thì nhân vật anh sẽ trở thành truyền thuyết và nhờ vậy anh sẽ tiếp tục phục vụ dân mình.

- Nếu vậy, thì El Diablo nghĩ quá đúng, truyền thuyết chỉ đẹp thêm! Peter nói.

- Đến nỗi có kẻ dùng truyền thuyết để dọa ta - Hannibal nói tiếp. Dọa ta và dọa tất cả những ai muốn vào hang. Phải tìm ra lý do tại sao.

- Có thể người ta muốn đuổi ông bà Valton rời khỏi trang trại? Peter gợi ý.

- Cũng có thể - Hannibal thừa nhận - nhưng mình không nghĩ vậy. Theo mình, kẻ đó muốn làm cho mọi người tránh xa hang động. Cậu hãy nhớ rằng ông bà Valton đến ở vùng này cũng khá lâu rồi, nhưng tiếng rên rỉ chỉ mới có một tháng trở lại đây thôi!

- Babal à, nhưng nếu có kẻ không muốn cho ai đến gần núi, thì tại sao chỉ đến tối nay mới thấy El Diablo? Ý mình muốn nói là tại sao El Diablo không hiện hình lúc ông bà Valton và cảnh sát trưởng vào hang thám hiểm?

- Mình không biết - Hannibal thú nhận. Nhưng cho đến tối hôm nay, thì tiếng rên luôn chấm dứt khi có người bước vào hang. Hôm nay ta đã mánh mung để không bị thấy, thì tiếng rên vẫn tiếp tục vang lên và El Diablo giả danh đã xuất hiện. Vậy mình suy ra rằng tối nay ta đã thấy El Diablo giả bởi vì tiếng rên không chấm dứt!

- Như vậy thì vô lý quá? Peter phản đối. Như vậy nghĩa là sao?

Lần này Hannibal không biết phải trả lời như thế nào.

- Mình không biết, Peter à! Hannibal thở dài. Nhưng chắc chắn một điều: tiếng rên rỉ không phải là bí ẩn duy nhất của thung lũng. Ta phải tìm hiểu xem tại sao người ta đào bới trong lòng núi.

- Hay có mỏ kim cương?

- Mình cũng đang tự hỏi. Mình đã tìm thấy một viên kim cương trong hầm mỏ. Còn tối nay thì ta đã nghe tiếng cuốc. Theo logic... thì có lẽ có mỏ kim cương!

- Có lẽ bọn mình nên về tìm ông Valton và kể cho ông ấy tất cả những gì bọn mình đã khám phá ra! Peter gợi ý.

Hannibal chau mày: cậu không thích bỏ dở một vụ đang tiến hành tốt. Tuy nhiên cũng có một số trường hợp, một mình ba thám tử không giải quyết được. Cần có thêm tiếp viện.

- Đồng ý! Hannibal miễn cưỡng thở dài. Ta hãy lấy theo khẩu súng của El Dablo và tìm đường ra.

Hai thám tử đốt một đèn cây và định tiếp tục hành trình thám hiểm...

Đột nhiên mặt nước hồ, nãy giờ phẳng lặng, lại gợn sóng mạnh dần dưới ánh nhìn hoảng hốt của Hannibal và Peter. Rồi hai bạn nghe tiếng thở và không dám động dậy nữa. Một hình thù đen bóng hiện ra khỏi làn nước đen. Giọt nước óng ánh dưới đèn pin. Sinh thể màu đen bò lên bờ hồ. Con Quái Vật!

14. SINH THỂ ĐEN VÀ BÓNG

- Các cậu làm gì ở đây vậy? Sinh thể kỳ lạ hỏi.

Chỉ khi đó, Hannibal và Peter mới nhận thức ra sinh thể đứng trước mặt mình thật ra là gì. Đó là một người đàn ông mặc bộ áo lặn liền quần bằng cao su đen, mang chân vịt và đeo cặp bình oxy cũng sơn màu đen. Mặt nạ bằng cao su cũng màu đen che phủ khuôn mặt ông.

- Ôi! Peter thở phào nhẹ nhõm.

Hannibal hoàn hồn lại ngay. Thám tử trưởng đứng thẳng người dậy, nét mặt trở nên cương quyết. Đây là chiến thuật Hannibal thích dùng và thường có kết quả.

- Chính chúng tôi mới phải hỏi ông đang làm gì ở đây? Hannibal hỏi bằng một giọng nghiêm khắc. Chúng tôi đang ở đây với sự cho phép của chủ nhân vùng đất này. Còn ông thì vừa mới đột nhập vào hang động qua một con đường bí mật thông với đại dương. Ông là người có mặt bất hợp pháp.

Người thợ lặn tháo mặt nạ cao su ra. Đó là một chàng trai trẻ tóc vàng với khuôn mặt dễ nhìn. Anh vừa mỉm cười với Hannibal vừa tháo cặp bình oxy xuống.

- Trời đất! Cậu bé nói chuyện văn chương không kém gì ngài đô đốc! Anh chàng nói. Anh không hề tranh cãi về việc hai em có quyền ở đây hay không. Anh chỉ ngạc nhiên khi thấy hai cậu bé, trẻ như thế này, lại đứng trong hang El Diablo ngay giữa đêm khuya.

- Ngài đô đốc? Hannibal ngạc nhiên hỏi lại... À em hiểu rồi, anh là người nhái thuộc hạm đội hiện đang tập dượt ở gần đảo à?

Anh người nhái trở nên nghiêm túc:

- Đúng, anh là người nhái. Bọn anh đang thực hiện một nhiệm vụ bí mật. Anh buộc phải bắt hai em thề là không kể với ai về những cuộc tập lặn của hạm đội. Này... hai em có để ý thấy dưới nước... một cái gì đó không bình thường không?

- Không, Peter nói.

- Không, tụi em không thấy gì. Đến lượt Hannibal khẳng định.

Rồi Hannibal đột ngột nhớ ra và búng ngón tay.

- À, có điếu xì gà?

- Xì gà hả? Anh người nhái ngạc nhiên hỏi lại.

Bây giờ Peter cũng đã nhớ lại.

- Hannibal! Cậu nói về cái vật dài đen mà bọn mình thấy dưới biển à?

- Đó là tàu ngầm! Hannibal đột nhiên hiểu ra. Tàu ngầm bỏ túi! Vì vậy mà nó cứng đờ và di chuyển rất đều. Nhưng tại sao không nghe thấy tiếng động cơ? Âm thanh truyền trong nước cũng tốt mà.

Anh người nhái xì mặt xuống.

- Như vậy thì mọi chuyện phức tạp hơn rồi, các em ơi. Tàu ngầm mà các em đã thấy là tàu ngầm tuyệt mật... một phần chính do động cơ của nó im lặng. Anh e là phải kiểm tra hai em.

- Ý anh nói là... anh sẽ bắt giữ bọn em à? Peter chung hửng la lên.

- Một chiếc tàu ngầm di chuyển đủ im lặng để không bị phát hiện bởi bộ định vị bằng sóng âm là một phát minh phải giữ bí mật - Hannibal đồng ý giải thích. Cậu hiểu không, Peter?... Tuy nhiên, em nghĩ là bọn em có thể chứng minh về thiện ý của mình và anh sẽ không phải bắt giữ bọn em, thưa anh...

- Thiếu tá Crane - anh người nhái nói. Anh là thiếu tá Paul Crane. Rất tiếc, nhưng anh phải mời hai em đi theo anh... Hai em sẽ ở chỗ anh ít nhất là cho đến khi ngài đô đốc hỏi thăm được thông tin về các em.

Hannibal nghiêm trang gật đầu, ra hiệu mình hiểu tình hình.

- Em tên là Hannibal Jones, còn bạn em là Peter Crentch! Hannibal giải thích.

Thám tử trưởng rút ra một xấp giấy tờ đựng trong cái bao không thấm nước đang đeo trên người rồi đưa cho người nhái.

- Em nghĩ giấy tờ đây sẽ chứng minh được là có thể tin tưởng bọn em! Thám tử trưởng nói thêm.

Thiếu tá đọc tẩm các nêu chức danh của Ba thám tử trẻ, rồi giấy bảo lãnh do cảnh sát trưởng thành phố Rocky cấp.

- Tụi em hiện đang lo một vụ rất quan trọng - Hannibal giải thích thêm. Đó chính là nguyên nhân tại sao tụi em đang có mặt trong hang động này. Em tin chắc là ngài đô đốc sẽ đồng ý cho anh hợp tác với bọn em!

Thiếu tá Crane lưỡng lự nhìn cậu bé. Thám tử trưởng có khả năng thuyết phục khi lên giọng trịnh trọng và chuyên nghiệp như thế này.

- Ừ, thì đúng mấy tấm cạc này cũng giúp tin cậy hai em - người nhái nói.
- Hay anh liên lạc với tàu và nhờ người ta liên lạc với cảnh sát trưởng Reynolds ở Rocky - Hannibal đề nghị. Em tin chắc là chú Reynolds sẽ bảo lãnh cho tụi em.
- Kìa Babal! Peter kêu. Làm sao từ chỗ này anh thiếu tá có thể liên lạc với tàu được?
- Người nhái luôn giữ liên lạc với căn cứ của mình - Hannibal giải thích. Mình dám cá với cậu là anh thiếu tá có một máy radio nào đó trên người.

Thiếu tá Crane mỉm cười:

- Em khôn lắm. Thôi được! Các em ngồi xuống chờ một hồi...

Hannibal và Peter tuân lệnh. Thiếu tá Crane biến vào một góc tối. Nhiều phút trôi qua. Hai thám tử nhìn thấy người nhái ngồi chồm hổm trong cái góc tối. Anh đang cúi xuống một cái máy nhỏ xíu. Hai bạn chưa bao giờ thấy cái máy nào nhỏ như thế, nhưng không thể thấy được chi tiết.

Một hồi sau thiếu tá đứng dậy, cất máy vào túi mật rồi trở về với hai thám tử. Anh đang mỉm cười.

- Theo thông tin nhận được, thì hai em hoàn toàn trong sạch và vô tội - thiếu tá thông báo. Các em được tự do!

- Anh làm việc nhanh quá!

- Ngài đô đốc luôn được ưu tiên hàng đầu!

- Bây giờ anh đã biết tụi em là ai rồi, thì đến lượt tụi em có thể hỏi anh vài câu hỏi không?

Hannibal nói.

- Các em muốn hỏi anh à? Hừm, e rằng không được rồi! Công việc của anh là tuyệt mật?

- Tụi em sẽ không hỏi về công việc của anh - Hannibal nói. Chỉ hỏi về cái núi này thôi... Trước hết, có phải tối hôm qua Peter đã thoáng thấy anh dưới ánh đèn pin không?

Thiếu tá lắc đầu:

- Có lẽ là người của anh. Đúng là có một người báo cáo lại là có một lúc nào đó đã bị ánh đèn pin rọi vào thật nhanh.

- Như vậy thì thấy nhẹ nhõm hơn - Peter nói. Một bí ẩn hang động đã được làm rõ.

- Thừa anh, em xin có một câu hỏi khác! Hannibal nói. Có phải người của anh hay chính anh đã thay đổi một cái gì đó trong hang không? Ý em muốn hỏi là anh có cho chỉnh sửa gì các đường hầm nối với nhau không?... Bằng cách làm cho thông một vài đường hầm chẳng hạn?

- Không - thiếu tá nói - điều này thì anh chắc chắn với các em.

- Em còn muốn biết thêm xem có phải các anh gây ra tiếng rên rĩ trong hang động không?

Hannibal nói tiếp.

- Hoàn toàn không. Chính bọn anh cũng thấy thắc mắc về tiếng động này. Mà tụi anh cũng

không thường vào trong lòng núi. Ngoài ra, tụi anh chỉ mới bắt đầu tập dượt dưới nước và trên biển gần đây thôi. Tụi anh cứ nghĩ rằng tiếng rên rĩ đã có từ trước đến giờ.

- Công việc của anh yêu cầu anh phải hoàn toàn vô hình đúng không ạ? Hannibal hỏi, rụt rè hơn.

- Đúng? Thiếu tá mỉm cười trả lời. Thật ra anh tin chắc là không ai nhìn thấy bọn anh... ngoại trừ hai em. Nhiệm vụ của tụi anh diễn ra tại những hang động gần biển nhất và chỗ hai em đã bắt gặp thợ lặn.

- Anh có bao giờ gặp ai khác trong lòng núi không? Hannibal hỏi thêm.

Thiếu tá Crane lắc đầu.

- Không! Và anh xin lập lại, để cho nhiệm vụ của bọn anh có kết quả tốt, không phải ai cũng hay biết về sự có mặt tại đây của bọn anh. Tất nhiên là không sợ có gián điệp ở vùng này. Nhưng bọn anh vẫn tránh mọi tiếp xúc với người ngoài.

- Em hiểu - Hannibal nói bằng một giọng để lộ nỗi thất vọng.

- Anh rất tiếc, các em à - thiếu tá Crane nói. Anh rất muốn giúp hai em. Các em có biết tìm đường ra khỏi đây không?

- Tụi em đang tìm đường ra, thì tự nhiên thấy anh nhô khỏi nước - Peter giải thích.

- Vậy thì để anh chỉ đường cho - thiếu tá nói. Và nhớ nhé... không được nói với bất cứ ai về cuộc gặp gỡ này... và cũng giữ kín miệng về những gì các em thấy dưới đáy biển!

- Tụi em xin hứa! Hannibal và Peter đồng thanh kêu lên.

- Tốt. Anh tin các em. Bây giờ, đi theo anh...

Thiếu tá dẫn hai thám tử đến ngõ vào một đường hầm. Ba anh em nối đuôi nhau băng qua nhiều hang, đi dọc theo nhiều hành lang, để rồi cuối cùng ra đến cái hang động lớn nơi lần đầu tiên Peter đã thấy hình bóng đen và bóng bí ẩn.

- Bây giờ các em đi đúng hướng rồi đó! Thiếu tá Crane nói. Nhớ đường chưa? Từ chỗ này các em sẽ ra bên ngoài rất dễ dàng. Còn anh phải quay về, anh còn công việc nữa.

- Cảm ơn anh nhiều lắm - Hannibal nói.

Người nhái mỉm cười với hai thám tử:

- Chúc hai em may mắn nhé!

Thiếu tá biến mất vào một đường hầm. Peter không chờ đợi lao vào đường hầm dẫn ra thung lũng Than Khóc.

Nhưng Hannibal không đi theo Peter. Hannibal đứng sững tại chỗ với vẻ mặt đăm chiêu mà Peter quá quen thuộc.

- Ồ không - Peter rên lên vì đoán chuyện sắp xảy ra. Hy vọng cậu sẽ không nói rằng...

- Nghe này, Peter! Hơn bao giờ hết, mình nghĩ rằng nhất định ta phải giải vụ bí ẩn này chính tối

hôm nay - Hannibal tuyên bố. Kẻ giả làm El Diablo biết rằng thế nào ta cũng ra được. Điều này có nghĩa hắc cốt cần biết ta đã phát hiện được những gì, miễn hắc cốt khứ được ta trong vài giờ. Chính những giờ này rất quan trọng!

- Mình không hề muốn gặp lại hắc cốt nào! Peter khẳng định mạnh mẽ. Vậy mà dường như bọn mình sắp làm như thế.

- Đây là cơ may duy nhất để ta thành công, Peter à! Hannibal vẫn khẳng định nói. Kẻ hù dọa mọi người để cho không ai dám đến gần tưởng đã vô hiệu hóa được ta. Ta sẽ không bao giờ có cơ hội nào tốt hơn để tìm chỗ người ta đang đào bới và nguyên nhân tiếng rên rĩ.

- Ừ, thật ra mình nghĩ cậu nói đúng! Peter thở dài. Nhưng mà bắt đầu bằng việc đi báo cho ông Valton và mọi người thì khôn ngoan hơn.

- Ta sẽ xem, nếu ra được khỏi đây! Hannibal nhận xét. Ngoài ra, thời gian gấp lắm rồi. Bây giờ ta phải làm nhanh mới khai thác được lợi thế này.

- Thôi thôi, được! Nhưng bọn mình phải đi hướng nào đây? Bọn mình đã đến đây rồi, mà cũng không đi được đến đâu.

- Nhưng lần này ta có nhiều thông tin hơn - Hannibal tự tin tuyên bố. Ta đã biết rằng tiếng cuộc có liên quan với tiếng rên rĩ.

- Làm sao cậu biết được? Peter thắc mắc hỏi.

- Mình đoán ra bởi vì cảnh sát trưởng, ông Valton lần báo chí đã không bao giờ nói gì về tiếng cuộc. Vậy kẻ đang đào bới ở đây cũng đang hành động bí mật. Bằng phương pháp suy luận, mình đã liên hệ việc này với tiếng rên rĩ, bởi vì đó là hoạt động duy nhất xảy ra khi không có ai trong hang động.

- Lý luận gì mà phức tạp quá! Mình không hiểu gì hết!

- Cũng đơn giản mà... Hai sự việc không giải thích được xảy ra tại cùng một nơi, thì chắc chắn phải có một sự ràng buộc với nhau! Hiểu chưa?

Peter mở to mắt ra:

- Cậu nói chuyện giống cuốn sách hình học quá. Được! Mình thông rồi! Bây giờ bọn mình làm gì đây?

- Trước hết cậu hãy vận dụng tài định hướng của cậu để tìm lại cái đường hầm có tiếng cuộc! Peter suy nghĩ. Cậu tập trung đầu óc nhớ lại lộ trình mà hai bạn đã đi khi bị El Diablo bắt. Cuối cùng Peter thông báo:

- Babal ơi, bọn mình phải tìm một hành lang đi về hướng tây bắc!

- Vậy thì đi hướng này - Hannibal nói sau khi xem la bàn và chỉ một điểm bên trái.

- Thì đi!

Hai thám tử đốt đèn cầy trở lại. Cảm giác sắp giải ra vụ bí ẩn khiến cả hai quên đi là phải thận

trọng. Khi hai bạn đến gần một lối vào đường hầm đi vào vách tây bắc, một tiếng động vang lên như để khuyến khích hai thám tử.

- Aaaaaaaa!... Ôôôôôôôôôô!.... Ôôôôôôôôôô!...

- Lại có tiếng rên - Peter nói khẽ.

- Nó không dừng, Peter ơi - Hannibal nhận xét. Cuối cùng ta cũng quen với nó.

- Hình như tiếng rên mạnh hơn... như thể nó tiến lại gần.

- Đó là do nó xuất phát từ đường hầm này! Hannibal nói.

Tiếng rên lại vang lên, rất rõ:

- Aaaaaaaa!... Ôôôôôôôôôôôôôô!.... Ôôôôôôôôôôôôôô!...

Hai thám tử bước vào đường hầm và ra nhanh một hang động nhỏ.

- Mình biết bọn mình đang ở đâu rồi - Peter nói khẽ.

Hai thám tử che ánh đèn pin đi, rồi bước về hướng Peter chỉ. Chẳng bao lâu hai bạn ra đến đúng hành lang mà El Diablo giả danh dẫn vào. Càng lúc tiếng rên càng mạnh lên. Đột nhiên, Hannibal và Peter nghe tiếng cốc đang gõ.

- Nghe không? Hannibal nói. Nhanh lên!...

Bây giờ hai thám tử đang đi trong một đường hầm nhân tạo do con người đào thẳng và dài.

Đột nhiên, ngay cuối đường hầm, có ánh sáng. Hai thám tử lặng lẽ đi chậm lại. Ánh sáng xuất phát từ một cái lỗ đục trong vách hành lang. Cái lỗ này có hình thù giống như cửa tầng hầm.

Những khối đá, có lẽ thường bịt kín nó, được chất đống một bên.

Tiếng cốc xuất phát từ cửa tầng hầm. Hai thám tử tò mò bước tới để nhìn...

Đúng lúc đó, tiếng rên rĩ vang lên nữa, mạnh xé tai.

Tiếng rên tràn ngập đường hầm, giảm dần rồi mới tắt hẳn.

Hannibal ôm cánh tay Peter.

- Nhìn kìa! Hannibal nói.

Phía bên kia hố, một người đàn ông đang cầm cốc cong lưng làm việc cật lực. Peter ngạc nhiên nhìn ông.

Ông đột ngột đứng thẳng người lại, bỏ cốc bên cạnh, rồi lấy xẻng. Có lúc, khuôn mặt ông hiện rõ dưới ánh đèn đang chiếu sáng... người đàn ông có tóc bạc trắng và bộ râu dài trắng.

Đó là ông già Ben Jackson!

15. ÁNH SÁNG TRONG BÓNG TỐI

Qua cái lỗ nhìn ở cửa tầng hầm, Hannibal và Peter ngồi nhìn suốt một hồi ông già Ben đang làm việc trong đường hầm bí mật. Thỉnh thoảng, với khoảng cách thời gian không đều, tiếng rên vang lên điếc tai. Tuy nhiên, dường như tiếng động không quấy phiền gì ông già, ông vẫn tiếp tục cuốc vào đá núi... hay đúng hơn vào đồng đá trước mặt mình.

- Cậu thấy không? Hannibal thì thầm. Dường như có một chỗ đá vụn khác nữa.

- Một đồng to nữa kìa? Peter thì thầm trả lời.

- Xem chỗ đá vỡ rõ nét không? Thám tử trưởng nói tiếp. Mình nghĩ đây là đá vụn mới thôi.

Ông già Ben vẫn cuốc tiếp, không ngờ rằng có hai cặp mắt đang theo dõi mình. Ông già hươu cuốc với sức lực và niềm hăng say khá lạ đối với tuổi ông. Sau một hồi, ông lại bỏ cuốc để lấy xẻng.

- Babal ơi! Peter kêu khẽ. Nhìn mắt ông ấy kìa.

Mắt của con người kỳ lạ kia sáng lên dần dần dưới ánh đèn, giống như hôm qua lúc ông cảnh báo ba thám tử hãy đề phòng Con Quái Vật.

- Con sốt tìm vàng! Hannibal nói khẽ. Hay đúng hơn trong trường hợp này, là con sốt tìm kim cương! Mình có đọc trong sách nói rằng đôi khi những người đào vàng có ánh mắt say cuồng như vậy khi nghĩ mình đã tìm trúng mỏ vàng. Không có trở ngại nào ngăn cản nổi họ!

Bây giờ ông già Ben đang chăm chú thu dọn các mảnh đá. Ông hất từng đồng nhỏ qua cái rây kê nghiêng. Thỉnh thoảng, dưới ánh nhìn quan tâm của hai thám tử, ông già Ben cúi xuống lượm một viên đá lên từ phía dưới cái rây. Mỗi lần như thế ông lại xem xét viên đá thật kỹ phá lên cười man dại, rồi cất viên đá vào một cái bao da nhỏ để gần đèn.

- Kim cương hả? Peter thì thầm.

- Mình nghĩ vậy - Hannibal trả lời.

Ông già Ben bận tâm với công việc không hề chú ý gì đến xung quanh.

- Vậy là đúng ông già đã tìm được mỏ kim cương - Peter nói thêm.

Hannibal nhìn đồng đá vụn chìm đắm trong suy nghĩ.

- Có lẽ là vậy, Peter à, nhưng mà...

- Nhưng mà gì? Quá rõ ràng rồi. Ông tìm được mỏ kim cương và biết mỏ nằm trên đất nhà ông bà Valton. Nếu có ai nghe nói đến phát hiện của ông, ông sẽ buộc phải giao lại ít nhất một nửa số kim cương cho chủ của trang trại Hoang dã. Mình không rành về luật, nhưng thậm chí có khi ông ấy phải trả hết số kim cương lại cho chủ đất nữa kìa. Vì vậy mà ông chỉ làm việc bí mật vào ban đêm, và ông hù dọa để không cho ai đến gần hang động.

Hannibal gật đầu từ từ...

- Có lẽ cậu nói đúng. Như vậy sẽ giải thích được tất cả, trừ...

- Trừ tiếng rên rỉ của hang động! Peter ngắt lời. Và cái gì làm cho tiếng rên chấm dứt khi có người bước vào bên trong núi!

- Mình không nghĩ đến chuyện đó - Hannibal nói. Mà dường như mình biết tại sao tiếng rên chấm dứt rồi. Cậu biết không, chắc chắn ông Valton và ông cảnh sát trưởng đã thám hiểm đường hầm này. Nhưng hai ông không tìm ra chỗ ông già Ben làm việc.

Peter đang há miệng để hỏi thêm thì có tiếng chuông vang lên trong hành lang. Ông già Ben lật đặt thả cái xẻng rồi lao ngay đến cái hộp nhỏ một cách nhanh nhẹn đáng kinh ngạc. Ông ấn cái nút trên hộp, tiếng chuông báo động tắt ngay. Sau đó ông bỏ cái túi da nhỏ vào túi, xách đèn lên rồi... đi thẳng về hướng cửa sổ tầng hầm, nơi Hannibal và Peter đang đứng.

- Nhanh lên Peter ơi - thám tử trưởng thì thầm.

Hai thám tử rút lui ngay, trốn sau những đồng đá vụn trong hành lang. Vừa kịp thời ông già Ben chui ra khỏi hố. Ông đặt đèn dưới đất, cầm lấy một thanh sắt dài mà hai thám tử không để ý tới...

Đúng lúc đó, tiếng rên rỉ lại vang lên:

- Aaaaaaaaaa!... Ôôôôôôôô!

Rồi tiếng rên đột ngột dứt hẳn khi chưa kịp lên đến cường độ cao nhất. Ông già Ben đã cho lăn một khối đá to trước cửa sổ tầng hầm, dùng thanh sắt như một đòn bẩy. Khi khối đá lăn vào đúng vị trí, thì không còn thấy cái hố nữa. Và tiếng rên đã dứt hẳn!

- Úi chà Babal ơi! Đó là ý mà cậu định nói phải không? Cảnh sát trưởng và ông Valton đã không thể đoán ra rằng có cái lỗ trong vách đường hầm này!

Một khối đá duy nhất nhưng to lớn đủ để che đậy cái lỗ lại.

- Mình đã đoán, Hannibal nói thật khế, là khi đóng cái lỗ này thì sẽ kéo theo việc dứt tiếng kêu. Còn tiếng chuông... chắc là tiếng báo động do người đứng canh gác trên đỉnh núi Sừng phát động. Tiếng chuông có nghĩa là có người sắp vào hang động, mình dám cá điều này!

- Có thể Bob đã hoảng hốt... Mong sao Bob đã đi gọi tiếp viện? Peter thở dài.

Bây giờ ông già Ben đang đi đi lại lại trong hang động miệng lăm bằm một cái gì đó. Thậm chí ông không thèm liếc nhìn xung quanh mình. Hai thám tử trốn kín và ngồi yên. Ông già đột ngột tắt đèn. Suốt một khoảng thời gian ngắn Hannibal và Peter không nghe tiếng động nào, sau đó nghe tiếp tiếng ông già đào văng đi lại trở lại, cùng tiếng lăm bằm của ông.

Ngồi yên bên cạnh Hannibal trong bóng tối, Peter điểm lại trong đầu những gì đã biết trong đêm ly kỳ này. Còn nhiều câu hỏi Peter muốn hỏi Hannibal. Nhưng dù sao, Peter vẫn nghĩ mình đã nắm được mọi yếu tố để giải đáp những dấu chấm hỏi liên quan đến vụ bí ẩn của thung lũng.

Ông già Ben tiếp tục bí mật thăm dò lòng đất núi. Trên đỉnh núi này có một người đứng canh. Tiếng rên rỉ rùng rợn là do gió chui vào lỗ hở chật hẹp dẫn vào hành lang bí mật. Khi có kẻ lạ vào hang động, người canh báo tin bằng tiếng chuông báo động. Khi đó ông già Ben bịt kín lại ngay cửa sổ tầng hầm và không còn dấu vết gì về cái gây ra tiếng rên rỉ.

Peter khá hài lòng về kết luận mình đã đạt được... Tuy nhiên còn lâu Peter mới giải thích được toàn bộ vụ bí ẩn. Chẳng hạn, Peter không biết tên El Diablo giả danh bắt Hannibal và mình là ai. Nhân vật bí ẩn này chiếm vị trí nào trong bộ trò chơi ghép hình? Có phải Hannibal muốn ám chỉ hẩn khi nói rằng vẫn còn một phần bài toán cần phải giải?

- Peter ơi! Giọng nói của Hannibal kêu khế vào tai Peter. Nghe này. Có người tới.

Peter giật mình mạnh đến nỗi xém bị mất thăng bằng. Cậu níu chặt vào một khối đá to trước mặt. Một viên đá nhỏ sút ra dưới các ngón tay của Peter và lăn xuống đất. Ông già Ben có nghe thấy không? Peter nín thở...

Một hồi sau, Peter thấy một ánh sáng nhảy nhót tiến dần gần.

Tiếng nói của ông già Ben vang lên gần đó:

- Waldo? Có phải anh không?

- Phải! Giọng nói khác trả lời từ sau ánh sáng. Có hai người đang tiến gần hang động, Ben à. Phải rút nhanh thôi!

Ông già Ben đột đèn trở lại, ánh sáng mạnh chiếu sáng vào một người gầy ốm mà Hannibal và Peter nhận ra ngay là Waldo Turner: hai thám tử co mình lại trong chỗ trốn. Hai ông gần quá!

- Anh có chắc là họ đến đây không? Ben hỏi.

- Chắc! Có quá nhiều người lảng vảng gần núi thời gian gần đây - Waldo lầm bầm.

- Bọn quấy rối quỷ sứ! Ông già Ben cũng càu nhàu. Việc của ta sắp xong rồi. Không nên liều! Chuồn thôi!

Rõ ràng Waldo Turner là kẻ canh gác trên đỉnh núi Sừng. Sau khi bấm chuông báo động, ông xuống bằng một ngả mật nào đó để đến đây. Trong chỗ núp, hai thám tử nhìn thấy hai ông đào mỏ kéo nhanh khối đá ra khỏi hố, chui qua đó rồi để nhanh khối đá trở về vị trí, lần này từ bên trong.

Rồi im lặng trở lại.

- Hai ông đi đâu rồi, hả Babal? Peter hỏi khế.

- Chắc bên kia có lối ra. Bắt buộc phải vậy thôi. Gió không thể gây ra tiếng rên nếu không thổi từ phía bên kia núi. Tất nhiên hành lang này là một trong các hành lang mà mọi người tưởng là đã bị đóng kín. Hai ông tìm kim cương này đã mở ra vậy thôi.

- Và do lỗ hở được khối đá kia che giấu, hèn gì ông Valton và cảnh sát trưởng không thấy gì!

- Chắc là cũng có một hành lang mật đi từ trên đỉnh núi đến đây - Hannibal nói thêm. Nếu

không làm sao Waldo xuống nhanh như vậy. Mà chắc là các ngõ mật nhiều lắm... Thôi đi! Đã đến lúc về báo động ở trang trại!

- Mình theo đây! Peter đồng tình ngay.

Hai cậu bật đèn trở lại, bước nhanh trong đường hầm. Chẳng bao lâu, hai bạn đến cái hang lớn đầu tiên.

Khi hai bạn đang đi nhanh trong đường hầm dẫn ra ngoài bất chợt có hai cái bóng bắn ra từ bóng tối. Một bàn tay to chụp lấy cánh tay Peter.

- Đây rồi! Một giọng nói vang lên.

Peter khiếp sợ: đèn của Peter vừa mới chiếu sáng khuôn mặt ông chợt mất mặt thẹo.

- Chạy đi Babal! Peter la lên.

Nhưng liền lúc đó một cái bóng thứ nhì chĩa đèn vào Hannibal.

- Đứng yên! - Tên mặt thẹo ra lệnh.

16. CÂU CHUYỆN KIM CƯƠNG

- Đứng yên tại chỗ - người đàn ông mặt thẹo nói nữa. Nếu chạy trong bóng tối thì các cậu có thể bị thương đấy.

- Chúng tôi bị thương thì có liên quan gì đến ông đâu - Hannibal nói bằng một giọng đầy thách thức. Tôi khuyên ông nên thả chúng tôi đi. Chúng tôi còn có bạn bè ở đây!

- Y như con hổ con! Thôi ra đây nói chuyện đi!

- Coi chừng, Babal ơi! Peter la lên.

Nhưng một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau cái đèn pin của nhân vật thứ nhì.

- Không sao đâu các cậu ơi! Chú Gregson đây là thám tử!

Giọng của Bob! Bob chĩa đèn về phía mình và mỉm cười rồi mới giải thích:

- Mình đã thấy một người đến bằng xe mang bảng số bang Nevada, người đó bước vào hang, thế là mình vội về trang trại cầu cứu...

Bob kể lại mình đã thấy lo sợ như thế nào khi hiểu ra rằng ông già Ben và Waldo có dính líu đến vụ này.

- Rồi sau khi thấy chiếc xe có bảng số Nevada chạy theo chiều ngược lại, Bob giải thích thêm, mình lại đụng đầu với chú Gregson.

- Sam Gregson! Ông mặt theo tự giới thiệu. Tôi là thám tử làm việc cho một công ty bảo hiểm. Khi bạn Bob của các cậu kể những mối nghi ngờ về ông già Ben, tôi quyết định cùng Bob quay lại hang động thay vì mất thời gian về trang trại.

- Chú Gregson sợ các cậu đang bị nguy hiểm.

- Tôi có cảm giác là cần phải can thiệp cấp bách - Gregson nói thêm - vì người mà tôi đang truy lùng rất nguy hiểm. Bob và tôi đã cố gắng vào hang mà không bị thấy. Việc này mất khá nhiều thời gian... và dường như chúng tôi vẫn bị phát hiện...

- Đúng vậy, thưa chú Gregson - Hannibal bình tĩnh và nói chuyện lại được.

Rồi Hannibal kể lại cho Bob và ông Gregson về những gì Peter và mình đã thấy trong hang động. Ông Gregson gật đầu

- Tôi có cảm giác là có người canh mà - ông thở dài. Nhưng tôi không nghĩ hai tên kia đi xa đâu. Tôi chắc chắn cái túi da mà các cậu thấy chứa kim cương mà tôi đang tìm.

- Kim cương nào? Peter hỏi.

- Số kim cương mà tôi có nhiệm vụ phải tìm lại - Gregson giải thích. Tôi hiện đang truy lùng một tên trộm nữ trang xảo quyệt. Hắn đã cuỗm được một số kim cương rất lớn... Tên hắn là Lalo Schmidt, khét tiếng ở châu Âu. Tôi đã lần ra được dấu vết hắn đến đây, tại Santa Carla cách đây khoảng một tuần. Rồi tôi nghe nói đến thung lũng Than Khóc và hang động El Diablo. Khi ấy, tôi nghĩ là có thể đó là một chỗ ẩn náu rất lợi thế cho tên Schmidt. Rất tiếc tôi vẫn chưa tìm thấy hắn.

- Cháu không hiểu - Peter nói. Nếu dấu vết của hắn dẫn chú đến đây, thì tại sao chú chưa tìm ra được hắn?

- Bởi vì tôi hoàn toàn không biết nhận dạng hắn hiện ra sao - Gregson thở dài trả lời. Schmidt đã vội vã rời châu Âu cách đây khoảng năm năm. Cảnh sát quốc tế Interpol biết được rằng hắn trốn sang Mỹ với tên tuổi mới. Chỉ biết được có bấy nhiêu. Schmidt có tài hóa trang. Hắn có thể hóa thành bất kỳ nhận vật nào và đóng vai đó một cách hoàn hảo. Phải khôn lắm mới nhận ra hắn.

Hannibal suy nghĩ.

- Số kim cương bị mất cắp được bảo hiểm bởi công ty của chú à? Hannibal hỏi.

- Đúng, từ khoảng một chục năm nay. Sau khi kim cương biến mất thì Schmidt không hề lộ dạng nữa. Cảnh sát nghĩ rằng hắn đã từ bỏ cái nghề nguy hiểm này. Một số khác cho rằng hắn đã chết. Điều duy nhất mà chúng tôi biết chính hắn là thủ phạm vụ trộm kim cương. Cách thực hiện vụ cướp quá rõ, đúng là mang chữ ký của hắn.

Hannibal không bỏ lỡ cơ hội để khoe kiến thức của mình.

- Cách tiến hành rất quan trọng - Hannibal tuyên bố. Chính qua đó mà đa số các tội phạm bị

bắt, phần lớn là các tên trộm chuyên nghiệp. Tên trộm luôn tiến hành theo cùng một cách thức, chỉ trừ một chi tiết nhỏ.

- Rất đúng Hannibal à! Gregson nói. Về phần Lalo Schmidt, chúng tôi hiểu rằng hắn chuẩn bị trước rất kỹ, kể cả tên tuổi mới sẽ có sau này. Cho nên hôm nay tên trộm Schmidt đội lốt một nhân vật mới hoàn toàn không có gì khả nghi.

- Do chú vẫn chưa tìm ra hắn - Bob nhanh miệng nói - rất có thể đó là một người mà tụi cháu biết.

- Đúng, Bob à! Thám tử Gregson thở dài. Tôi lần ra được dấu vết của hắn khi hay tin rằng ba viên kim cương ăn cắp đã được bán. Tôi đến Reno, bang Nevada trước, rồi sau đó đến đây.

- Bang Nevada - Bob và Peter đồng thanh la lên.

- Trời! Peter kêu. Vậy mà tụi cháu tưởng chú lái chiếc xe mang bảng số Nevada đã hất tụi cháu xuống hố trên đèo!

- Không phải! Gregson nói. Tôi đang đi về thung lũng thì thấy xe đạp bỏ bên đường. Tôi dừng lại xem có chuyện gì. Tôi định xuống giúp các cậu, thì nghe xe tải chạy đến. Tôi hiểu là sẽ có người cứu giúp các cậu. Tôi không muốn người ta biết về sự hiện diện của mình trong vùng này. Tôi giả thiết rằng Schmidt biết rằng tôi đã theo hắn đến bang Nevada. Thế là tôi quyết định cải trang để không bị hắn nhận ra trước khi rời khỏi Santa Clara. Tôi dán cái thẹo giả và đeo vải đen lên một con mắt. Nhờ vậy vẻ bề ngoài của tôi thay đổi rất nhiều, nhưng chưa chắc là sẽ lừa được Lalo Schmidt...

- Vì vậy mà chú trốn tránh mọi người - Bob nói.

- Đúng. Tôi càng ít lộ diện càng tốt!

Trong khi đó Hannibal vẫn vừa véo môi dưới vừa nhìn đắm đắm vào bóng tối trong hang động. Một ánh sáng đột nhiên lóe lên trong mắt thám tử trưởng.

- Số kim cương mà tên Lalo Schmidt đã ăn cắp... - Hannibal nói - có gì đặc biệt không?

Ông thám tử ngạc nhiên nhìn Hannibal.

- Có, Hannibal à! Ông nói. Mấy viên đá này không bị lấy cắp chỗ tiệm vàng hay thợ kim cương. Số kim cương này biến mất từ một viện bảo tàng San Francisco nhân một cuộc triển lãm đặc biệt. Số kim cương này là...

- Là kim cương thô! Hannibal nói hết câu. Nói cách khác, chúng không được đẽo mà ở trong tình trạng y như khi lấy ra từ mỏ. Cháu nói đúng không? Và lại là kim cương công nghiệp.

- Tôi rất ngạc nhiên vì thấy cậu biết rất nhiều về đá - Gregson thú nhận. Đúng là kim cương thô. Nhưng cậu sai ở một điểm nhỏ: chỉ vài viên đá là kim cương công nghiệp thôi. Thật vậy, trong cuộc triển lãm có kim cương xuất xứ từ khắp nơi trên thế giới. Do chúng có vẻ ngoài tầm thường và lại được triển lãm ở viện bảo tàng nên không được canh giữ kỹ lắm. Schmidt không

gặp khó khăn gì khi lấy cắp. Mặc dù bề ngoài như vậy, chứ phần lớn các đá này đều rất quý giá. Hannibal sao cậu biết rành vậy?

- Bởi vì cháu đã lượm được một viên kim cương thô tại đây trong lòng núi - thám tử trưởng giải thích. Cháu nghĩ ông già Ben và Waldo đã tìm ra mấy viên kim cương còn lại.
 - Vậy thì đúng là kim cương được giấu trong hang động! Gregson thốt lên.
 - Cháu đoán tên Lalo Schmidt của chú đã giấu ở đó ít lâu sau khi ăn cắp. Có lẽ hắn định giấu cho đến khi cuộc truy lùng chấm dứt. Do ngẫu nhiên, Ben và Waldo đang bí mật thăm dò bên trong lòng núi từ mấy năm nay lại rơi trúng vào đó và tưởng là gặp được mỏ kim cương.
 - Vùng này làm gì có mỏ kim cương! Gregson bắt bẻ.
 - Dĩ nhiên! Nhưng ông già Ben và Waldo hơi điên điên. Mà từ đó đến giờ hai ông luôn nuôi hy vọng sẽ tìm được vàng, bạc hoặc kim cương. Thêm vào đó kim cương của Schmidt giấu lại có vẻ bề ngoài y như kim cương mới khai thác.
 - Tuy vậy - Gregson nói - đáng lẽ Ben và Waldo phải nghi ngờ khi thấy kim cương nằm cùng một chỗ chứ?
 - Ồ, cháu không nghĩ sự việc diễn ra như thế. Hang động nằm ở khe vực San Andreng, vụ động đất đã gây sụt lở bên trong núi. Không có vụ động đất lớn từ lâu, nhưng vùng này luôn có động đất nhẹ.
 - Ý cậu nói là gần đây có động đất à? Peter hỏi.
 - Đúng! Theo mình, cách đây khoảng một tháng, một vụ động đất nhẹ đã phá hủy chỗ giấu kim cương. Hai ông Ben và Waldo, khi cuốc đất hàng ngày, đã tìm thấy kim cương rải rác trong một đồng đá sụt lở. Thế là hai ông tưởng đó là mỏ kim cương.
 - Úi chà! Peter thốt lên.
 - Có thể cậu nói đúng - Gregson gật đầu. Các cậu ơi, tuy nhiên, một thám tử phải xem xét mọi khả năng có thể... và đây là một khả năng khác!... Có thể ông già Ben và Waldo tự lấy cắp kim cương? Hiện hai ông chỉ đang lấy kim cương lại sau khi chỗ giấu bị sụt lở.
- Hannibal đỏ mặt.
- Dạ tất nhiên, đáng lẽ cháu phải nghĩ ra.
 - Nhưng thưa chú Gregson - Bob phản đối - ông già Ben và Waldo đã sống trong vùng này từ lâu. Ai cũng biết mặt hai ông.
- Gregson khoan dung mỉm cười.
- Bob à, cậu hãy nhớ lại những gì tôi đã nói: Lalo Schmidt là bậc thầy về hóa trang! Rất có thể hắn đã thay thế một trong hai nhân vật này... Mà tôi nghĩ chỉ có một cách để biết chắc thôi: ta hãy đến chỗ Ben và Waldo cuốc và tìm thử xem ta có biết được hai ông đi hướng nào không. Nhưng trước đó phải có một trong các cậu quay về trang trại gọi điện thoại báo cảnh sát

trưởng. Chắc chắn ta sẽ cần đến cảnh sát.

- Đồng ý - Hannibal nói. Peter! Mình giao cho cậu về trang trại.

- Ồ! Peter thất vọng kêu. Cậu đuổi mình đi lúc câu chuyện đến hồi hấp dẫn nhất.

- Hannibal chọn cậu là rất đúng - Gregson nói với Peter. Sự cái chân của Bob sẽ làm Bob bị chậm trễ, còn tôi thì cần đến sếp của các cậu. Ngoài ra, rõ ràng cậu là người hoàn thành nhiệm vụ này nhanh và tốt nhất. Mỗi người phải hoàn thành công việc phù hợp nhất với mình!

Hơi tiếc nhưng trong bụng thì thầm mừng về lời khen, Peter tuân lệnh. Cậu ra khỏi hang động và chạy thật nhanh về trang trại hoang dã.

Sau khi Peter đi, Hannibal, Bob và ông Gregson đi nhanh đến chỗ cửa sổ tầng hầm. Tại đó, cả ba di chuyển khối đá đi rồi chui vào phần hành lang mật. Trong đó trống rỗng, nhưng lại đi tiếp, lên cao dần. Gregson đi trước tay cầm súng, Hannibal và Bob vừa đi vừa vẽ dấu chấm hỏi để đánh dấu đường.

- Ta đang đi về hướng bắc - Bob nhận xét sau một hồi. Theo sách, thì nhà chòi của hai ông nằm về hướng đó.

Gregson đột ngột dừng lại. Đường đi bị một đồng đá sứt lở chặn ngang. Bob để ý thấy có dấu chân hướng về chướng ngại vật. Thật vậy, chỉ cần lấy ra vài viên đá là thấy một ngả vào chật hẹp. Gregson mạnh dạn chui vào đó, ông biến mất, rồi thông báo rằng có thể đi được. Bob và Hannibal chui vào theo ông... Cả ba đang đứng ngoài trời trên mạn sườn phía bắc của núi Sừng, dưới bầu trời đêm sáng sao, trước mặt là một khóm cây và bụi cây dày.

- Một cái lỗ nhỏ như thế này trên núi thì khó thấy lắm - Gregson nhận xét. Bây giờ ta đi! Các cậu hãy theo tôi, nhưng ở phía sau lưng tôi nhé!

Thảm tử Gregson thận trọng bước trên chỏm núi giữa thung lũng và biển. Chỉ vài phút sau thôi, cả ba thấy một nhà chòi có cửa sổ sáng đèn. Ba người bước đến gần nhìn vào bên trong... ông già Ben và Waldo đang ngồi trước bàn, đối mặt nhau, giữa hai ông là một đồng đá nhỏ!

17. EL DIABLO TÁI XUẤT GIANG HỒ

Sam Gregson không lưỡng lự. Ông cầm súng đột nhập vào căn phòng.

- Coi chừng, Waldo ơi! Ben la lên với giọng khàn khàn.

- Waldo, ngồi yên! Gregson chĩa súng ra lệnh.

- Chẳng lẽ ta ngồi yên để người ta ăn trộm của mình sao? Ben kêu lên.

- Ben ơi, chính ông ta là người cầm súng - Waldo cay đắng nhận xét.

Hai ông già tròng mắt lườm Gregson. Đột nhiên hai ông thấy Bob và Hannibal đến từ phía sau.

- Máy thằng bé! Ben thốt lên. Tôi đã nói với anh là chúng sẽ gây rắc rối cho ta mà!

- Anh nói đúng.

Ông già Ben đang huơ tay múa chân.

- Đồ ăn trộm! Chúng tôi sẽ không để cho các người mang kho báu của chúng tôi đi, nghe chưa?

Những kẻ ăn cướp của những người tìm vàng lương thiện sẽ bị treo cổ! Mỏ là của chúng tôi!

Đến lượt Waldo vừa nói vừa bảo vệ đồng kim cương thô trên bàn.

- Chính vì vậy mà các ông bí mật đào trong đường hầm hả? Gregson nói. Và để che giấu hoạt động này, các ông đóng cửa vào đường hầm mỗi khi có người vào hang hả?

Ông già Ben nhìn ngơ ngác:

- Mỏ rất giàu có, thưa ông! Chúng tôi muốn được yên thân.

Bob phần nộ xen vào:

- Các ông muốn được yên thân vì vùng đất này thuộc sở hữu của ông bà Valton! Kim cương phải thuộc về ông bà Valton!

- Nhưng chúng tôi thăm dò mỏ được hai mươi năm nay rồi! Waldo kêu. Chính chúng tôi đã khai thác được kim cương từ trong mỏ. Đây là kim cương của chúng tôi, nghe rõ chưa?

Hannibal không xen vào cuộc tranh cãi và chỉ lo dò xét lục lạo trong nhà chòi... Hannibal thấy trong nhà chòi có đài, tủ đầy sách và một chồng báo. Hannibal bước lại gần lấy thử một tờ báo xem.

Ông già Ben hoảng sợ nhìn Hannibal.

- Nghe đây! Ông đột ngột đề nghị. Ở đây có đủ kim cương cho tất cả mọi người. Cứ xem này...

Chúng tôi không tham lam như mọi người tưởng đâu. Hay ta chia với nhau nhé? Chúng tôi xin cho các người một phần tư số kim cương có trên bàn đây, cộng với sự cho phép được khai thác mỏ cùng chúng tôi. Mọi người nghĩ thế nào? Đây là một mỏ kim cương đặc biệt giàu có!

Hannibal đột ngột phát biểu:

- Thưa ông Jackson, người ta sẽ không còn tìm được kim cương trong mỏ, nếu có tìm được cũng sẽ tìm được rất ít. Ông biết rõ điều này mà!

Mọi ánh mắt quay sang thám tử trưởng.

- Chính ngôi nhà này đã làm cho ông bị lộ tẩy! Hannibal nói tiếp. Nhà không khớp với vai nhân vật của các ông... Các ông không phải là những người đi thăm dò vàng bạc kỳ quặc và chỉ sống với quá khứ như người ta tưởng!

- Trời đất, Hannibal, cậu muốn nói gì vậy? Bob hỏi.

- Hai ông này giả bộ! Gregson giải thích. Tôi cũng nghi vậy! Nhưng làm sao cậu đi được đến kết luận này hả Hannibal?

Hannibal chỉ cái đài:

- Cái máy hiện đại này hơi chọi với khung cảnh sống của hai người tính tình khác người, chỉ sống với kỷ niệm quá khứ. Sách trên tủ kia cho thấy một đầu óc nhanh nhẹn và quan tâm đến thế giới hiện đại, điều này không khớp với hai nhân vật. Cháu nghĩ Ben và Waldo đã đóng kịch để cho bà con vùng này thương hại. Người ta tha thứ cho tính tình kỳ quặc của hai ông mà không bao giờ hỏi han gì. Thậm chí người ta còn vui vẻ giúp đỡ... Và cháu tin chắc rằng hai người đóng kịch này biết rõ mình đã không hề tìm được mỏ kim cương nào.

- Điều gì làm cho cậu nghĩ vậy hả Hannibal? Gregson hỏi.

Hannibal chỉ tủ sách.

- Đây có bốn quyển sách nói về kim cương. Đều còn mới. Ngoài ra tờ báo này có tường thuật về một vụ trộm kim cương ở San Francisco. Số báo cũ một năm rồi. Bài báo được khoanh tròn bằng bút đỏ.

- À há! Gregson thốt lên rồi quay sang hai ông già tìm vàng. Các ông trả lời như thế nào?

Ông già Ben và Waldo buồn rầu nhìn nhau. Cuối cùng Ben nhún vai rồi nói với giọng không còn khàn khàn nữa:

- Thăng bé này đoán trúng - ông nói. Chúng tôi biết rằng ở đây không có mỏ kim cương. Chưa có ai tìm được kim cương bao giờ!

- Nhưng lúc đầu - Waldo nói - khi lượm được hai viên đá đầu tiên, chúng tôi tưởng thật là có mỏ. Do thấy lạ, chúng tôi đã mua sách để tham khảo. Kim cương của chúng tôi thuộc nhóm kim cương Nam Phi. Khi đó tôi đến thư viện Santa Clara và tìm thấy trong một tờ báo địa phương bài tường thuật về vụ trộm ở viện bảo tàng San Francisco. Có mô tả số kim cương bị mất cắp. Tôi đã hiểu ra!

Ông già Ben kể tiếp:

- Vậy là chúng tôi đang giữ đồng kim cương ăn cắp. Chúng tôi đào bới tiếp và tìm thêm được những viên kim cương khác nữa.

- Điều phiền phức - đến lượt Waldo kể - là khi đào ở khu này, chúng tôi đã phải mở nắp hầm ra, đó là chỗ tiện nhất để đến hành lang mỏ. Tiếng rên rĩ lại vang đi khắp thung lũng. Lúc đầu thì chúng tôi lấy làm mừng về điều này: bà con trong vùng sẽ sợ và không dám lại gần. Sau đó, cảnh sát trưởng và ông Valton bắt đầu lục soát các đường hầm. Khi đó tôi mới nghĩ ra chuyện đứng canh gác trên đỉnh núi và báo tin cho Ben khi có ai đến gần. Khi ấy Ben sẽ đẩy nắp cửa đường hầm lại.

- Chúng tôi đã lừa được mọi người - Ben cười nói. Thậm chí có lần tôi đã làm cho các cậu sợ

được! Nhưng tối nay, tôi không hiểu làm cách nào mà các cậu trở lại được mà không bị Waldo thấy.

Hannibal giải thích về mưu mẹo mấy thằng hình nộm. Hai ông tìm vàng chăm chú lắng nghe và tỏ ra khâm phục. Cuối cùng Ben phá lên cười:

- Các cậu giỏi quá! Khôn quá!

- Về phần các ông thì không có gì đáng cười cả - Gregson nghiêm khắc ngắt lời. Cất giữ vật ăn trộm là một tội trạng nghiêm trọng.

Ông già Ben nhăn mặt như để xin lỗi:

- Chúng tôi không định giữ lại kim cương - ông nói. Chúng tôi vui thú với việc giả vờ như đã tìm ra và đang khai thác mỏ kim cương. Chúng tôi cảm tưởng như mình đã trở lại là những người đi đào vàng, đào mỏ như thời xưa. Tôi biết như vậy là xấu nhưng chúng tôi nghĩ là chỉ làm thiệt tên trộm thôi. Chúng tôi định chờ thu gom được hết số kim cương rồi mới quyết định sẽ làm gì.

- Còn các vụ tai nạn? Bob phẫn nộ la lên. Còn khối đá xem đê bẹp chúng tôi?

- Phần lớn các vụ tai nạn là do tự nhiên - Waldo khẳng định. Tiếng hang động rên rỉ làm cho bà con căng thẳng thần kinh, và có những động tác bất cẩn. Còn về khối đá... thì do lỗi của tôi, tôi đã vô ý. Tôi đang theo dõi các cậu thì chân tôi chạm phải khối đá... và nó lăn đi. Tôi không hề cố ý làm cho ai bị thương.

Sam Gregson hốt hết kim cương, cho vào túi da dưới ánh nhìn buồn rầu của hai ông già.

- Tôi chưa biết phải quyết định như thế nào về các ông - Sam Gregson nói. Các ông đã tìm lại được kim cương và có thể sẽ trả lại, ai biết được? Bây giờ thì tôi phải bắt cho được tên trộm đã.

- Thừa chú Gregson, cháu đã suy nghĩ nhiều về tên Schmidt đó - Hannibal đột ngột thông báo. Cháu nghĩ hẳn biết rằng Ben và Waldo đang đào mỏ. Chắc là hẳn cũng biết rằng hai ông đã tìm ra được kim cương. Cháu tin chắc là hẳn sẽ đến tìm lấy kim cương. Chú có thể giăng bẫy cho hẳn.

Một giọng nói bỗng vang lên phía sau lưng cả nhóm:

- Xin có lời khen về tài thám tử của cậu bé! Cậu bé đã đoán rất đúng! Tôi đến lấy kim cương đây.

Mọi người giật mình quay ra cửa, El Diablo giả danh đang đứng ngay cửa! Lốp mặt nạ vô tri vô giác tạo cho hẳn một khuôn mặt non trẻ y như lúc hẳn bắt Hannibal và Peter trong hang. Tay trái huơ khẩu súng đe dọa.

- Các bạn đứng yên đi - Gregson nói. Có lẽ trước mặt ta là Schmidt... hẳn rất nguy hiểm.

Ông thám tử vừa nói vừa hồi tiếc liếc nhìn khẩu súng của ông đang đặt trên bàn.

- Lời khuyên khôn ngoan! El Diablo giả danh nói. Tôi đúng là Schmidt. Gregson để yên cây súng

trên bàn!

Hắn dùng nòng súng ra hiệu cho tất cả xếp hàng vào tường. Mọi người buộc phải tuân lệnh.

- Cậu kia, khi đó hắn nói với Bob, lấy sợi dây trong góc đằng kia, trói Gregson lại! Nhanh!

- Bob, đừng tranh cãi gì! Cứ làm theo lời hắn! Ông mặt theo nói.

Bob miễn cưỡng lấy sợi dây cột tay chân ông thám tử lại. Schmidt kiểm tra việc làm của Bob, rồi hài lòng đứng dậy.

- Bây giờ, cậu và bạn cậu hãy trói hai ông già lại - tên cướp ra lệnh tiếp.

Hannibal và Bob đành phải làm theo. Sau đó Bob trói Hannibal lại và cuối cùng chính Schmidt cột tay chân Bob lại. Khi đã vô hiệu hóa được các nạn nhân của mình, Schmidt chụp lấy túi kim cương trên bàn.

- Cảm ơn nhé - hắn mỉm cười nói - cảm ơn đã thu gom kim cương thay tôi. Nhờ các người tôi khỏi phải nhọc công cuộc tìm trong đồng đá vụn. Tôi đã theo dõi Ben và Waldo từ lâu rồi. Tất nhiên là làm sao tôi có thể để cho hai ông bỏ túi cái thuộc về tôi được? Các cậu bé quấy rối tôi khá nhiều. Khi thấy đồ lặn của ba cậu bé, tôi đã đoán chúng sẽ làm bể mảnh của tôi. Việc Gregson truy lùng tôi cũng là một trở ngại. Cũng may cho tôi là mọi việc kết thúc rất tốt! Nói xong tên trộm kim cương cúi chào các nạn nhân, rồi bỏ đi... Hannibal than phiền.

- Đáng lẽ cháu phải nghi rằng hắn đang theo dõi. Khi hắn bắt ta trong đường hầm, thì rõ ràng hắn biết chuyện hai ông Ben và Waldo đang đào bới... Từ chỗ ta đứng với hắn, nghe rất rõ tiếng cuốc của ông Ben Jackson mà!

- Hannibal ơi, cậu không phải trách mình làm gì - Sam Gregson nói. Cậu đã giải được một vụ bí ẩn đặc biệt rồi đấy.

- Đáng lẽ tôi phải hiểu ra rằng Lalo Schmidt đang lợi dụng Ben Jackson và Waldo Schmidt mà hai ông này không hay.

- Hannibal đã đoán đúng, Bob thở dài. Tên trộm đã quay về!

Hannibal vẫn tiếp tục càu nhàu:

- Giải được vụ bí ẩn để làm gì khi mà bộ mặt thật của tên gian vẫn chưa biết. Hắn đã chuồn mất và ta sẽ không bao giờ biết được hắn là ai. Chú Gregson lại phải tiến hành điều tra từ đầu...

Hannibal ngưng nói giữa câu, há miệng to như một con cá mới nhảy ra khỏi nước. Hannibal ngồi tựa lưng vào tường, nhìn thẳng trước mặt như đang lên đồng.

- Ê Babal! Bob la lên.

- Hannibal! Đến lượt Gregson gọi. Cậu bị làm sao vậy?

Thám tử trưởng chớp chớp mắt như vừa mới tỉnh giấc.

- Ta phải tự giải thoát ra thật nhanh! Hannibal la lên rồi giãy giụa kịch liệt và kéo dây trói. Ta phải đuổi theo hắn!

Sam Gregson buồn bã lắc đầu.

- Chắc là giờ này hắn đã xa rồi! Ông thở dài. Hắn không dám ở lại đây lâu đâu.

- Chưa chắc, Hannibal trả lời.

- Sao chưa chắc? Bob ngạc nhiên hỏi.

Tiếng ngựa phi vang lên, không cho Hannibal trả lời. Một hồi sau, cửa nhà chòi mở ra. Một người cao to mà Ba Thám Tử trẻ chưa bao giờ gặp bước vào, người mới đến dữ dằn nhìn năm người bị trói như gà.

- Có chuyện gì ở đây vậy? Ông gầm lên.

Bob và Hannibal nhìn người đàn ông to cao lực lưỡng, rồi thở phào nhẹ nhõm.

Phía sau lưng ông, Bob và Hannibal vừa mới nhìn thấy hình bóng quen thuộc của Peter và bà Valton.

18. VẠCH MẶT EL DIABLO

Người đàn ông cao to hoá ra là cảnh sát trưởng Santa Clara. Lúc đầu ông không hề giấu rằng ông rất giận Ba Thám Tử Trẻ đã tự làm sáng tỏ vụ bí ẩn một mình.

- Việc truy lùng một tên trộm nữ trang không phải là việc của ba thằng nhóc! Ông gầm lên.

Bà Valton cũng đồng ý kiến với ông.

- Vào hang động rất là nguy hiểm - bà nói với Bob và Hannibal. Đó là sào huyệt của bọn cướp và lũ điên. Nếu Peter không nhìn thấy các dấu chấm hỏi đánh dấu đường đi của hai cậu, thì chúng tôi đã không bao giờ đến được nhà chòi của ông già Ben. Khi đó không biết bao giờ mới tìm ra các cậu!

Bob có vẻ hơi lúng túng, nhưng Hannibal quay nhanh sang cảnh sát trưởng.

- Thưa chú, tụi cháu rất xin lỗi - Hannibal lễ phép nói. Nhưng tụi cháu không ngờ là sẽ nguy hiểm. Chỉ do ngẫu nhiên mà tụi cháu đã gặp tên trộm mà ông Gregson đang truy lùng. Tụi cháu không ngờ là sẽ bị bắt...

Sam Gregson can thiệp vào:

- Hannibal nói đúng, anh cảnh sát trưởng à! Làm sao ba cậu có thể ngờ nổi là sẽ đụng đầu với một tên tội phạm nguy hiểm đến mức nào khi thám hiểm hang động. Ba cậu bé chỉ nghĩ đến chuyện làm rõ vụ bí ẩn tiếng rên rĩ và tìm hiểu về thái độ kỳ quặc của hai tên tìm vàng dở hơi.

Ba cậu không hề có ý định truy lùng tên trộm kim cương. Chính tôi đã nảy ra ý đi tìm Ben và Waldo trong nhà chòi.

- Tôi sẽ nói thêm về chuyện này với anh sau! Cảnh sát trưởng găm lên và lườm mắt nhìn ông thám tử. Ai lại lôi hai thằng bé vào một chuyện như thế này! Phần còn lại có lẽ anh nói đúng. Rốt cuộc thì mấy cậu bé đã hành động có lý trí!

- Có lý trí hơn những người lớn hơn chúng - Gregson nói. Và ba đứa đã giải quyết vấn đề rất tốt, mặc dù tên trộm đã chạy thoát.

Bà Valton mỉm cười.

- Tôi công nhận điều này - cảnh sát trưởng nói. Nhưng thật đáng tiếc là tên trộm đã lẩn trốn. Tất nhiên là trước sau gì cũng tóm được hắn nhưng trong khi chờ thì...

- Chú ơi! Hannibal ngắt lời.

Mọi người ngạc nhiên nhìn Hannibal. Khi đã thu hút được sự chú ý, thám tử trưởng trình bày:

- Cháu không nghĩ là tên trộm đã chạy trốn, Hannibal tuyên bố tự tin. Ít nhất là chưa chạy trốn. Và cháu không nghĩ hắn toan bỏ trốn trong thời gian sắp đến.

- Ý cậu muốn nói sao? Cảnh sát trưởng hỏi.

- Thì thưa chú... chú có thể cho cháu biết những người còn lại đang ở đâu không ạ? Hannibal thản nhiên hỏi.

- Những người còn lại nào? Cậu muốn nói những người khách khác của trang trại hả? Họ đang tìm các cậu đấy, các cậu à! Valton đang cùng đám cao bồi tìm kiếm ngoài bãi biển. Luke Hardin và giáo sư Welch, cùng vài người, đang lục soát phía bên kia núi Sừng.

- Thế các chú hẹn gặp nhau tại đâu ạ? Hannibal hỏi thêm.

- Tại trang trại! Cảnh sát trưởng ngạc nhiên trả lời.

- Vậy cháu đề nghị ta về trang trại ngay!

Cảnh sát trưởng chau mày:

- Này, nếu có ý gì trong đầu, thì cậu hãy nói ra ngay!

Hannibal ra hiệu từ chối:

- Ta không có thời gian, thưa chú! Giải thích thì dài quá. Ngoài ra ta còn phải tóm tên trộm trước khi hắn kịp tìm ra chỗ giấu kim cương.

- Anh hãy nghe lời thằng bé này, anh cảnh sát trưởng - Sam Gregson khuyên. Nó luôn nói rất đúng.

- Ờ ờ thôi được! Cảnh sát trưởng nói. Đi! Chúng tôi sẽ cho các cậu lên ngựa cùng chúng tôi... Hannibal được vinh dự leo lên ngựa cùng cảnh sát trưởng, Bob và Peter leo lên ngựa của hai cảnh sát khác đang chờ bên ngoài. Ba Thám Tử Trẻ không quen cưỡi ngựa nên chỉ biết bám chặt vào người phía trước mình, không thấy rõ mình đang đi về đâu.

Cuối cùng cả nhóm về đến nơi. Trang trại Hoang dã có vẻ vắng lặng. Chỉ có một ánh đèn yếu ớt chiếu ở nhà bếp.

- Sao - cảnh sát trưởng nói với Hannibal ngồi cùng ngựa sau lưng mình - cậu nghĩ là sẽ tìm thấy ai ở đây?

Hannibal cắn môi trong bóng tối.

- Cháu chắc chắn hắn sẽ đến mà. Ta đã về trước hắn, vậy thôi! Có lẽ hắn sẽ nói là hắn đã đi tìm ta. Cháu đề nghị ta xuống ngựa, rồi trốn ở đâu đó để chờ hắn.

- Đồng ý, nhưng tôi muốn biết cậu đang nghĩ gì... - Cảnh sát trưởng trả lời.

Ông xuống ngựa, rồi giúp Hannibal xuống. Đúng lúc đó Sam Gregson về đến bằng xe.

- Bây giờ - cảnh sát trưởng ra lệnh - cậu hãy cho tôi biết kết luận của cậu.

- Thừa chú - Hannibal giải thích - cháu đã nhớ lại một số lời mà tên trộm đã nói khi ở nhà chòi.

Những lời nói ấy đã giúp cháu hiểu rõ hơn một số điều...

Hannibal ngưng nói... Một người đàn ông vừa mới xuất hiện ở góc nhà, đi cà nhắc:

- À! Tôi thấy anh cảnh sát trưởng đã tìm ra ba đứa rồi!

Giáo sư Welch nói.

- Giỏi quá! Các cậu đã trải qua một đêm đầy sóng gió, đúng không?

Đôi mắt ông như mỉm cười phía sau cặp kính dày. Ông xoa chân trái.

- Tôi bị khúc cây to rơi trúng chân khi đang ở trên chỗ đó - ông nói. Tôi về băng cái chân. Cũng may là tôi đã tìm thấy băng trong tủ thuốc trang trại.

- Ông đến thật đúng lúc, ông giáo sư à - cảnh sát trưởng nói. Hannibal sắp kể cho ta nghe một câu chuyện hay.

- Bây giờ thì không cần thiết nữa - Hannibal tuyên bố. Thừa chú, ở địa vị chú, cháu sẽ lục soát ông giáo sư Welch. Kim cương giấu trên người giáo sư. Cháu không nghĩ ông giáo sư kịp tìm ra chỗ giấu bên ngoài. Mà ông giáo sư cũng không ngờ rằng ta nghi ông ấy chính là Lalo Schmidt!

- Schmidt! Sam Gregson tròn mắt nhìn giáo sư và la lên.

- Theo cháu, ông giáo sư đã tạm giấu kim cương phía dưới cái băng - Hannibal nói thêm.

Giáo sư Welch thốt lên một tiếng tức giận và không thềm chờ phản ứng của cảnh sát trưởng.

Ông xoay gót, bỏ chạy thật nhanh. Khi đã qua được cơn kinh ngạc, cảnh sát trưởng cùng người của ông vội lao theo.

Bob, Peter và bà Valton chưng hửng quay lại nhìn Hannibal.

Thám tử trưởng mỉm cười với thái độ khiêm tốn...

19. MỘT CÂU CHUYỆN CHO ALFRED HITCHCOCK

- Hannibal à, vậy là kim cương đã được tìm thấy trong cái băng của ông giáo sư Welch hả?

Alfred Hitchcock nói.

- Dạ đúng. Ông giáo sư bị bắt đúng lúc đang leo lên xe... mang bảng số Nevada. Ông ấy có đến hai chiếc xe. Xe mang bảng số Nevada giấu trong một cái hang bí mật ở thung lũng Than Khóc. Người ta đã tìm được mặt nạ cao su và bộ trang phục El Diablo trong cốp xe của ông. Lalo Schmidt không vứt bỏ vì quá tin tưởng rằng không ai biết được tên thật của hắn.

- Bọn tội phạm bị bắt thường là do quá tự tin - Nhà đạo diễn lừng danh nhận xét. Các cậu giỏi quá!

Giáo sư Welch tức Lalo Schmidt, đã bị bắt được một tuần rồi. Ba thám tử trẻ vừa mới về nhà sau một tuần nghỉ ngơi xứng đáng tại trang trại Hoang dã. Cả ba được bơi lội, đi ngựa và tham gia các công việc ở trang trại. Bây giờ họ đang ngồi trong văn phòng của Alfred Hitchcock tường thuật lại chi tiết cuộc phiêu lưu kỳ vừa rồi. Chi tiết nhỏ nhất liên quan đến vụ bí ẩn hang động rên rĩ cũng đã được ghi lại vào tập của Bob.

- Các cậu đã giải thích rất rõ cho tôi về bí mật hang động và tiếng rên kỳ lạ của nó - nhà đạo diễn nói. Và tôi hiểu các hoạt động bất hợp pháp của ông già Ben và Waldo. Cuối cùng chuyện gì đã xảy ra với hai tên này?

Bob mỉm cười:

- Cảnh sát trưởng đã tỏ ra dễ dãi. Ông không muốn xem hai ông này như tội phạm. Ông thích nghĩ rằng hai ông kia sẽ đủ lý trí để trả lại kim cương. Ông bà Valton cũng không kiện: ông bà đã tha thứ cho hai ông già chuyện làm cho nhân công của mình sợ?

Ông Hitchcock gật đầu:

- Tôi hiểu... Có lẽ hai ông chỉ muốn được sống thật giấc mơ của mình... Thích tưởng tượng rằng mình đã phát hiện được một cái mỏ giàu có... Hannibal này, cậu vẫn chưa cho biết làm cách nào mà cậu kết luận được nhanh rằng giáo sư Welch chính là Lalo Schmidt?

Hannibal ngồi thoải mái hơn trên ghế:

- Thưa bác, cháu đã bắt đầu hơi nghi: cháu tự hỏi không hiểu giáo sư Welch có thể chính là El Diablo hay không? Về sau, cháu càng thấy giáo sư Welch và Lalo Schmidt có thể chỉ là một mà thôi. Lý luận của cháu dựa vào logic. Ông giáo sư là người ngoài duy nhất ở trang trại Hoang dã. Ngoài ra rất khó kiểm tra lý lịch của ông ấy.

Alfred Hitchcock gật đầu.

- Lý luận rất hay! Ông ấy chỉ mới ở được trong vùng có một năm thôi và tự xưng là giáo sư dễ hơn tự xưng là người quản lý trang trại hoặc cựu kiện tướng trị ngựa hoang. Nhưng điều gì đã khẳng định mối hoài nghi của cậu?

Hannibal tỏ ra dăm chiêu.

- Thừa bác, thật ra đáng lẽ cháu phải thấy ngay từ đầu. Nhưng cháu xin thú thật là điều này chỉ đập vào mắt cháu lúc tên El Diablo giả danh trói tụi cháu trong nhà chòi của ông già Ben, và đặc biệt là những lời hằn nói trước khi bỏ đi đã thuyết phục cháu.

- Theo ghi chép của Bob - ông Hitchcock ngạc nhiên bắt bẻ - dường như hấn đâu có nói gì nhiều.

- Đúng là không nói nhiều, thừa bác, nhưng cũng đủ. Lúc đầu hấn nói là đã thấy thiết bị lặn của tụi cháu. Chỉ có người ở trang trại mới có thể thấy đồ lặn được. Sau đó, cháu nhận ra giọng hấn. Mặc dù giọng nói nghe điếc và có sửa, nhưng vẫn lộ ra là của ông Welch. Không phải qua âm thanh, nhưng qua cách ăn nói.

- Đúng vậy, cách ăn nói dùng từ của riêng một người rất dễ nhận ra.

- Về sau - Hannibal nói tiếp - tên El Diablo giả danh đã tuyên bố rằng hấn rất phiền về việc "Gregson theo hấn sát gót". Điều này đã cung cấp cho cháu hai manh mối: tên El Diablo giả danh có quen Gregson và biết rằng thám tử đang theo hấn.

- Dĩ nhiên - ông Hitchcock la lên. Gregson đã nói với các cậu là biết mặt Lalo Schmidt. Và chỉ một mình các cậu là đã gặp Gregson. Và các cậu đã mô tả nhân dạng của Gregson cho mọi người ở trang trại nghe. Vậy rõ ràng là El Diablo là một trong những người ở trang trại: hấn đã nhận ra Gregson theo mô tả của các cậu, đoán chắc rằng vải che mắt và vết sẹo chỉ là để nguy trang.

- Dạ đúng, thưa chú - Hannibal nói.

Alfred Hitchcock chau mày.

- Hannibal à, nhưng dù sao cậu cũng không có bằng chứng. El Diablo giả danh vừa có thể là ông giáo sư Welch vừa có thể là bất cứ ai khác trong trang trại. Vậy cái gì đã thật sự làm cho cậu nghi ngờ?

- Thừa bác, khẩu súng! Hannibal đắc thắng nói.

- Khẩu súng hả? Nhà đạo diễn vừa hỏi vừa lật lại các ghi chép của Bob xem. Tôi không thấy gì về khẩu súng cả... không thấy gì đặc biệt...

- Không phải là chính khẩu súng, thừa bác - Hannibal nhanh nhẹn nói - mà là cách hấn đeo khẩu súng. Bác biết không, tên El Diablo bắt tụi cháu cầm súng bằng tay trái và đeo bao súng trên đùi chân trái. Mà tất cả sách và hình vẽ El Diablo đều cho thấy El Diablo thuận tay phải. Khi tụi cháu tìm thấy bộ xương của El Diablo thật trong hang, thì đúng là anh cầm súng bằng

tay phải.

- Trời! Ông Hitchcock thốt lên. Đúng là một điểm sai nổi bật! Chỉ có giáo sư nghĩ rằng El Diablo thuận tay trái và khi nhập vai El Diablo ông đã minh họa cho giả thiết của riêng mình một cách tự nhiên.

- Dạ, hoàn toàn đúng, thưa bác! Hannibal mỉm cười nói. Thật ra ông ấy vừa là kẻ trộm vừa là giáo sư sử học. Ông đã nhập vai mới rất kỹ. Ông thật sự chuyên về lịch sử Caliornie. Ông đang viết sách về El Diablo và khi hóa thân thành tên cướp. Ông đã dùng tay trái.

Ông Hitchcock phá lên cười:

- Cậu giỏi quá! Tay trái! Ha ha ha! Hay quá! Các cậu đã giải vụ bí ẩn này tài tình thật!

Ba thám tử trẻ nở lỗ mũi khi nghe lời khen. Rồi Hannibal đưa cho ông Hitchcock khẩu súng cổ lấy được từ tay El Diablo.

- Thưa bác, tụi cháu nghĩ rằng bác sẽ thích giữ khẩu súng này để làm kỷ niệm về vụ bí ẩn hang động rên rỉ.

- A ha! Khẩu súng của El Diablo lừng danh! Alfred Hitchcock thốt lên rồi kính cẩn nhìn khẩu súng. Cảm ơn về món quà quý giá này. Tôi sẽ cho nó một vị trí xứng đáng trong bộ sưu tập của tôi. Cuối cùng không những các cậu đã giải được vụ bí ẩn hang động rên rỉ và vụ bí ẩn sổ kim cương bị đánh cắp, mà các cậu còn mang đến một kết thúc cho truyền thuyết El Diablo.

- Úi chà! Peter thốt lên. Đúng rồi!

- Tóm lại chỉ còn một vấn đề cần giải quyết - Alfred Hitchcock nói và nháy mắt tinh ranh. Trong hồ nước ngầm, có quái vật không? Nếu có, thì có thể chính nó đã giết chết El Diablo...

Hannibal có vẻ dăm chiêu, rồi lắc đầu:

- Thưa bác, truyền thuyết về quái vật đã có từ hồi rất xưa. Như mọi truyền thuyết, có lẽ nó có một phần thật nào đó. Cũng có thể nên quay trở lại cái hang động đó, xem thử dưới đáy hồ có gì không?

-Ồ không! Bob và Peter đồng thanh kêu lên.

Nhưng Hannibal chỉ trả lời:

- Hừm... không biết có nên không...

Một hồi sau, khi Ba Thám Tử Trẻ đã đi rồi, Alfred Hitchcock nhìn khẩu súng đặt trên bàn, mỉm cười.

Một lần nữa, Ba Thám Tử Trẻ đã trả lời được những câu hỏi làm khá nhiều người bối rối. Nhà đạo diễn tự hỏi không biết lần sau vụ bí ẩn mà Ba Thám Tử Trẻ giải sẽ như thế nào?

Ba bạn sẽ có những cuộc phiêu lưu gì?... Hay Ba Thám Tử Trẻ sẽ giải vụ bí ẩn con Quái Vật trong hồ nước ngầm?

Nếu không phải vậy thì chắc chắn sẽ là một chuyện gì đó rất hấp dẫn...

HẾT

[1] Mời bạn tìm đọc tập *Lâu Đài Kinh Hoàng*
[2] có nghĩa là *Con Quỷ*

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>